

„O carte puternică, profetică și motivatoare.”

—Christine Caine, fondatoarea A21 și Propel Women

Îmbrățișează identitatea
și scopul tău, în locul
confuziei și comparației

FĂRĂ RIVAL

LISA
BEVERE

Autoarea best-sellerelor *Trezirea leoaicei*
și *Fete înarmate cu săbii*

Dragă prietenă,

Am fost create în mod unic de Dumnezeu pentru a fi femei puternice și cu o țință înaltă! Multe dintre noi totuși am petrecut mult prea mult în confuzie și nesiguranță. Pacea și bucuria noastră au fost furate de la noi, pe măsură ce ne comparăm mereu cu altele.

E timpul să ne ridicăm și să trăim o viață fără egal în frumusețea, puterea, virtutea și impactul dorite! Să ne găsim adevărata identitate în Hristos; să radiem de speranță, credincioase în slujire și iubire.

Acest mesaj este pentru femeile de toate vârstele și este o mare onoare să te pot binecuvânta cu această carte, prietena și sora mea. Nu ezita să distribui această resursă tuturor persoanelor pe care le cunoști. Acesta este darul meu pentru tine!

Trăiește-ți viața cu îndrăzneală, cu dragoste, curaj și pasiune!

Cu stimă,

Lisa Bevere
LisaBevere@ymail.com

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

„Imaginați-vă cum ar fi lumea dacă fiecare dintre noi ar înțelege cât de iubită și prețuită este. În cartea ei, *Fără rival*, Lisa Bevere ne încurajează să cunoaștem și să înțelegem adevărul că suntem create în mod unic și iubite de Dumnezeu. Datorită acestui fapt, ne-a fost dat un rol crucial de împlinit în planul lui Dumnezeu. Cartea aceasta este o invitație de a-L urma pe Dumnezeu și misiunea pe care o are El pentru voi.”

—**Holly Wagner**, pastor și autoare

„Trăim într-o cultură înțesată de suflete răătăcioare care își caută identitatea în tot soiul de locuri greșite. Cartea aceasta este o adevărată busolă care îndreaptă bărbații și femeile spre sursa reală a identității noastre spirituale. Noi Îi aparținem lui Dumnezeu, El ne-a ales și suntem iubiți în mod unic. Lisa a reușit să dea viață cu măiestrie acestor adevăruri nepieritoare. Cartea pe care o aveți în față este o lectură obligatorie!”

—**Brady Boyd**, păstor al Bisericii New Life din Colorado Springs și autor al cărții *Addicted to Busy*

„În cartea *Fără rival*, Lisa împărtășește adevărul pătrunzător care ne spune cine ne-a creat Dumnezeu să fim și cum ne iubește El pe fiecare dintre noi în mod personal și unic. După citirea ei, nu cred că cineva se mai poate îndoi vreodată de dragostea pe care i-o poartă Dumnezeu!”

—**Chris Hodges**, păstor senior al bisericii din Highlands și autor al cărților *Fresh Air* și *Four Cups*

„Dacă ați avut vreodată de dus lupte în ce privește identitatea voastră, cartea aceasta va constitui un punct de cotitură. Când înțelegem cine suntem, în mod unic, în Cristos, suntem transformați și renunțăm să mai trăim alegând întotdeauna precauția, ci ocupăm locul care ne revine în marele plan de răscumpărare al lui Dumnezeu.”

—**Sheila Walsh**, autoarea cărții *God Loves Broken People* și una dintre conferențierele principale la conferințele Women of Faith

„*Fără rival* este o carte menită să ne deschidă ochii și una care cred că va avea un impact deosebit asupra acestei generații. Lisa Bevere ne comunică dragostea lui Dumnezeu într-un mod atât de frumos și de viu încât va captiva, cu siguranță, toți cititori. Pe măsură ce ei se vor cufunda tot mai adânc în lectura acestei cărți uimitoare, vor învăța tot mai mult despre dragostea lui Dumnezeu pentru ei și despre importanța găsirii identității lor în El.”

—**Matthew Barnett**, The Dream Center

„Cartea *Fără rival* ne amintește atât de frumos dragostea lui Dumnezeu pentru toți oamenii. Lisa abordează subiectul cu o revelație proaspătă și își exprimă gândurile într-o manieră atât de elegantă și concisă. Cartea aceasta este una cu adevărat frumoasă, care va inspira fiecare cititor.”

—**Caroline Barnett**, pastor la The Dream Center

„Într-o lume obsedată de competiție și de comparații, cartea aceasta constituie o lectură obligatorie pentru orice mamă, fiică, lideră și prietenă. A venit vremea să ne dăm mâna în loc să comparăm ce ținem în ea. A sosit timpul să ne sărbătorim una pe alta, nu doar să ne tolerăm. Noi suntem fără rival, așa că haideți să facem loc tuturor să înflorească.”

—**Charlotte Gambill**, lider principal al Bisericii LIFE
din Bradford, Marea Britanie

„Dacă vă luptați cu sentimentul inutilității sau dacă vă lipsește simțământul scopului pentru care trăiți, *Fără rival* este tocmai cartea de care aveți nevoie pentru a reduce la tăcere glasul critic dinăuntrul vostru. Dumnezeu v-a pus în postura de a găsi mulțumirea în mijlocul oricăror circumstanțe și de a trăi o viață fără comparații.”

—**Pastor Steven și Holly Furtick**, Elevation Church

„Lisa vă va ajuta să descoperiți experiența libertății și a încrederii care vin în urma cunoașterii faptului că voi sunteți capodopera fără pereche a lui Dumnezeu, fără comparații și fără rival, precum și a faptului că aveți tot ce vă trebuie pentru a atinge destinul unic pregătit de El pentru voi.”

—**Victoria Osteen**, membră a echipei pastorale
a Bisericii Lakewood din Houston, Texas

„Cartea Lisei Bevere, *Fără rival*, vă va deschide ochii spre noi dimensiuni ale identității voastre în Cristos. Cartea Lisei abundă în observații fine și înțelepciune inspirată de sus. Ea vă va provoca, inspira și pregăti pentru a urma chemarea unică pe care o are Domnul pentru viața voastră. Dacă tânjiți să vă deschideți urechea pentru ceea ce spune Domnul referitor la destinul vostru, cartea aceasta este pentru voi! V-o recomand cu căldură.”

—**Kris Vallotton**, lider senior asociat la
Biserica Bethel din Redding, California

„Lisa Bevere ne este de mulți ani prietenă apropiată și credem că observațiile pe care le împărtășește în cartea *Fără rival* vor aduce multor oameni eliberare. În timp ce citiți paginile acestea, rugați-L pe Dumnezeu să vă ajute să depășiți dorința de a compara și concura, îngăduindu-I Lui să vă arate cum să acceptați și să celebrați ce v-a creat El să fiți.”

—**James Robison**, fondator și președinte al organizației
LIFE Outreach International

„Îmi place tare mult Lisa. Ea aduce un mesaj atât de potrivit în vremea aceasta. Cartea de față constituie o lectură obligatorie și un mesaj care trebuie crezut. Este deosebit de important să știm cine suntem și câtă nevoie avem de alții. Veți fi întăriți în timp ce citiți cartea și veți simți cum vă vorbește Tatăl despre identitatea voastră adevărată și de nezdruccinat.”

—**Jenn Johnson**, lider de închinare și compozitoare
în cadrul Bethel Music

„*Fără rival* este ca alarma unui ceas deșteptător pentru femeile de toate vârstele. Mesajul Lisei, care ne spune că suntem iubite în mod unic și chemate de Dumnezeu, este atât de necesar. Îmi place mult pasiunea și energia ei care răzbat din fiecare pagină.”

—**Alli Worthington**, autoarea cărții *Breaking Busy: How to Find Peace and Purpose in a World of Crazy*

„Cuvintele îndrăznețe și pline de Duh ale Lisei vor ajuta la eliberarea femeilor de comparații, mândrie și invidie. Ea trăiește ceea ce predică: atunci când Îi aparții lui Isus, nu ai rival.”

—**Sarah Bessey**, autoare a cărților *Jesus Feminist* și
Out of Sorts: Making Peace with an Evolving Faith

„Noua carte a Lisei este o adevărată comoară. Este echivalentul literar al gestului prin care Dumnezeu Îți prinde obrazii în mâini, îți îndreaptă privirea spre El și apoi îți spune rar și apăsător: «Te iubesc.»”

—**Lisa Harper**, autoare și conferențiară pe teme biblice

„Pentru dezvoltarea continuă a unei inimi și a unui suflet sănătos este esențial să înțelegi cui aparțineți, care este locul unic pe care îl aveți în familia lui Dumnezeu și să cunoașteți caracterul lui Cristos. Lisa Bevere are abilitatea aparte de a lămuri adevărul biblic

și revelația personală când vine vorba despre aceste principii veșnice. Veți descoperi din nou nu numai cine sunteți, ci și cine este El: un Mântuitor fără egal, personal și puternic.”

—**Brian and Bobbie Houston**, fondatori și păstori seniori ai Bisericii Hillsong

„Într-o lume în care femeia poate fi afectată de comparații și rivalitate, Lisa Bevere face ceea ce știe cel mai bine, adică ne aduce aproape de inima ei prin cuvinte pline de hrană care ne împuternicesc și ne aduc vindecare: «Fiică, ești de ajuns, fiindcă ești iubită în mod unic.» *Fără rival* ne dezbracă de nevoia de a concura, așezându-ne în siguranță în inima Tatălui și înlănțuindu-ne în îmbrățișarea Lui. Cartea aceasta este o lectură obligatorie pentru toate femeile care tânjesc după o profunzime mai mare a relațiilor, identității și scopului lor.”

—**Christa Black Gifford**, compozitoare laureată, conferențiară și autoare a cărților *God Loves Ugly* și *Heart Made Whole*

„Noua carte a Lisei Bevere, *Fără rival*, este o frumoasă descriere a iubirii unice pe care ne-o poartă Dumnezeu fiecăruia dintre noi. Cartea ne amintește că nu avem rivali, fiindcă Dumnezeu ne-a creat să avem o valoare și o identitate unică în El. Este o lectură recomandată tuturor!”

—**Jentezen Franklin**, păstor senior la Biserica Free Chapel și autorul mai multor bestselleruri

„Draga mea prietenă Lisa Bevere a izbutit din nou. *Fără rival* este o carte profetică, plină de forță și inspirație care vă va ajuta să descoperiți cine sunteți și cui aparțineți ca femei ale lui Dumnezeu. Dăruți un exemplar fiecărei femei pe care o cunoașteți; știu că o veți face.”

—**Christine Caine**, fondatoare a organizațiilor A21 și *Propel Women*

„Noi nu suntem iubiți în mod egal, ci în mod unic. În cartea *Fără rival*, Lisa dezvăluie adevăruri care vă vor ajuta să vă redobândiți puterea și scopul.”

—**Mark Batterson**, autorul bestsellerului *The Circle Maker* și păstorul principal al Bisericii National Community

Îmbrățișează identitatea
și scopul tău, în locul
confuziei și comparației

FĂRĂ RIVAL

LISA
BEVERE

Autoarea best-sellerelor *Trezirea leoaicei*
și *Fete înarmate cu săbii*

Without Rival (Romanian), by Lisa Bevere
Copyright © 2017 Messenger International

Originally published in English as Without Rival by Lisa Bevere
Copyright © 2016 Revell, a division of Baker Publishing Group

Additional resources in Romanian by John & Lisa Bevere are available for free download at www.CloudLibrary.org

This resource has been distributed to leaders and emergent leaders FREE OF CHARGE and is not to be sold. It is a gift from Messenger International, the Ministry of John and Lisa Bevere.

You are encouraged to duplicate, virally distribute, use extracts or otherwise share this teaching with others.

To contact the author : LisaBevere@ymail.com
Printed in Romania.

Fără rival, de Lisa Bevere
Copyright © 2017 Messenger International

Publicată inițial în limba engleză cu titlul *Without Rival* by Lisa Bevere
Copyright © 2016 Revell, o unitate a Baker Publishing Group

Resurse suplimentare în limba română cu John și Lisa Bevere pot fi descărcate gratuit la adresa www.CloudLibrary.org

Această carte este distribuită liderilor și ucenicilor lor GRATIS și nu este de vânzare. Este un dar din partea organizației Messenger International, organizația fondată de John și Lisa Bevere.

Vă încurajăm să o multiplicați, să o distribuiți în mediul online, să folosiți extrase și să transmiteți altora această învățătură.

Pentru a contacta autoarea: LisaBevere@ymail.com
Tipărit în România.

Editor: Vasilică Croitor
Traducător: Veronica Oniga

Editura Succeed Publishing
Medgidia, str. Independenței, nr. 5 Jud. Constanța, cod: 905600
Telefon: 0744 623909 comenzi@succeed.ro www.succeed.ro

Draga mea,

Tu ești o fiică iubită de un Tată fără rival, căreia i-au fost încredințate un mesaj și o promisiune fără seamăn, într-o vreme ca nicio alta. Ai fost aleasă pentru vremea aceasta care este în același timp nemaipomenită și teribilă. Iată de ce trebuie să iubești fără teamă... să crezi în mod extravagant... și să speri fără măsură.

Cuprins

1.	O identitate fără rival	1
2.	Un Dumnezeu fără rival	17
3.	O promisiune fără rival	39
4.	Nu îndrăzni să te compari!	65
5.	Când ești privită ca o rivală	85
6.	Gen fără rival	109
7.	Rivalitatea fricii și a dragostei	141
8.	Fântâni adânci	161
9.	O flică fără rival	185
10.	O viață fără rival	209
	Note	229

O IDENTITATE FĂRĂ RIVAL

Dorința noastră de căpătâi este ca cineva să ne
inspire să fim ceea ce știm că am putea fi.

Ralph Waldo Emerson

Ai avut vreodată un rival sau o rivală?
Nu mă refer la competiția amicală din domeniul
sportului, nici la copilașii de câțiva ani care
concurează pentru atenția și afecțiunea părinților.

Mă gândesc la un oponent mult mai înverșunat. Un rival
cu siguranță nu este perceput ca un prieten sau membru al
familiei. Când intră în scenă rivalitatea, scopul ei nu este atât
acela de a câștiga jocul, cât cel de a te scoate de pe teren.

Dar cum ar fi dacă ai descoperi că viața pe care ți-ai dorit-o
dintotdeauna se află în afara târâmului competiției? Dar dacă
ai afla că nu trebuie să pierzi pentru a ieși din joc? Dacă ai
descoperi că *nu poți* pierde? Dar dacă nu doar că ai putea
gândi în afara limitelor cutiei obișnuitului, ci ai și alege să
trăiești în afara lor?

Cu câteva decenii în urmă am citit o carte care sugera că
sfârșitul lumii va fi adus de înstrăinarea răspândită la scară

largă (mai degrabă decât de o invazie a extratereștrilor). Ea susține ideea că va veni o vreme când lumea va fi împărțită în două tabere adverse sau două curente de gândire. Când va exista acest climat larg răspândit al dezbinării, nu vor fi greu de ațâțat grupările opuse în a se ataca una pe cealaltă, până când vom avea parte de o apocalipsă în toată puterea cuvântului.

Orice divizare sistematică de asemenea anvergură începe la o scară mult mai restrânsă. Ea poate porni din apropierea căminului nostru, acolo unde casele sunt pline de oameni răniți, a căror inimă este împărțită. Există forțe foarte reale ale căror șoapte pline de aluzii perfide și mincinoase îți atacă mintea, voința și emoțiile, în speranța că te vor face să te întorci împotriva propriei persoane și apoi împotriva altora.

Este greu să scăpăm de mesaje și mesagerii care ne spun că nu suntem suficient de bune, de tinere, de deștepte, de rapide și de bogate. Suntem bombardate cu speranța că ne vom mici până când vom ajunge la nivelul scăzut al acestor așteptări. Natura umană ne îmboldește să ne încovoie sub povara acestei hărțuiri necontenite care ne dă de înțeles că ceea ce suntem nu e niciodată de ajuns. Când această intimidare ajunge la un punct critic, unele vor ceda, alegând să se conformeze și să copieze modelele din jur, în timp ce altele se vor răzvrăti, ripostând cu propriile acuzații.

Judecăm când ne simțim judecate.

Îi facem pe alții de rușine când simțim noi însene rușinea.

Urâm când nu ne place propria persoană.

Când ajungem la faliment, nu trece mult până când vrem să îi jefuim pe alții. Acesta este ciclul în care toată lumea pierde și nimeni nu are nimic de câștigat. Dar dacă spusele apostolului Pavel sunt adevărate?

Evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig.

(1 Timotei 6:6)

Evlavia este abilitatea de a adopta punctul de vedere al lui Dumnezeu.

Aceasta înseamnă că, în timp ce suntem conștiente de felul în care Îi privește pe alții, acceptăm cu bucurie modul în care ne vede pe noi.

Când suntem mulțumite și ne simțim confortabil în propria piele, nu vom ajunge să ne complăcem în satisfacția de sine, ci mai degrabă vom avea parte de o revărsare a creativității în viața noastră! Întoarce spatele tuturor oponentilor și distragerilor. Dumnezeu are ochii ațintiți asupra noastră ca să ne putem ridica și noi ochii spre El.

Ce rămâne atunci de făcut?

În loc să concurăm pentru ceea ce nu ne-a fost menit niciodată... vom avea energia necesară pentru a descoperi ce ne aparține.

Mă rog ca această carte să limpezească apele tulburi și nesănătoase ale vieții de fiecare zi. În loc să te zbați să câștigi o competiție în urma căreia nu câștigi nimic, aș vrea să adopți atitudinea celor care câștigă războiul. Bătălia care se duce pentru tăria sufletului nostru este foarte reală. A venit vremea să ocupi locul care îți revine în lumea aceasta. Haide să dăm în vileag minciunile și să descoperim cine ești cu adevărat.

Pierdută și apoi găsită

Mie îmi plac mult câinii. De curând, în timp ce eram departe de casă, într-o călătorie în Coreea de Sud, cățelușa noastră mult iubită, Tia, a ajuns la un adăpost pentru câini. Se pare că un muncitor a uitat deschisă ușa din față a casei noastre, iar Tia a lăsat în urmă căldura căminului nostru, hotărând să înfrunte străzile orașului nostru din Colorado, în ciuda temperaturilor care coborau sub zero grade. Nu știu din ce pricină nu a reușit în seara aceea să își găsească drumul spre casă. Un vecin a cărui identitate nu am aflat-o a fost îndeajuns de amabil să o primească în casa lui peste noapte, iar a doua zi a dus-o la un adăpost pentru câini.

Tia avea trecut pe zgardă un număr de telefon, însă acesta s-a dovedit inutil, fiindcă noi ni-l schimbaserăm între timp. În plus, certificatul ei era expirat (cu toată părerea de rău, eu am crezut că era un document care se completează o singură dată) și uite așa câinele nostru mult iubit, care avea un cămin, a ajuns să nu se poată face auzit și nici găsit, fiindcă nu i se putea stabili identitatea.

În răstimpul petrecut în Seul nu am știut nimic despre cele întâmplate. Fiii mei au avut înțelepciunea să îmi ascundă aventura Tiei, dar fără îndoială că s-au dat de ceasul morții să o găsească. Au căutat-o și au tot căutat-o, dar nu au reușit să dea nicăieri de ea. S-au temut că o prinseseră coioții. Ca o ultimă încercare, la sugestia cuiva, au sunat la adăpostul pentru câini.

Când Austin a ajuns acolo și a văzut-o pe Tia, nu a fost sigur că era câinele nostru. Chinul prin care trecuse își pusese în așa măsură amprenta pe înfățișarea ei încât a părut mai degrabă abătută decât încântată să îl vadă. A rămas în colțul cuștii ei, tremurând și lipindu-și burta de pământ. După ce Austin a plătit pentru șederea ei acolo cât echivalentul unei nopți la un hotel select și încă niște amenzi usturătoare (se pare că un certificat expirat nu e deloc privit cu ochi buni), a putut-o aduce înapoi acasă.

Când m-am întors și eu și am aflat toată povestea, am suferit puțin. Nu din pricina fiilor mei, ci a câinelui. Tia era a noastră de peste zece ani și aceasta era prima oară când plecase de acasă și nu se întorsese singură. M-a cuprins îngrijorarea... de ce se întâmplase acum? Îi afectau cataractele vederea? Vârsta înaintată să fi fost motivul pentru care ajunsese să fie dezorientată? Mă căuta oare pe mine?

În cele din urmă, motivul pentru care plecase nu conta. Tia aparținea familiei noastre și inabilitatea ei de a găsi drumul spre casă nu putea nega acest fapt. Căutarea a fost finalizată, amenda plătită, certificatul înnoit, iar câinele scos din cușca rușinii și adus înapoi la locul lui de pe patul nostru, la

picioarele mele. O noapte de rătăcire nu era suficientă pentru a o renega pe Tia.

Probabil v-ați dat seama încotro mă îndrept. Dacă noi, ca stăpâni imperfecti ai unui câine, am fost gata să facem atât de multe pentru el, ce este gata Tatăl ceresc să facă pentru noi? Primul pas în cunoașterea identității tale stă în ceea ce ești tu în El. Pasajul din 1 Ioan 3:1 ne deschide o fereastră spre felul în care ne privește Dumnezeu.

Ce dragoste minunată ne-a arătat Tatăl! Priviți-o numai: noi suntem numiți copii ai lui Dumnezeu! Aceasta este adevărata noastră identitate. Dar acesta este și motivul pentru care lumea nu ne recunoaște sau nu ne ia în serios, fiindcă nu știe cine este El și nici ce planuri are. (The Message)

Haide să vorbim dragostea lui Dumnezeu și să vedem cât de minunată este ea. Iubirea aceasta ne inspiră, este spectaculoasă și extravagantă. Dragostea divină este tocmai opusul pământescului și obișnuitului. Adâncimea ei este de ajuns pentru a ne face să ne minunăm. Iar dragostea aceasta este ca un bonus, ca un dar care vine la pachet cu ceva ce am achiziționat, doar că este chiar mai grozavă decât atât, fiindcă este un dar alăturat altui dar. Noi am primit în dar mântuirea. Dumnezeu a văzut starea noastră nenorocită, în temnița în care eram închiși, făcându-ne mici în colțul unei societăți umane religioase, și a plătit prețul pentru a ne salva. Dar El nu S-a oprit aici. Ne-a adus lângă Sine, ne-a înnoit certificatul și ne-a identificat drept ai Lui. (Toate acestea înainte să ne spălăm măcar!) Tu ești cu adevărat a Lui. Iar El Își iubește toți copiii într-un mod extraordinar, dar totodată unic.

La fel sau unic?

Deseori, în încercarea noastră omenească de a face ca totul să fie corect, suntem tentați să credem că Dumnezeu ne iubește pe toți la fel. Oricât de bine ar suna la început ideea aceasta,

cuvântul *la fel* nu este îndeajuns de cuprinzător. *La fel* dă de înțeles că am putea fi cumva înlocuiți sau schimbați unul cu altul, ca și cum am spune: „O, nu! Am spart unul dintre paharele mov cumpărate săptămâna trecută de la supermarket. Sper că mai au altele la fel în stoc.” Sau, folosind exemplul dat de mine înainte: „Căinele pe care l-am iubit de peste zece ani s-a rătăcit. Nu e nicio problemă; îmi voi cumpăra altul în locul lui și îl voi iubi exact ca pe primul.”

În cazul meu, o astfel de atitudine nu funcționează și cred că nici în cazul lui Dumnezeu; vă voi spune de ce.

Eu nu Îmi iubesc copiii în mod egal, ci în mod unic.

Într-o după-masă am tras un pui de somn. Problema însă a fost că mă găseam în fața laptopului și că nu eram întinsă în pat când am ațipit. Capul mi-a alunecat în față și m-am trezit mai apoi brusc, descoperind că aveam pe ecran opt pagini pline cu litera „t”. În momentul acela mi-am dat seama că aveam nevoie de un pui de somn adevărat, așa că m-am ridicat, mi-am luat căinele care stătea lungit la picioarele mele și am pornit spre dormitor.

În timp ce ațipeam, L-am auzit pe Duhul Sfânt șoptindu-mi: „Eu nu Îmi iubesc toți copiii în mod egal.”

Șocată, m-am ridicat îndată în șezut. De unde venise acest gând care aducea a blasfemie? Am trântit îndată cuvintele: „Trebuie să ne iubești la fel; altfel, nu ar fi corect.”

Protestul meu a fost întâmpinat de următorul răspuns: „Eu nu îi iubesc așa. *La fel* implică ideea că dragostea Mea ar putea fi măsurată și te pot asigura că ea nu poate fi. *La fel* ar însemna că odraslele mele pot fi înlocuite sau schimbate unele cu altele, ceea ce nu este adevărat. Inima Mea nu este împărțită în compartimente. Nimeni nu ar putea lua locul altcuiva sau strămuta pe vreunul dintre copiii Mei din inima Mea. Vezi tu, Eu nu Îmi iubesc copiii în mod egal, ci în mod unic.”

Trageți adânc aer în piept și ascultați: *Dumnezeu ne iubește mai degrabă în mod unic decât în mod egal*. Credeți-mă: e mai bine să fim iubiți în mod unic.

Dacă ai mai mult de un singur copil, probabil înțelegi deja lucrul acesta. Când s-a născut al doilea, al treilea sau cel din urmă dintre copiii voștri, dragostea ta nu s-a împărțit, ci s-a multiplicat în mod nemăsurat. Nu ai putea cuantifica dragostea pe care o porți fiecărui copil nici dacă ai încerca. Cum ai putea măsura forța cu care este imprimat în inima ta? Dragostea ta pentru fiecare copil este unică. Fiecare dintre ei trezește iubirea ta părintească într-un mod diferit. Este interesant faptul că se poate întâmpla să iubești ceva unic legat de un copil care este trăsătura opusă altei caracteristici pe care o iubești la altul. De exemplu, eu am o nepoată năbădăioasă care e o adevărată vijelie. Ea e surioara primului meu nepot, un băiat calculat și blând. Eu nu îi compar. Iubesc, apreciez și mă bucur de modul foarte diferit în care abordează cei doi viața. În niciun caz nu mi-aș dori să se poarte la fel. Niciunul dintre ei nu ocupă un teritoriu mai întins în inima mea; îi iubesc pe amândoi pe deplin, dar în mod unic.

În mod egal implică totodată ideea că dragostea lui Dumnezeu este măsurată sau măsurabilă, iar ea nu este nici una, nici alta. Iubirea Lui este infinită. Faptul că Dumnezeu ne iubește *în mod unic* poartă cu sine o profunzime mult mai mare și din el decurge concluzia că există un singur exemplar ca tine! Sfântul Augustin rezuma cel mai bine ideea aceasta: „Dumnezeu ne iubește pe fiecare dintre noi de parcă ar exista unul singur ca noi.”

Dragostea Tatălui nostru nu poate fi asemănată cu un platou de prăjituri sau cu o tartă cu cireșe feliată cu mare grijă de un părinte iubitor în părți egale, ca niciun copil să nu se simtă nedreptățit. Dragostea Lui uimitoare nu este supusă unui asemenea control menit să asigure egalitatea porțiilor. Înțelegi că El te-a iubit dinainte să existe începutul și că iubirea pe care ți-o poartă nu cunoaște sfârșit? Îi poți

întoarce spatele, poți fugi departe de El sau te poți îndrepta spre pierzare, dar faptele tale nu vor pune capăt iubirii Lui.

Domnul spune următoarele despre dragostea Lui, prin profetul Ieremia: „Te-am iubit cu o iubire veșnică; de aceea ți-am păstrat credințioșia Mea” (Ieremia 31:3, traducere liberă din limba engleză).

Observă că timpul folosit aici este cel trecut; prin urmare, avem de-a face cu o chestiune invariabilă, hotărâtă deja. El te-a iubit pe tine, așa cum ești în realitate, pe tine, cea unică, și te-a iubit cu o dragoste veșnică, fără sfârșit, care nu are de-a face cu vârsta ta sau cu felul în care arăți. El te-a iubit când erai tânără și nesăbuită. El ne iubește cu o dragoste matură și fără echivoc. Dumnezeu este dragoste. Tatăl nostru nu *are dragoste* în inimă pentru tine... ci El *este dragoste* pentru tine.

Dragostea extraordinară a Tatălui pentru noi este infinită, intimă și unică. Iar tu ești iubită în mod unic, fiindcă ai și fost creată în mod unic.

Unic înseamnă „exemplarul exclusiv, prototipul sau singurul” de acel fel, iar definiția mea preferată este „*fără egal sau rival*”. Dumnezeu, Tatăl nostru, este singurul care nu are rival; de aceea, nu ar trebui să fim surprinse că, în ochii Lui, noi suntem fiice fără rival, fapt care elimină orice motiv de concurență dintre noi.

Tu ești singurul exemplar de felul tău!

Tu ești începutul și sfârșitul tău. Nu există o matriță concepută în vederea producției în serie. În familia creată de Dumnezeu nu există copii sau indivizi identici, nici egali. Nu există rival pentru modul în care exprimi tu dragostea Lui față de alții sau pentru cel în care Și-o exprimă El pentru tine. Nimeni nu poate fi *tu* așa cum ești *tu*!

Dumnezeu a creat în mod unic ADN-ul tău și ți-a plămădit făptura în mod tainic, așa încât să surprindă lumea cu ea. El a stabilit cum anume se va exprima inima ta; El a fost arhitectul zâmbetului și al melodiei glasului tău; tot El a trasat toate

trăsăturile tale, având în minte cele mai calde gânduri legate numai de tine. El a sărbătorit alături de părinții tăi primul tău zâmbet și ți-a privit cu afecțiune cei dintâi pași.

Datorită acestei griji vădite, pline de tandrețe, există fațete multiple ale vieții tale care exprimă și reflectă în mod unic dragostea Lui. Dumnezeu a ținut toate aceste aspecte excepționale și talente specifice în pachetul ființei tale, al fiicei Lui. El a știut că fiecare atribut va fi exprimat cel mai bine prin făptura ta de femeie.

Dumnezeu a știut că Îl vei reprezenta și te vei raporta cel mai bine la El ca la Tatăl tău. Acesta este însuși motivul pentru care a ales să aparții genului feminin. Există o legătură plină de o tandrețe aparte între tați și fiice.

El nu a avut o altă fiică în minte atunci când te-a modelat pe tine... tu ești desfătarea Lui.

Aceasta înseamnă că nu te-ai descurca mai bine dacă ai fi mai înaltă, mai scundă, mai închisă ori mai deschisă la culoare.

Și mai înseamnă că nu ai fi o purtătoare mai bună a dragostei pe care ți-a încredințat-o dacă ai fi fost bărbat. Dumnezeu nu Își iubește fiii mai mult decât fiicele. Și nici nu iubește fiecare gen în mod egal. El iubește bărbații și femeile în mod unic. Poate în anii creșterii tale ai auzit șoapte sau chiar strigăte din partea părinților că și-ar fi dorit să fi avut un fiu, nu o fiică. Poate au existat momente în care și tu ți-ai dorit să te fi născut băiat. Dar este important să știi următorul lucru... Dumnezeu nu a dorit aceasta niciodată.

Tatăl nostru S-a bucurat când ai tras în piept prima suflare și, pe măsură ce anii au trecut, îngerii din cer s-au bucurat împreună cu El când te-ai născut din nou, ca fiică însoțită de Duhul Lui cel Sfânt.

Fiică iubită fără seamăn, nimic legat de persoana ta nu este întâmplător.

O fiică fără rival

Ce înseamnă, deci, toate acestea? Înseamnă că există mai mult decât destul din dragostea nemăsurată și inepuizabilă a lui Dumnezeu pentru noi toți. Nu trebuie să lupti pentru a câștiga un loc la masă sau pentru a dobândi dragostea Lui. Nimeni nu te poate da la o parte și nici înlocui... nu ai niciun rival.

Dar, prieteni, noi suntem copii ai lui Dumnezeu. Iar acesta este numai începutul. Cine știe cum vom sfârși!? Însă ceea ce știm este că, atunci când Cristos ne va fi descoperit față, Îl vom vedea și, văzându-L, vom deveni ca El. Voi toți care așteptați cu nerăbdare venirea Lui, fiți gata, luând drept model de urmat puritatea scânteietoare a vieții lui Isus. (1 Ioan 3:2-3, The Message)

Vom descoperi împreună cum să fim pe deplin noi însene, nu altcineva, în încercarea de a câștiga dragostea și acceptarea altora. Vom înceta să ne mai comparăm cu alții, întrucât comparația nu echivalează cu inspirația. Când alegem comparația, ne jefuim pe noi însene și pământul acesta de ceea ce suntem cu adevărat. Unde mai încape nevoia de a ne compara și de a concura dacă valoarea și identitatea noastră se leagă în ultimă instanță de unicitatea noastră înăscută? Dacă mergem pe drumul comparației, nu facem decât să ne stoarcem singure de puteri. Tu ești o fiică fără rival care poartă o lumină fără egal, pregătită să ducă o bătălie fără pereche, în modul ei unic.

De aceea, fiindcă suntem plămădiți ca părți minunate alcătuite și puse uimitor în funcțiune în trupul lui Cristos, haideți să mergem înainte și să fim ceea ce am fost creați să fim, fără să ne comparăm unii cu alții, mânați de invidie sau mândrie, și fără a încerca să fim ceva ce nu suntem. (Romani 12:5-6, The Message)

Acest pasaj din Scriptură dă în vileag cei doi adversari principali ai vieții trăite fără rival: mândria și invidia.

Descrierea statutului nostru unic, de fiică fără rival, nu înseamnă că am ajuns deja la țintă, ci că ne stau în față o călătorie, o piesă de puzzle și un rol în trup pe care îl avem de îndeplinit.

Mândria ne desprinde de trup când începe să ne șoptească lucruri închipuite care ne înalță peste măsură și ne fac să spunem: „Partea mea este cea mai importantă. Nu e nimeni ca mine; îmi sunt suficientă mie însemi, sunt plină de importanță, aroganță și sunt înălțată mai presus de ceilalți.”

Pe de altă parte, invidia ne ispitește să ne neglijăm rolurile individuale care ne-au fost atribuite de Dumnezeu în lumea aceasta, atunci când minimalizează sarcinile care ne revin. Invidia spune: „Nu îmi prețuiesc rolul sau partea, fiindcă vreau să te dau pe tine la o parte ca să pun mâna pe rolul tău.”

Aceste două atitudini seamănă cu cele două tășuri ale unei săbii primejdioase, menite să îndepărteze oamenii de funcția și locul lor. Uneori, vrăjmașul atacă pe toate fronturile, lovind bărbații din trupul lui Cristos cu arma rivalității și a distorsionării mândriei de gen, în vreme ce femeile cad pradă invidiei față de sexul opus.

Fii o prietenă adevărată pentru noi toate prin faptul că ești tu însăși. A sosit vremea ca fiicele lui Dumnezeu să celebreze ideea „unicității” și să înceteze a se mai mulțumi cu gândul că suntem toate „la fel” sau a mai concura pentru „mai mult”. De fapt, nu faci decât să îngădui altora să te trateze cu lipsă de considerație când nu exprimi ce ești cu adevărat. Oamenii pot deosebi întotdeauna un fals sau o copie de original. Și chiar dacă nu observă diferența, o vor simți și o vor auzi în goliciunea vorbelor, acțiunilor și înfățișării tale. Este o mare diferență între a urma un exemplu și a copia. Acesta este unul dintre motivele pentru care ești atât de frustrată când încerci

**Nimeni nu te
poate scoate
din ring sau
înlocui...
tu nu ai rival.**

să fii altcineva. Viața seamănă cu un test grilă și singurele răspunsuri greșite sunt cele pe care nu le alegi tu însăși.

Noi desconsiderăm menirea dragostei Tatălui nostru când respingem modul unic în care ne-a creat El pentru a ne exprima. Este important să înțelegi că felul în care arăți ar trebui să fie cea mai mică dintre preocupările tale. Atât de mulți oameni cred că își exprimă unicitatea prin gustul lor în materie de îmbrăcăminte, coafură, bijuterii și machiaj. Aceste expresii exterioare sunt doar niște accesorii. Ele sunt departe de revelația cea mai profundă privitoare la ceea ce ești tu de fapt.

Adevărul este că poți arăta diferit, dar tot fără a înțelege ce înseamnă unicitatea.

Haide să încetăm să ne mai irosim timpul privind în jur și îngăduind opiniei publice în continuă schimbare să își mai imprime imaginea sau ideile în noi. Haide să întâmpinăm cu brațele deschise, încrezătoare, tot ceea ce Dumnezeu ne-a creat să reflectăm în mod unic.

Cui îi aparții?

Nu am nevoie să știu cu cine îți petreci timpul, nici numele părinților tăi, al școlii pe care o frecventezi sau al angajatorului tău. Vreau să știu doar numele Celui care Ți-a dat viața să te răscumpere. Pierzi atât de mult dacă te gândești că raza de acțiune a jertfei Lui se oprește aici. Când te-a găsit, El nu te-a scuturat de praf și te-a așezat înapoi unde erai, ci te-a ridicat și te-a împodobit cu neprihănirea Lui.

Spune acum, chiar dacă o faci doar ca o șoaptă a inimii tale: „Eu sunt a Lui și El e al meu.”

Tatăl tău cel veșnic este singurul care are dreptul să te definească. Mama ta te-a conceput, de-a purtat și te-a îngrijit, dar Tatăl tău cerea te-a conceptualizat, te-a creat și te-a adus în existență. Când erai pierdută, El te-a răscumpărat ca să te poată numi iarăși a Lui. Va veni ziua când timpul, așa cum îl

cunoaștem noi, va înceta să existe. Atunci Dumnezeu ne va regenera pe fiecare în parte și vom înțelege că viața aceasta pământească a fost doar o sămânță și că în ceruri vom înflori cu adevărat, îmbrăcând adevărata noastră formă.

Nu știi unde te-a așezat acum viața, dar înțelege, te rog, că locațiile, anotimpurile și împrejurările se schimbă mereu. Ceea ce contează cu adevărat în mijlocul acestor oscilații este cine ești și cui îi aparții.

La începutul acestui capitol am redat unul dintre citatele mele preferate, de Ralph Waldo Emerson: „Dorința noastră de căpătâi este ca cineva să ne inspire să fim ceea ce știm că am putea fi.” Dumnezeu este acel cineva. Tot ce este și ce face El ne inspiră. Creatorul a plămădit cu măiestrie tot ce vedem, auzim și cunoaștem noi sub forma creației, pentru a ne reconecta la identitatea noastră divină. El Și-a trimis Fiul pentru a ne reface relația cu El.

Cu toate că Dumnezeu ne-a oferit ocazia de a ne reconecta la adevărata noastră identitate, mult prea mulți oameni se mulțumesc să îngăduie limitărilor superficiale a *ceea ce fac*, a *ceea ce au* sau a *ceea ce iubesc* să îi definească. Însă este o mare nesăbuiință să ne legăm identitatea de ceva ce ne poate fi luat cu atâta ușurință. Slujbele se schimbă, abilitățile pot fi pierdute și bunurile ne pot fi furate. Putem fi lipsiți chiar și de relațiile importante din viața noastră. Ceea ce ai, ce faci și ce te înconjoară se pot schimba, dar este esențial să nu îți pierzi niciodată identitatea și pe Creatorul căruia îi aparții.

Dacă știi doar încotro te îndrepti, te paște pericolul să te rătăcești pe drum. Dacă știi doar ce ești chemat să faci, s-ar putea să te compromiți pentru a-ți atinge țelul.

Așa ajungem la străvechea întrebare: „Ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?” (Matei 16:26).

Este nespus mai important să știi *cine ești* decât să știi încotro mergi sau chiar ce poți face. Fiindcă El este Creatorul tău, Dumnezeu are destul de multe de spus despre identitatea

ta. Iar adevărata ta identitate poartă cu sine revelația privitoare la ceea ce ai putea fi.

Cine ești tu?

Nu trebuie să privești la ce ai făcut și nici măcar la lucrurile prin care ai trecut. Nu te descrie pe tine însăși prin prisma a ceea ce faci. Nu va fi nevoie să îți menționezi statutul în materie de relații: dacă ești singură, divorțată, căsătorită sau într-o relație cu cineva. Aceasta nu este o actualizare a paginii tale de Facebook și răspunsul nu trebuie să îl dai pentru mine și nici măcar pentru cei din jur.

Aș vrea ca *tu* să știi cine ești.

Înainte să mergem mai departe, ia un pix, închide ochii și roagă-L pe Creatorul tău să îți șoptească la ureche care este menirea unică pe care o are pentru tine. Nu te teme că tu născocеști cuvintele de dragoste și apreciere pe care le auzi. Ele oglindesc felul în care te vede Dumnezeu. Păstrează tăcerea câteva momente și ascultă. Te provoc să scrii trei cuvinte sau propoziții pe care ți le șoptește Dumnezeu. Când ai terminat exercițiul acesta, privește cuvintele pe care le-ai auzit atunci când ai reușit să dai la o parte definițiile tuturor privitoare la tine și ascultă ce are Dumnezeu de spus despre viața ta. Te miră măcar puțin cele scrise pe listă? A trecut câtva timp de când ai luat ultima oară în calcul perspectiva aceasta privitoare la tine?

Vreau să te asigur că Dumnezeu nu va spune niciodată ceva ce contravine Cuvântului Său. *Duhul Sfânt însușește ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu subliniază.* Dar, din moment ce avem la îndemână o Biblie, nu ar trebui doar să o citim și să încetăm să mai ascultăm? Traducerea The Message a pasajului din Evrei 12:28 ne asigură că „Dumnezeu nu este un spectator indiferent”. Cred că întrebarea celestă pusă de șapte ori în cartea Apocalipsa rămâne o invitație valabilă și astăzi pentru noi:

Vă sunt deschise urechile? Atunci ascultați. Ascultați Cuvintele Duhului care suflă ca un vânt peste biserici. (Apocalipsa 2:7, 11, 17, 29, 3:6, 13, 22, The Message)

Faptul că această întrebare se repetă *de șapte ori* pe parcursul unei singure cărți din Scriptură nu face decât să îi sublinieze importanța și mă ajută să înțeleg că pot fi trează în timp ce urechile îmi rămân adormite. Speranța mea este că această carte îți va trezi urechile și le va face să audă.

Însă ne putem întoarce, plecând urechea la glasul lui Dumnezeu. Ce s-ar putea întâmpla oare dacă L-am invita pe Duhul Sfânt chiar în locurile din viața noastră în care L-am redus la tăcere? Îl vei lăsa să îți vorbească între patru ochi? Îi îngădui lui Dumnezeu să îți vorbească în mod specific în legătură cu prietenii, căsnicia și familia ta? Noi avem obiceiul de a ne închide urechile, în multe feluri, la avertismentele lui Dumnezeu, iar consecința este că pierdem atât de multe dintre lucrurile de care El tânjește să ne facă parte. A-L auzi pe Dumnezeu în mod colectiv, ca trup, începe la nivel individual, cu oameni care hotărâsc să asculte. Îndrăznim să ne trezim urechile și să auzim?

Nu ne putem permite să punem la îndoială destinul nostru unic, pregătit de Dumnezeu pentru noi. Altminteri, vom submina prin intermediul ezitării, fricii și mâniei tot ce ne-a fost încredințat. Dumnezeu vrea să răscumpere, să restaureze și să schimbe identitatea ta, așa încât să nu rămână niciun incident, anotimp sau nume din trecutul tău care să te definească. Într-adevăr, anotimpurile, criticile și evenimentele te pot rafina; ele au potențialul de a modela vitalitatea vieții tale, însă nu ele reprezintă substanța ei, ci Dumnezeu.

Tu ai fost căutată cu toată inima de Dumnezeu pentru că ești iubită în mod unic și fiindcă ești o expresie unică a dragostei Lui față de alții. Tot ce înseamnă această identitate a noastră, în calitate de copii ai lui Dumnezeu, abia începe să se manifeste atunci când fiecare dintre noi devine ce a fost

creat de El să fie. Într-o lume în care fiecare încearcă să se descopere sau să se reinventeze pe sine, Dumnezeu duce la bun sfârșit ce a început. Cartea aceasta este o invitație de a-L căuta... pentru ca El să poată scoate la lumină ceea ce ești tu!

Întrebări de discutat:

1. De ce a ști cine *ești* are mai multă importanță chiar decât a ști *unde* mergi?
2. De ce faptul că suntem unice este mai bun decât cel de a fi egale sau la fel?
3. Care sunt câțiva dintre rivalii care te-au lipsit de abilitatea de a-ți accepta cu bucurie identitatea și de a primi dragostea lui Dumnezeu?
4. Ți este dificil să te descrii pe tine însăși separat de ceea ce faci? Dacă da, de ce anume?
5. Ce șoptește Dumnezeu despre tine?

UN DUMNEZEU FĂRĂ RIVAL

Cuvintele scrise aici sunt concepte. Trebuie să ai
însă parte de experiențe.

Sf. Augustin

Nimeni ca El

Pe la sfârșitul anilor '80, peisajul muzicii creștine a început să se schimbe pe măsură ce Integrity Music a făcut cunoștință Americii de Nord cu muzica de închinare de pe diferite continente. Familia noastră aștepta cu nerăbdare în fiecare lună sosirea casetei la care eram abonați (da, atât sunt de bătrână) și apoi o ascultam într-o veselie. Preferatele noastre erau derulate și reascultate de atâtea ori încât atunci când soțul meu pornea undeva la drum și voia să le asculte, notele cele mai înalte și mai joase așezate cu atâta grijă în aranjamentul muzical de-abia dacă se mai auzeau. O casetă anume era preferata familiei noastre: *Rejoice Africa*. Parcă îl văd și acum pe al doilea fiu al nostru, Austin, îmbrăcat cu lenjeria lui imprimată cu Mickey Mouse, călare pe căluțul lui

de jucărie, săltând prin casă în timp ce răcnea din răspuțuri cuvintele cântecelor.

În unul dintre ele, liderul de închinare din Africa de Sud striga plin de pasiune: „Nimeni ca El!” Fără să stea o clipă pe gânduri, fiul meu de trei ani își dădea toate silințele să imite declarația plină de zel a liderului de închinare ori de câte ori auzea cântecul.

Într-o zi, Austin a venit la mine și mi-a pus o întrebare la care ar fi trebuit să mă aștept:

„Mami, de ce nimeni nu-L place pe Dumnezeu?” [confuzie între sensurile diferite ale cuvântului *like* din limba engleză; *n. trad.*]

M-am străduit cât am putut mai bine să îi explic că nu era vorba despre faptul că nimeni nu Îl plăcea pe Dumnezeu, ci că nimeni nu este ca El.

Expresia „Dumnezeu singur” nu înseamnă că slujim unui Dumnezeu însingurat sau plictisit, după cum nici aceea că „nimeni nu-I stă alături” nu înseamnă că nimeni nu vrea să stea lângă El.

Dumnezeul nostru nu ne privește doar, așteptând în mod pasiv. El S-a îngrijit de toate, iar acum Se odihnește de lucrarea Lui încheiată, bucurându-Se când copiii Săi Îi cer să Își desfășoare planul.

El nu este nici Cel Preaînalt și Sfânt care Se află în afara lumii noastre, privind din exterior spre ea.

Avantajul poziției Lui stă în aceea că trecutul, prezentul și viitorul se sincronizează cumva, astfel încât El vede sfârșitul de la început și începe lucrurile odată ce le-a terminat.

Prin noi, El vrea să Se afle înăuntru și să privească de acolo în afară, nu fiindcă ar avea nevoie de ochii noștri, ci pentru că noi avem nevoie de vederea Lui.

Apelativul *Dumnezeul cel Preaînalt* descrie un Dumnezeu aflat mai presus de tot ce am putea noi concepe vreodată ca fiind la înălțime. În Psalmul 96, psalmistul a dat glas

uimirii copleșitoare de care s-a simțit cuprins în urma acestei descoperiri.

Cântați Domnului o cântare nouă!
 Cântați Domnului, toți locuitorii pământului!
 Cântați Domnului, binecuvântați Numele Lui,
 Vestiți din zi în zi mântuirea Lui!
 Povestiți printre neamuri slava Lui,
 Printre toate popoarele minunile Lui!
 Căci Domnului este mare și foarte vrednic de laudă.
 El este mai de temut decât toți dumnezeii.
 Căci toți dumnezeii popoarelor sunt niște idoli,
 Dar Domnul a făcut cerurile.
 Strălucirea și măreția sunt înaintea feței Lui,
 Slava și podoaba sunt în locașul Lui cel sfânt.
 Familiile popoarelor, dați Domnului,
 dați Domnului slavă și cinste!
 Dați Domnului slava cuvenită Numelui Lui!
 Aduceți daruri de mâncare și intrați în curțile Lui!
 Închinați-vă înaintea Domnului îmbrăcați cu podoabe
 sfinte,
 tremurați înaintea Lui, toți locuitorii pământului! (v. 1-9)

În mod repetat, Scriptura pune într-o formă sau alta întrebarea: „Cine este ca Cel Preaînalt?”

Aceasta nu este o întrebare retorică, rostită doar pentru a ne pune pe gânduri, ci una de natură să ne definească viața, care cere ca răspuns un răsunător: „Nimeni!” Răspunsul nostru la această declarație privitoare la preeminența Lui ne pune în postura de a primi sau de a respinge fără să ne dăm seama ceea ce are Dumnezeu pregătit pentru noi. Știm bine că a fost cândva o persoană care și-a închipuit că era ca Cel Preaînalt. Este vorba despre un prinț din rândul făpturilor angelice, care întrupa în multe privințe culmea desăvârșirii. Noi îl cunoaștem drept Satana, dar numele lui era pe atunci Lucifer, luceafărul de dimineață și arhanghelul care conducea închinarea. În această calitate, el privea slava lui Dumnezeu

și stătea în prezența Lui sfântă, în sala tronului. Pasajul din Ezechiel 28:12-17 îl descrie astfel:

Ajunseseși la cea mai înaltă desăvârșire,
 erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe.
 Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu,
 și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe...
 cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta,
 pregătite pentru ziua când ai fost făcut.
 Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse;
 te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu
 și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare.
 Ai fost fără prihană în căile tale din ziua când ai fost făcut,
 până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine.
 Prin mărimea negoțului tău
 te-ai umplut de silnicie și ai păcătuț;
 de aceea, te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu
 și te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor
 scânteietoare.
 Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale,
 ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta.

Dumnezeu l-a plămădit plin de splendoare, de înțelepciune și desăvârșit în ce privește forma și rolul. Însă la un moment dat, se pare că închinarea lui a devenit mai puțin decât fusese la început. Poate a coborât la nivelul admirației. Calea spre căderea lui nu este lămurită, însă știm că această creatură magnifică și înțeleaptă a început să Îl privească pe Creator ca pe un rival. În dinamica închinării, trebuie să existe înțelegerea faptului că în afara lui Dumnezeu nu ești nimic. Isaia descria căderea lui Lucifer în felul următor:

Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor!
 Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor!
 Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer,
 îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui
 Dumnezeu;

voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei;
mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt.” (Isaia 14:12-14)

El nu se putea face pe sine însuși ca Cel Preaînalt... se putea doar degrada pe sine și astfel Lucifer, luceafărul de dimineață, a devenit Satan, înșelătorul. Degradarea a pornit din inima lui. A început îmbrăcat în desăvârșire și a sfârșit în degradare. Noi suntem căzuți și imperfecti de când ne naștem, dar în Cristos suntem întregiți și făcuți desăvârșiți prin nașterea din nou. Mândria încurajează venerarea sinelui, în timp ce smerenia detronează egoismul mândriei. Când Isaia L-a văzut pe Domnul, s-a simțit pierdut.

Atunci am zis: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!” (Isaia 6:5)

Simțământul că era pierdut a făcut loc purtării divine de grijă și una dintre pietrele învăpăiate în mijlocul cărora umblase Lucifer a fost adusă profetului celui cuprins de umilință.

Dar unul dintre serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar. Mi-a atins gura cu el și a zis: „Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!” (Isaia 6:6-7)

Când Îl căutăm, Îl găsim. Cu această revelație în gând ne închinăm Lui și declarăm că numai El este sfânt și bun, că numai El este calea, adevărul și viața. El este singurul Dumnezeu Preaînalt.

Însăși existența Dumnezeului nostru este fără precedent; El este fără precedent și fără un punct de referință anterior Lui. Înainte de El nu a existat nimeni. Dumnezeul nostru nu

a evoluat. El a fost, este și va fi. După cum am văzut că noi înșine suntem unici, Dumnezeu nostru este obârșia unicității noastre.

Înainte de El nu au existat alți dumnezei, motiv pentru care nici nu ar trebui să avem alți dumnezei înainte de El. Deși Dumnezeu nostru este nevăzut, existența Lui este de netăgăduit. Cartea Romani afirmă următoarele:

Dar realitatea esențială despre Dumnezeu este îndeajuns de vădită. Deschideți-vă ochii și o veți vedea înaintea voastră! Privind îndelung, cu băgare de seamă ceea ce a creat Dumnezeu, oamenii au putut vedea întotdeauna ceea ce nu pot zări cu ochii fizici: puterea veșnică, de exemplu, și taina ființei Sale divine. Astfel că nimeni nu are vreo scuză solidă. (1:19-20, The Message)

Traducerea English Standard Version redă astfel textul:

Căci ceea ce se poate cunoaște despre Dumnezeu este vădit pentru ei, fiindcă El le-a fost arătat. Întrucât atributele Lui nevăzute, și anume puterea Sa veșnică și natura Lui divină, au fost observate limpede încă de la întemeierea lumii în lucrurile create, așa că nu se pot dezvinovăți.

Întreaga creație afirmă realitatea existenței Creatorului ei, însă definirea lui Dumnezeu este cu totul altceva. Speranța mea este că acest capitol va trezi în duhul tău o dorință după o legătură divină mai profundă cu El.

Am stabilit deja că noi suntem fiice fără rival, fiindcă Tatăl nostru ceresc ne iubește fără egal. Pentru a te conecta la un nivel mai profund cu identitatea pe care ți-a dat-o El, este esențial să înțelegi cu adevărat ce implică această înzestrare divină. Haide să extindem nivelul înțelegerii noastre privitoare la cine este Dumnezeu nostru cel fără rival. Dicționarul Merriam-Webster Îl definește pe Dumnezeu drept „Ființa desăvârșită în putere, înțelepciune și bunătate care este venerată în calitate de Creator și Stăpânitor al universului.”

Poate că definiția aceasta ți se va părea exhaustivă și definitivă, dar ea nu constituie decât începutul. Între provocarea foarte reală pe care o prezintă limbajul nostru alcătuit din termeni mărginiți la existența pământească și dificultățile pe care le prezintă perspectiva noastră terestră, nu putem fi decât limitați în interpretarea Celui Nelimitat. Cum am putea găsi cuvinte care să Îl descrie pe Cel a cărui revelare ne-ar lăsa fără cuvinte?

Dumnezeu transcende definițiile.

Pentru a defini ceva, trebuie să rezumi esența lui în cuvinte care întrupează subiectul definiției. Prin faptul că Se ridică deasupra limbajului nostru însuși, Dumnezeuul nostru sfidează acești parametri.

Bine atunci. Să renunțăm la definiție. Dar ce ar fi să încercăm atunci o descriere? Și în cazul acesta ajungem tot într-un punct mort. Cum am putea prezenta cu limpezime un contur pe care nu îl vedem cu claritate, fiindcă suntem orbiți de o lumină de care nu ne putem apropia?

El Se va arăta chiar la vremea potrivită, sosirea fiindu-i garantată de *Binecuvântatul și Nedisputatul Cărmuitor, Marele Împărat, Dumnezeuul Cel Preaînalt*. El nu a fost văzut niciodată de ochiul omului; ochii oamenilor nici nu Îl pot privi. A Lui să fie cinstea și cărmuirea veșnică, amin.
(1 Timotei 6:15-16, The Message)

Dacă văzul nostru nu e în stare să proceseze nici măcar arătarea Dumnezeuului nostru, cum am putea schița oare mai mult decât o imagine sumară a minunăției ființei Sale? Cuvintele nu vor izbuti să ne ajute și ne vom trezi repetând ca un ecou vorbele rostite de Iov după ce i S-a arătat Dumnezeu, în frumusețea Lui, într-un vârtej de vânt: „Urechea mea auzise vorbindu-se despre Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă” (Iov 42:5-6).

Îmi place mult felul în care redă versiunea The Message versetele acestea:

Recunosc că am trăit cândva pe baza zvonurilor auzite despre Tine, dar acum am aflat totul de la sursă, cu ajutorul urechilor și ochilor mei! Îmi pare rău; iartă-mă. Nu voi mai face așa ceva; făgăduiesc! Nu mă voi mai hrăni niciodată cu rămășițele vorbelor din auzite, cu firimiturile zvonurilor.

Această revelare a lui Dumnezeu a stârnit în Iov o foame după mai mult. Prea multe dintre noi se mulțumesc cu o revelație a lui Dumnezeu care poate fi descrisă drept „rămășițe și firimituri”. Ne mulțumim să ascultăm predici, să urmărim materiale multimedia, să dăm click pe „like” la postări de pe Facebook sau Instagram, să dăm mai departe rămășițele banchetului altora. Nu este nimic greșit în toate acestea, însă în comparație cu ospățul pe care îl are Dumnezeu pregătit pentru noi, ele nu sunt decât rămășițe și firimituri. Adevărul este că Dumnezeu vrea ca tu să te hrănești cu credințioșia Lui. Aș vrea să îți stârnesc apetitul, fiindcă este o mare diferență între a vorbi *despre* Dumnezeu și a asculta un Dumnezeu care îți vorbește *ție*.

Știu că sunt unii care spun că noi slujim un Dumnezeu care nu mai vorbește. Însă acest raționament este o insultă la adresa naturii Sale. Chiar dacă El ar alege să păstreze tăcerea, spectacolul creației ar deveni glasul Lui. El a trimis Duhul Său cel Sfânt să ne mângâie și să ne sfătuiască. În timp ce citim Biblia, Duhul cel Sfânt al lui Dumnezeu este Cel care ne învață și ne îndrumă în tot adevărul. Dumnezeu nu este un idol surd și mut. El nu este un tată care ascultă fără să răspundă. Dacă nu acceptăm cu bucurie misterul privitor la persoana lui Dumnezeu, nu vom ști cum să Îl abordăm. Dumnezeu vorbește în mai multe moduri: prin Cuvântul Lui, prin creația Sa, prin slujitorii Lui, prin viziuni și vise, precum și prin celelalte mădulare ale trupului Său. În ce mă privește, m-am rugat și cred că El vă va vorbi prin paginile acestei

cărți. Dumnezeu vorbește neconținut. Întrebarea este dacă Îl ascultăm sau dacă Îl limităm. Este esențial să acceptăm ideea că Dumnezeu este de o minunăție incomparabilă și nelimitată, crezând totodată că El vrea să comunice cu noi în mod personal.

Strălucitul teolog Toma d'Aquino și-a petrecut cea mai mare parte a vieții scriind despre Dumnezeu. Preot și filozof deopotrivă, a căutat să coreleze descoperirile științei cu înțelegerea lui privitoare la Creatorul nostru. Însă cu trei luni înainte să înceteze din viață, Toma d'Aquino a avut o viziune a tărâmului veșnic, iar uimirea și venerația care l-au cuprins în urma ei l-au determinat să consemneze aceste ultime cuvinte ale sale, după care și-a lăsat condeiul deoparte. Toma d'Aquino a declarat astfel:

Sfârșitul tuturor strădaniilor mele a sosit. Tot ce am scris pare să fie un morman de pleavă după lucrurile care mi-au fost descoperite.

Acesta este omul care a studiat cu atenție și a scris volume întregi care declarau slava lui Dumnezeu și minunăția Bisericii. În același timp, el a trăit într-o epocă mult diferită de a noastră, în care cuvintele aveau o semnificație mai profundă și erau alese, prin urmare, cu multă grijă. Oportunitatea de a citi și de a scrie era un privilegiu păstrat pentru cei bogați, de viță nobilă sau pentru cei consacrați lui Dumnezeu. Toma d'Aquino era un maestru în arta folosirii cuvintelor; cu toate acestea, a întrebuițat cuvântul *pleavă* pentru a-și descrie lucrarea de o viață. Termenul *pleavă* este folosit adesea pentru a descrie ceva lipsit de valoare. Pleava este ceea ce rămâne după alegerea boabelor folositoare, fiind întrebuințată cel mai adesea drept așternut pentru animale și îngrășământ pentru plante. În esență, ceea ce spunea Toma d'Aquino era că lucrările scrise de el într-o viață erau potrivite pentru a fi călcate în picioare de oameni și animale.

Aceasta a fost cea mai potrivită analogie pe care a putut-o face între scrierile lui despre Dumnezeu și realitatea privitoare la El, așa cum i-a fost ea revelată. Se prea poate ca aceste două fraze să vorbească mai mult decât oricare dintre paginile pe care s-a trudit să le scrie în cursul a mai bine de două decenii. Cuvintele acestea au fost împletite cu smerenie și uimire, căci Toma d'Aquino a trăit ceea ce declarase Augustin cu mai bine de un mileniu în urmă: „Dumnezeu este cel mai bine cunoscut în necunoașterea Lui.”

Revelarea lui Dumnezeu începe când acceptăm faptul că, de fapt, nu Îl cunoaștem încă. Fiecare definiție pe care o avem este concepută pe baza contextului și conceptelor umane. Putem asemăna abilitatea noastră de a explica cine este Dumnezeu cu încercarea unui bebeluș de a-și descrie mama înainte de a învăța să vorbească. În universul vast al vieții, oamenii locuiesc doar o părticică a creației. Prin urmare, încercarea noastră de a-L descrie pe Dumnezeu seamănă cu imaginea unui om așezat pe un grăunte de nisip, de unde caută să descrie nemărginirea oceanului și tot ce cuprind adâncurile lui.

Cine este Dumnezeul nostru?

Tatăl nostru dorește însă ca noi să ne apropiem de El să Îl cunoaștem mai bine, să avem parte de prezența Lui și să Îi recunoaștem glasul. După cum este una să știm câte ceva despre foc și cu totul alta să îi experimentăm lumina, căldura și fierbințeala, Dumnezeu ne invită să Îl cunoaștem pe El, nu doar să avem cunoștințe despre persoana Lui. În continuare sunt enumerate câteva dintre lucrurile pe care le cunoaștem cu certitudine absolută în legătură cu Dumnezeu, în urma felului în care ni Se prezintă El în Scripturi:

Eu sunt... unul singur. Deuteronom 6:4, Marcu 12:29,
Galateni 3:20, 1 Timotei 2:5, Iacov 2:19

- Eu sunt... Alfa și Omega.** Apocalipsa 1:8, 21:6, 22:13
- Eu sunt... Cel ce sunt.** Exod 3:14
- Eu sunt... din veșnicie în veșnicie.** 1 Cronici 16:36
- Eu sunt... Căpetenia și Desăvârșirea credinței.** Evrei 12:2
- Eu sunt... Creatorul cerului și al pământului.** Geneza 1:1
- Eu sunt... Cel ce poate.** Matei 3:9
- Eu sunt... dragoste.** 1 Ioan 4:7–8, 16
- Eu sunt... bun.** Marcu 10:18, Luca 18:19, 1 Timotei 4:4
- Eu sunt... în mijlocul vostru.** Deuteronom 6:15, Luca 17:21, 1 Corinteni 14:25
- Eu sunt... adevărul și viața.** Ioan 3:33
- Eu sunt... vindecătorul tău.** Exod 15:26
- Eu sunt... Duh.** Ioan 4:24
- Eu sunt... Tatăl.** Ioan 6:46, Filipeni 2:11
- Eu sunt... proslăvit în Fiul.** Ioan 13:31
- Eu sunt... martorul tău.** Romani 1:9, Filipeni 1:8, 1 Tesaloniceni 2:5
- Eu sunt... revelat.** Romani 1:17
- Eu sunt... pentru voi.** Romani 8:31
- Eu sunt... mai presus de toate.** Romani 9:5, Efeseni 4:6
- Eu sunt... îndurător.** Deuteronom 4:31, Romani 12:1
- Eu sunt... credincios.** 1 Corinteni 1:9, 10:13, 2 Cor. 1:18
- Eu sunt... mai înțelept decât oamenii.** 1 Corinteni 1:25
- Eu nu sunt... autorul confuziei.** 1 Corinteni 14:33
- Eu sunt... autorul păcii.** 1 Corinteni 14:33
- Eu sunt... îndestularea voastră.** 2 Corinteni 3:5
- Eu sunt... milostiv și generos.** Exod 34, Neemia 9
- Eu sunt... încet la mânie.** Ioel 2:13; Naum 1:3
- Eu sunt... înălțat mai presus de orice nume.** Filipeni 2:9

- Eu sunt... Cel ce lucrează în voi.** Filipeni 2:13
- Eu sunt... nevăzut.** Coloseni 1:15
- Eu sunt... Dumnezeuul care vine.** Coloseni 3:6
- Eu sunt... judecătorul cel drept.** 2 Tesaloniceni 1:5
- Eu sunt... Mântuitorul tuturor oamenilor.** 1 Tim. 2:3, 4:10
- Eu sunt... dezlegat.** 2 Timotei 2:9
- Eu sunt... ziditorul tuturor lucrurilor.** Evrei 3:4
- Eu sunt... drept.** Evrei 6:10
- Eu sunt... viu.** Evrei 10:31
- Eu sunt... un foc mistuitor.** Deuteronom 6:3, Evrei 12:29
- Eu sunt... lumină.** 1 Ioan 1:5
- Eu sunt... mai mare decât inima voastră.** 1 Ioan 3:20
- Eu sunt... Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine.** Ap. 1:18
- Eu sunt... sfânt.** Apocalipsa 4:8
- Eu sunt... atotputernic.** Apocalipsa 11:17
- Eu sunt... tăria voastră.** Exod 15:2
- Eu sunt... cântarea voastră.** Exod 15:2
- Eu sunt... gelos.** Exod 34:14, Deuteronom 4:24
- Eu nu sunt... un om.** Numeri 23:19, Deuteronom 4:24
- Eu sunt... Dumnezeuul dumnezeilor și Domnul domnilor.**
Deuteronom 10:17
- Eu sunt... mare, puternic și înfricoșat.** Deuteronom 10:17
- Eu sunt... nepărtinitor.** Deuteronom 10:17
- Eu sunt... slava ta.** Deuteronom 10:21
- Eu sunt... cu voi în luptă.** Deuteronom 20:4
- Eu sunt... un războinic.** Exod 15:3
- Eu sunt... locul tău de adăpost.** Deuteronom 33:27
- Eu sunt... stânca și cetățuia ta.** 2 Samuel 22:32–33
- Eu sunt... singurul Dumnezeu.** Deut. 4:32, 35, 1 Împărați 8:60

Iar lista aceasta nu este una exhaustivă! Vă invit să cercetați fiecare dintre afirmațiile enumerate, dar în capitolul de față aș vrea să ne concentrăm asupra a trei dintre ele. Prima pe care doresc să o abordez este conceptul potrivit căruia Dumnezeu este unul singur.

Dumnezeu este unul

Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este unul. Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. (Deuteronom 6:4-5, traducere liberă din limba engleză)

Nu confunda sensul cuvântului „unul” cu ideea că Dumnezeu ar ocupa locul unu în vreun fel de competiție universală a dumnezeilor. Înțelesul termenului nu are atât de-a face cu atribuirea unei valori numerice lui Dumnezeu, ci mai degrabă cu clarificarea faptului că El este singurul Dumnezeu. *Unul* înseamnă că nu există altul. Nu există vreun alt dumnezeu pe locul doi, trei sau patru. El este singurul vrednic, fiindcă este singurul Dumnezeu. Aceasta se corelează cu porunca identificată de Isus drept cea mai mare:

Isus i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă.” (Matei 22:37-38)

Dragostea noastră pentru Dumnezeu are menirea de a constitui o expresie armonizată a inimii, sufletului și minții, ațintite toate în aceeași direcție, în consens. Numai Dumnezeu este ținta spre care ne concentrăm atenția și singurul vrednic de închinarea noastră. Dumnezeu înțelege faptul că nu ne poate merge bine când avem inima împărțită și nu va tolera vreun dumnezeu rival, astfel că porunca aceasta este una bună. Ea nu ne-a fost dată fiindcă Dumnezeu nu Se simte în siguranță în legătură cu poziția Lui față de noi, ci pentru protecția noastră, ca să nu fim distrași și duși pe căi greșite.

Acest pasaj din Scriptură poate stârni confuzie în zilele noastre, când puțini oameni se declară închinători ai altor dumnezei. Înclinăm mai degrabă să ne plecăm înaintea unor idoli făcuți de mâna omului decât în fața unor zeități cu nume antice. Încă de la început, Dumnezeu Și-a avertizat copiii:

Să nu vă faceți idoli, să nu vă ridicați nici chip cioplit, nici stâlp de aducere aminte; să nu puneți în țara voastră nicio piatră împodobită cu chipuri, ca să vă închinați înaintea ei; căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru. (Leviticul 26:1)

Cele mai multe dintre noi nu au ridicat stâlpi sau statui de piatră în casele sau în curțile lor, dar aceasta nu înseamnă că nu ne purtăm idoli în inimă. *Poate fi considerat idol orice lucru căruia îi dăruim forțele noastre sau din care ne extragem forța.* Este locul în care mergem pentru a ne simți vii. Poate fi lucrul spre care alergăm și pe care-l privim drept adăpost al nostru. El poate varia de la ceva banal, cum este mâncarea, ajungând până la implicarea în rețelele de socializare. Dacă recitești lista de mai sus care ne arată cine este Dumnezeu, atunci ar trebui să știi că El e tăria, viața și refugiul tău. Nicio *persoană, relație, organizație* și niciun *lucru* nu are putere asupra ta, cu excepția lui Dumnezeu.

Pentru unele dintre noi, sentimentele sunt un idol. Dacă ne *simțim* frumoase, credem că suntem frumoase. Dacă ne *simțim bine*, credem că ne merge bine. Dacă trăim conduse numai de simțuri, acestea ne vor minți și nu va dura mult până când ne vor conduce pe o cale greșită.

Adevărul este că ești frumoasă fiindcă Dumnezeul nostru îi înfrumusețează pe cei supuși Lui prin mântuirea pe care le-o dăruiește (Psalmul 149:4). Ești frumoasă pentru că Dumnezeu face toate lucrurile frumoase la vremea lor (Eclesiastul 3:11). Nu îngădui idolilor ridicoli și oamenilor care lucrează pentru a crea o imagine pe care lumea noastră o numește frumoasă să aibă un cuvânt de spus *în viața ta*, când Dumnezeu a vorbit deja, rostind binecuvântarea Lui

peste viața ta! David, războinicul închinător, a descris astfel practica idolatriei:

Idolii lor sunt argint și aur, făcuți de mâini omenești. Au gură, dar nu vorbesc, au ochi, dar nu văd, au urechi, dar n-aud, au nas, dar nu miroase, au mâini, dar nu pipăie, picioare, dar nu merg; nu scot niciun sunet din gâtulejul lor. *Ca ei sunt [devin] cei ce-i fac, toți cei ce se încred în ei.* (Psalmul 115:4-8)

Ce înseamnă: „ca ei devin cei ce-i fac”? Când înălțăm pe un pedestal ceea ce este omenesc, suntem limitați la ceea ce pot crea oamenii. Idolii sunt forme fără funcție. Ei doar par a avea viață, dar le lipsește puterea de a o însufleți în alții. Astfel, închinătorii lor își compromit simțurile date de Dumnezeu, pierzându-și glasul și libertatea de mișcare. Când te închini lui Dumnezeu, ești transformată după chipul Lui, din slavă în slavă. Fiindcă nu este nimeni ca Dumnezeul nostru, nu există cale mai bună de a scoate la lumină ceea ce este unic în ființa ta decât căutându-L pe El. Poți fi o observatoare a altor oameni, dar niciodată o închinătoare înaintea oamenilor.

***Un idol este
orice lucru
căruia îi dai
forțele tale
sau din care
îți extragi forța.***

Dumnezeu este Alfa și Omega

Al doilea adevăr, acela că Dumnezeu există din veșnicie în veșnicie, nu este decât o altă cale de a spune că El este Alfa și Omega. Alfa și omega sunt prima și ultima literă din alfabetul grecesc. Atunci când literele sunt alăturate în acest context, ele reprezintă tot ce există de la început și până la sfârșit. *Alfa* înseamnă „începutul, geneza, nașterea, zorii, debutul și punctul de pornire.” Când vine vorba despre *omega*, definiția nu este la fel de clară, dar ea înseamnă „sfârșitul, punctul final și punctul extrem.” Poate definiția cuvântului *omega* este

mai vagă pentru că noi, oamenii, suntem mai familiarizați cu ceea ce *a fost* decât cu ce *va fi*. Acesta este însuși motivul pentru care trebuie să ne apropiem de Dumnezeu să Îi auzim sfatul. Numai El a ajuns la marginile a tot ce cunoaștem noi în cadrul conceptului de timp. Nu este nimeni ca Dumnezeul nostru. Profetul Isaia ne spune:

Aduceți-vă aminte de cele petrecute în vremurile străbune; căci Eu sunt Dumnezeu și nu este altul, Eu sunt Dumnezeu și *nu este niciunul ca Mine. Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit*. Eu zic: „Hotărârile Mele vor rămâne în picioare și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea.” (Isaia 46:9-10)

Iar versiunea The Message redă astfel pasajul:

Amintiți-vă istoria voastră, lungă și bogată voastră istorie. *Eu sunt Dumnezeu, singurul Dumnezeu pe care L-ați avut sau pe care Îl veți avea vreodată, incomparabil și de neînlocuit, Cel care vă spune de la început care va fi sfârșitul, arătându-vă totodată ce are să se întâmple și încredințându-vă:* „Eu sunt aici până la sfârșit și voi face întocmai ce am plănuit să fac.”

Dumnezeu declară încă de la început care va fi sfârșitul unui lucru. El declară omega atunci când a fost scris doar alfa. Suntem invitate să privim în urmă și să vedem credincioșia Lui. El știe cum se va sfârși fiecare zi înainte să se ivească măcar zorii ei.

Vreme îndelungată v-am lăsat să vedeți felul în care lucrez: v-am spus dinainte ce aveam de gând să fac, apoi *am lucrat și am dus la îndeplinire*. (Isaia 48:3, The Message)

Dumnezeu lucrează și Își duce până la capăt planul. El nu lasă ceva neîncheiat și nici nu poate fi făcut să Se răzgândească sau să dea înapoi.

Astfel am pus lucrurile în mișcare și am început să Îți spun

ce se va întâmpla înainte să aibă loc. De aceea nu poți spune: „Idolul meu le-a făcut, chipul meu cioplit le-a poruncit.” Aveți toate aceste dovezi adevărate înaintea urechilor și ochilor voștri. Nu ar trebui să vorbiți despre ele? Iar acesta este numai începutul. Mai am să vă spun multe alte lucruri despre care nici nu știți că există. (Isaia 48:5-7, The Message)

Dumnezeul nostru ne spune de la început ce urmează, ca să nu ajungem să ne punem încrederea în oameni sau în lucruri care nu vor face decât să ne dezamăgească. Nu ar trebui să vorbim mai degrabă despre ce a făcut El decât despre ce am făcut noi? Nu ar trebui să cunoaștem mai bine ce prezice Creatorul decât ce prevăd creaturile Lui?

Dumnezeu spune mai departe:

Aceasta nu este o variație a acelorași lucruri vechi. Este ceva nou, cu totul nou, ceva ce nu ați ghici și nu v-ați închipui vreodată. Când veți auzi aceste lucruri, nu veți putea spune: „Iată că le știam demult.” (Isaia 48:7, The Message)

Iată că Dumnezeu nostru declară încă de la început care va fi sfârșitul. În Cristos, Dumnezeu ne-a iubit înainte să Îl iubim noi pe El, ne-a prins înainte să cădem, ne-a iertat înainte să Îl rugăm să o facă, ne-a îmbrăcat în neprihănire înainte să vedem că suntem goi și ne-a curățat înainte să ne dăm seama de murdăria noastră.

Dumnezeu i-a numit copiii și prietenii Săi pe cei ce erau dușmani și străini față de El. Tot El a scris povestea vieții noastre înainte să tragem în piept prima suflare.

Te provoc să Îl vezi pe Dumnezeu nostru cel neasemuit așa cum este El și să începi să Îți imiți Tatăl, așa cum fac niște copii preaiubiți și minunați.

Dumnezeu este „Eu sunt Cel ce sunt”

Aș vrea să analizăm acum apelativul *Eu sunt Cel ce sunt*. Pasajul din Exod 3:13-14 spune astfel:

Moise a zis lui Dumnezeu: „Iată, când mă voi duce la copiii lui Israel și le voi spune: «Dumnezeul părinților voștri m-a trimis la voi» și mă vor întreba: «Care este Numele Lui?» ce le voi răspunde?” Dumnezeu a zis lui Moise: „Eu sunt Cel ce sunt.” Și a adăugat: „Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: «Cel ce Se numește Eu sunt» M-a trimis la voi.”

Sunt convinsă că Moise s-a gândit: „Ce fel de nume mai e și acesta?” Imaginează-ți cum ar fi să întâlnești o persoană care, atunci când e întrebată cum o cheamă, răspunde: „Numele meu este Eu sunt.” Iar când i-ai cere să te lămurească, ar spune doar: „Eu sunt Cel ce sunt.” Ai rămâne nedumerită și pe bună dreptate. Gândește-te cum ar decurge o conversație: „Bună. Ce mai faci, Eu sunt?” Ar părea că vorbești cu cealaltă persoană în timp ce te adresezi ție înseși. Confuzia noastră s-ar lega de conceptul potrivit căruia Dumnezeu nostru este unul și singurul atotcuprinzător. Eu nu sunt, cu siguranță, „Eu sunt Cel ce sunt.” Noi am putea fi descrise mai degrabă drept: „Eu sunt pentru că El este.”

Dumnezeu este fiindcă este. Dumnezeu există pentru că Dumnezeu există. Eu nu exist pentru că exist și nici măcar pentru că părinții mei s-au căsătorit. În esență, eu exist fiindcă Dumnezeu există. El este Creatorul *tuturor* duhurilor existente.

Fiindcă El este *Eu sunt Cel ce sunt*, eu pot spune: *Eu sunt în Cristos*, care este *Eu sunt*. Nu cred că noi înțelegem cu adevărat cât de pline de forță sunt aceste cinci cuvinte, căci dacă am face-o, am trăi conștientizând altfel cine este Dumnezeu. Lumea va încerca să ne spună cine este El, însă Dumnezeu ne-a fost revelat în esență în Fiul. Dumnezeu vrea să ni Se descopere prin Fiul Lui, iar în acest proces ne descoperă și cine suntem noi. Într-o zi, Isus a încercat să îi

ajute pe ucenici să înțeleagă dinamica aceasta punându-le o întrebare în Matei 16:13-18.

Când Isus a sosit în satele din Cezarea lui Filip, i-a întrebat pe ucenici: „Cine zic oamenii că este Fiul omului?”

Ei I-au răspuns: „Unii zic că este Ioan Botezătorul, alții că e Ilie, Ieremia sau unul dintre ceilalți profeți.”

El a mers mai departe: „Dar voi? Cine ziceți că sunt?”

Simon Petru I-a zis: „Tu ești Cristos, Mesia, Fiul Dumnezeului celui viu.”

Isus i-a răspuns: „Dumnezeu să te binecuvânteze, Simon, fiul lui Iona! Nu ai luat răspunsul acesta din cărți sau de la dascăli, ci Tatăl Meu din ceruri, Dumnezeu Însuși, ți-a descoperit această taină despre cine sunt Eu cu adevărat. Iar acum Eu îți voi spune ție cine ești tu cu adevărat. Tu ești Petru, o stâncă.” (The Message)

Ai auzit cuvintele acestea? Când avem parte de revelația privitoare la cine este Isus *cu adevărat*, atunci ne găsim în postura potrivită pentru a auzi cine suntem noi *cu adevărat*. Simon era de fapt Petru. El nu avea să rămână mereu un pescar condus de simțămintele lui, ci urma să devină un lider condus de Duhul lui Dumnezeu și o stâncă. Nu pot să nu văd încântarea care răzbate din cuvintele lui Isus care urmează în Matei 16:18-19.

Aceasta este stâncă pe care Îmi voi zidi Biserica, o Biserică aflată într-o asemenea expansiune și plină de energie, încât nici măcar porțile iadului nu o vor putea stăvili. Iar aceasta nu este totul. Veți avea acces deplin și liber în Împărăția lui Dumnezeu, cheile pentru a deschide orice ușă: nu vor mai exista bariere între cer și pământ, între pământ și cer. Un „Da” spus pe pământ este un „Da” rostit și în cer. Un „Nu” spus pe pământ este „Nu” și în cer. (The Message)

Când știi cine ești... știi ce îți stă la dispoziție. Identitatea Bisericii și accesul la resursele cerului sunt strâns legate de

revelația ei privitoare la Cristos. Când cunoaștem Cuvântul, ne rugăm rostind Cuvântul, iar în cer răsună ecoul: „Da și amin!”

Conceptul tău despre Dumnezeu se va reflecta în tine.

Cum Îl numești pe Isus?

Conceptul tău despre Dumnezeu se va reflecta în tine. Percepțiile tale privitoare la Dumnezeu se vor reflecta în cele din urmă în viața pe care o trăiești și în alegerile pe care le faci. Unul dintre modurile în care este revelat Dumnezeu în viața noastră este prin numele pe care îl folosim cu privire la Isus. Dacă Îl numim pe Isus un bun învățător, atunci El ne va învăța. Dacă Îl numim un sfetnic înțelept, El ne va da din înțelepciunea Lui. Islamul Îl numește pe Isus atât profet, cât și vindecător. Luate separat de ceea ce este El ca întreg, aceste titluri nu sunt decât zvonuri și firimituri. Însă când Îl chemăm pe Isus folosind numele de *Cristos*, *Fiul Dumnezeului celui viu*, atunci avem parte de o revelare a lui Isus, Domnul, în noi. Cartea 1 Ioan ne spune:

Cine va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el și el în Dumnezeu. Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine este în dragoste rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne în el. *Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta:* astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecății. (4:15-17)

În cadrul acestei mărturisiri se realizează o conexiune eternă, iar prăpastia dintre răscumpărarea Lui și realitatea noastră se acoperă. Când rostim Cuvântul lui Dumnezeu, peste distanța care ne desparte de adevăr se întinde un pod. Ajungem în postura care ne dă posibilitatea să Îl identificăm

pe Dumnezeu pe baza a ce este El, nu a ce suntem noi. Aceasta înseamnă că eu sunt cine spune El că sunt. Înțelegerea și revelarea tuturor promisiunilor lui Dumnezeu pentru care m-a așezat El „în Cristos” sunt strâns legate de numele pe care îl folosesc pentru Isus. Este El Domn, Vindecător, Prinț al păcii, Căpetenia și Desăvârșirea credinței mele? Îl numesc pe Isus *Dumnezeu* sau doar un bun învățător?

Fiindcă El este dragoste, eu sunt iubită și pot iubi.

Fiindcă El este viață, eu am viață.

Fiindcă El poate, și eu pot.

Fiindcă El este fratele meu, eu sunt fica lui Dumnezeu.

Fiindcă El este atotputernic, și eu sunt puternică.

Fiindcă El este vindecător, eu sunt vindecată.

Fiindcă El este, sunt și eu.

Ca urmare a ceea ce este El, eu sunt cine spune El că sunt.

Sunt creată în mod minunat și înfricoșat.

Te provoc să inviți Cuvântul lui Dumnezeu să facă parte din experiența vieții tale. Pentru a începe acest proces chiar acum, haide să pecetluim momentul cu o rugăciune.

Drag Tată ceresc,

Îți mulțumesc că sunt tot ce spui Tu despre mine. Iartă-mă că am limitat imaginea Ta și iartă-mă pentru momentele în care m-am plecat înaintea idolilor plămădiți de mine însămi. Refuz să mă închin imaginilor limitate create de mâini omenești. Duhule Sfânt, descoperă-mi orice domeniu din viața mea în care mai domnesc încă acești idoli. Tu ești dragoste și de aceea eu sunt iubită și îi pot iubi pe alții, de asemenea, cum Îi iubești Tu. Tu ești izvorul meu de viață și însuși motivul existenței mele.

Tu poți duce la bun sfârșit ceea ce începi în viața mea și Tu mă poți face în stare de tot ce mi-ai pus înainte. În Cristos, eu sunt fica Ta și, fiindcă Tatăl meu ceresc este atotputernic, eu am toată puterea de care am nevoie, prin Duhul Tău. Tu ești

vindecătorul meu suprem; nu voi mai aștepta ca lumea să îmi vindece rănilor pe care ea însăși mi le-a făcut. Fiindcă Tu ești izvorul oricărei înțelepciuni, mă voi bizui pe sfatul Tău.

Iartă-mă pentru momentele în care am îngăduit ca manifestarea Ta în viața mea să se mărginească la rămășițele firimiturilor altora. Vreau să Te cunosc îndeaproape și profund. Cred că Tu ești mai mult decât mi-am închipuit vreodată și Te invit să mă conduci spre o viață de o minunăție nespusă. Fiindcă Tu ești cine ești, eu sunt cine spui că sunt. Indiferent ce simt în momentul de față, eu sunt creată într-un chip minunat și înfricoșat.

În Numele lui Isus, amin.

Întrebări de discutat

1. În trecut, L-ai comparat sau măsurat pe Cel Preaînalt cu ceea ce cunoșteai sau cu ce experimentaseși? De exemplu, te-ai gândit că era ca tatăl tău (bun sau rău)? Cum Îl vezi acum?
2. Există domenii în care trăiești hrănindu-te cu rămășițe și firimituri? Sau cu cele auzite de la alții?
3. Ce crezi că a vrut să spună Augustin prin cuvintele: „Dumnezeu este cel mai bine cunoscut în necunoașterea Lui”?
4. În ce domenii în care Dumnezeu Se descrie pe Sine ca fiind „Eu sunt” ai nevoie să Îl cunoști mai mult?
5. În contextul afirmației: „Un idol este orice lucru căruia îi dăruim forțele noastre sau din care ne extragem forța”, care sunt câteva domenii din viața ta în care ți-ai înălțat, fără să știi, idoli?
6. În prezența lui Dumnezeu, când Îl chemi folosind numele care arată cine este El, cine îți spune El că ești tu?

O PROMISIUNE FĂRĂ RIVAL

Dacă ne gândim la promisiunile îndrăznețe privitoare la răsplătiri... făcute în Evanghelii, se pare că Domnul nostru găsește dorințele noastre prea firave, nu prea mari. Noi suntem făpturi cu inima împărțită, pierzând vremea cu băutura, sexul și ambițiile în timp ce ne este oferită bucuria infinită, aiudoma unui copil neștiutor care vrea să facă mai departe plăcinte din noroi în mahalaua lui sărăcăcioasă, fiindcă nu își poate închipui ce înseamnă vacanța la mare care îi este oferită. Ajungem să fim mulțumiți cu prea multă ușurință.

C.S. Lewis

Uimitor, nu-i așa?

Există o promisiune neasemuită în viața ta, care este totodată tezaurul tău. Acest tezaur transcende unitățile de măsură și timpul. El ajunge la tine sub forma potențialului intangibil. Pentru unii, darul acesta este în stare latentă... viu, dar cufundat în somn.

Poate ți s-ar părea mai simplu și la început mai entuziasmant dacă ți-aș spune că cineva tocmai ți-a pus în cont un miliard de dolari. Dar chiar dacă ce ți-a fost dat ar fi mai mult decât poți cheltui într-o viață... nu ți-ar aparține niciodată cu adevărat, căci legea comorilor pământești este aceea că trebuie să rămână pe tărâmul unde au apărut. Când mori, toate vor rămâne în urmă. Însă comoara aceasta, cea pe care o stăpânești, se transformă pe măsură ce se îmbogățește și va călători cu tine în veșnicie.

Promisiunea aceasta despre care vorbesc este fără seamăn, atât în ce privește bogăția ei, cât și raza ei de acțiune. Rodul acestei promisiuni nu poate fi furat niciodată, dar poate fi dat (așa cum a făcut Esau în Geneza 25) în schimbul unor bunuri neînsemnate, precum o farfurie cu supă de linte. El se păstrează cel mai bine când este ascuns, învelit în visuri și speranță. Pe măsură ce îngrijești pământul inimii tale, această comoară înflorește și sporește. Multe milioane de oameni au sâmbânța acestei promisiuni în inima lor și, oricât de mulți își revendică partea, comoara aceasta nu se împuținează niciodată.

Vorbesc despre binecuvântarea Împăratului împăraților și Domnului domnilor. Ea este o comoară mult prea mare pentru a fi legată sau măsurată în bancnote de hârtie sau chiar în argint ori aur. Dacă ar fi să rămâi doar cu hainele de pe tine, comoara aceasta s-ar păstra intactă. Bogățiile acestea nu au nimic de-a face cu vreun bun făurit de mâna omului; ele sunt veșnice și pot fi transferate prin șoapta unei rugăciuni. Tu, prietena mea, ești de viță regală, ca orice prințesă fermecătoare din povești.

O invitație regească

Închipuie-ți că ai auzi un ciocănit în ușă. Dai fuga să deschizi și vezi în fața ochilor un trimis eteric al împăratului. Vreau să îți imaginezi scena în stilul poveștii Cenușăreasa, dar în locul

crainicului dai în pragul ușii peste un înger. Mesagerul este atât de mare și de strălucitor încât de-abia poți vedea dincolo de el, însă ești conștientă că acolo se află o mulțime de martori care așteaptă să îți vadă reacția. Solul divin îți spune pe nume și declară cu glas răsunător că ești o moștenitoare, o prințesă a tărâmului ceresc. Urmează un ropot de aplauze. Uluită, răspunzi declarației lui cu o întrebare: „Eu sunt?” El încuviințează și îți pune în mână ceea ce pare a fi o invitație. Cu degete tremurânde întorci plicul pe cealaltă parte. Nu e nicio greșală; pe el e trecut cu litere groase de aur numele tău. Tragi adânc aer în piept și îți ridici ochii înlăcrimați doar pentru a descoperi că ești singură în pragul ușii. Îngerul și însoțitorii lui au dispărut. Un glas te strigă din casă.

„Cine e la ușă?”

Răspunzi în șoaptă: „Eu sunt.”

Ești copleșită de simțământul că totul s-a schimbat deși, când privești la circumstanțe, totul a rămas la fel. Scopul acestei vizite nu a fost niciodată acela de a schimba împrejurările sau locația. Invitația este una la o transformare fără egal petrecută înăuntrul tău.

Arunci o privire în jos. Porți aceleași haine cu care erai îmbrăcată când ai deschis ușa, însă cumva, ele par acum mai ușoare, de parcă nu mai au puterea de a te îngrădi, eticheta și identifica. În timp ce te răsucești pe călcâie ca să intri înapoi în casă, mintea îți e mai limpede ca niciodată și îți dai seama că aici locuiești, dar că acesta nu mai este adevăratul tău cămin. Un oraș îndepărtat al cărui întemeietor este Dumnezeu și Împăratul tău te cheamă. Treci prin camera de zi, pe lângă chipurile ușor nedumerite ale celor dragi, în timp ce te îndrepți spre dormitor. În tăcerea și singurătatea camerei tale, deschizi plicul și desfaci cu grijă invitația poleită.

Tu, fica mea preaiubită, ești născută acum din nou ca Sara, ca prințesă a Celui Preaînalt.

Pe măsură ce vei crește în cunoașterea adâncă a lui Isus, harul și pacea Lui se vor înmulți neconținut în viața ta.

Această denumire regească înseamnă că vei avea acces la tot ce ai nevoie în timp ce urmărești evlavia și alergii pe calea vieții. Fii încredințată că, pe măsură ce sapi în Sfintele Scripturi, tinerețea și mintea îți vor fi înnoite și vei deveni conștientă de toate comorile uriașe ale făgăduințelor prețioase care ți-au fost făcute. Fiecare dintre ele a fost pusă în mod miraculos la dispoziția ta! Încântătoare fiică, dacă mai ai cumva vreo îndoială, invitația aceasta este cea mai bună dintre toate câte ți s-au făcut vreodată! Tot ce trebuie să faci acum este să întorci spatele lumii care ți-a întors deja ție spatele.

Mi-am permis să personalizez pasajul din 2 Petru 1:2-4. Dar citiți textul și în traducerea English Standard Version:

Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Cristos! Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași naturii divine, după ce ați scăpat de degradarea care este în lume din pricina dorințelor păcătoase.

Dacă Isus nu ar fi bătut la ușa inimii mele, aș fi rămas fără nimic. Ar fi fost de domeniul miraculosului să moștenesc ceva! Familia mea nu era în situația care să îmi permită să ne lase mie și fratelui meu o moștenire. Dar ce mi-aș dori să am mai degrabă: rămășițe sau o moștenire veșnică? Am învățat cu mult timp în urmă că o promisiune a lui Dumnezeu dăinuie mai mult decât posesiunile pământești.

Și cum putem avea acces la aceste promisiuni atât de mari? Ele ne aparțin prin credință. Pasajul din Galateni 3:14 ne spune:

...pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste neamuri, în Cristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit.

Fă cunoștință cu Avraam și cu Sara

Pentru a afla mai multe despre aceste promisiuni, haide să ne întoarcem ca observatori la un text și o relatare cunoscută din Scriptură. Dumnezeu a inclus istorisiri în Scriptură ca noi să putem învăța multe din experiențele altora. În timp ce citesc, aștept ca propozițiile cheie ale fiecărei relatări să iasă la lumină. Vizualizez povestea și ascult șoapta Duhului Sfânt, iar în felul acesta văd și aud lucruri care îmi scapă atunci când mă mulțumesc să citesc cuvintele scrise pe hârtie. Pun întrebări de felul: Cum m-aș simți eu în locul personajelor? Care ar fi provocarea sau temerea mea cea mai mare?

Practica aceasta este doar una dintre multele modalități de a aborda Scriptura. Ea nu este extrabiblică, ci constituie o cale de a îngădui Scripturii să prindă viață. Patriarhii și soțiile lor sunt frații și surorile noastre în acest exercițiu. Acesta este modul în care eu *selah*¹... în care mă opresc și meditez.

Mai întâi, aș vrea să îl întâlnești pe Avraam. El este părintele nostru în credință. Gândește-te la un om credincios, imperfect, vârstnic, evlavios. Apoi gândește-te la Sara. Ea este mama noastră în ce privește promisiunile divine. Este uluitor de frumoasă și, aidoma soțului ei, e credincioasă, imperfectă, înaintată în vârstă și evlavioasă.

La invitația lui Dumnezeu, acești doi oameni s-au dovedit îndeajuns de curajoși încât să lase în urmă tot ce le era cunoscut. Dumnezeu le-a promis că îi va binecuvânta și că îi

**Ce aș prefera
să am: rămășițe
sau o moștenire
veșnică?**

va înmulți pe acești doi soți lipsiți de copii. Împreună au pornit într-o aventură. Ei căutau ceva ce nu mai văzuseră niciodată: un popor întemeiat de Dumnezeu. Cei doi călătoreau deja de zeci de ani când ne alăturăm lor. Avraam era în pragul vârstei de o sută de ani, iar Sarai, soția lui, se apropia de nouăzeci.

Au avut parte de multe suișuri și coborâșuri în timpul peregrinării lor prin pustie. Iată rezumatul succint al acesteia: au trecut cu bine peste vrajba care s-a iscat când i-a binecuvântat Dumnezeu, fapt care a dus la despărțirea de Lot, nepotul lor; Sarai a ajuns apoi în haremul faraonului, după care a fost eliberată de acolo. În timpul călătoriilor lor au câștigat un război în miniatură, și-au salvat nepotul luat prizonier și i-au dat zeciuală regelui Melhisedec, preot al Dumnezeului celui Preaînalt. Au gustat descurajarea adâncă și au luat o hotărâre greșită când Sarai i-a dat-o pe Agar soțului ei ca să aibă un copil, iar pruncul a fost numit apoi Ismael. În dezamăgirea ei, Sarai s-a făcut vinovată de o izbucnire de mânie și de violență domestică. Nu cred că triumhiul conjugal soț-soție-sclavă făcea viața prea amuzantă.

Iată câteva aspecte pe care aş vrea să le subliniez, pentru a nu le trece cu vederea în scurtul rezumat al poveștii lui Avram și a Saraiei:

1. *Cei doi au pășit înainte trup și suflet.* Avram și Sarai au plecat din Ur fără să privească în urmă. Știau că nu mai este drum de întoarcere și au urmat chemarea primită. Punct. În Geneza 12:1-2 ni se spune:

Domnul zisese lui Avram: „Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare.”

Dumnezeu pregătea calea pentru ceva nou într-un mod nou. El i-a condus înainte pe baza credinței și

a nădejzii. Cei doi au făcut greșeli, dar nu au privit niciodată în urmă.

2. *S-au îndepărtat de vrajbă.* Avram și Sarai au plecat din Ur, dar l-au luat cu ei pe Lot (ceea ce nu s-a dovedit a fi cea mai bună idee). Binecuvântarea dată lui Avram a dus și la sporirea averilor lui Lot. Când țara nu îi mai putea cuprinde pe amândoi, păzitorii vitelor celor doi s-au luat la harță. În loc să îngăduie disputei să se întețească, Avram l-a lăsat pe Lot să aleagă primul unde voia să meargă. Era mai bine să se despartă decât să rămână împreună și să trăiască învrăjbiți. De observat: în cazul în care călătoriți prin viață alături de oameni lângă care nu ar trebui să fiți, sunt perioade în care Dumnezeu s-ar putea să vă lărgească amândurora hotarele până când vine momentul în care trebuie să vă despărțiți. Vrajba va curma binecuvântarea lui Dumnezeu și eficiența vieții voastre.
3. *Au dăruit ca act al credinței.* Când Avram i-a dat zeciuială lui Melhisedec, a făcut-o pășind înainte pe baza promisiunilor lui Dumnezeu. În loc să ia prada ridicată din Sodoma, el a dăruit prin credință, fapt care a conferit substanță speranței lui.

Aceste trei aspecte ieșiseră la iveală când Dumnezeu i S-a arătat lui Avram și a rostit următoarea promisiune din Geneza 17:4-5:

Iată legământul Meu pe care-l fac cu tine: vei fi tatăl multor neamuri. Nu te vei mai numi Avram, ci numele tău va fi Avraam, căci te fac tatăl multor neamuri.

Un legământ veșnic

Atunci când descoperi că ești o moștenitoare, Dumnezeu îți schimbă titlul. Când El i-a schimbat lui Avram numele în

Avraam, viața acestuia și-a lărgit orizontul. El nu avea să mai fie un om fără neam, ci el însuși urma să devină tatăl multor neamuri. În Geneza 17, Dumnezeu a descris în detaliu care urma să fie dimensiunea și amploarea acestui legământ. Viața lui Avraam avea să fie circumscrisă în termeni cum sunt *generațional* și *veșnic*. Însuși terenul pe care pășise Avraam ca străin și venetic urma să fie într-o zi moștenirea urmașilor lui și să intre în stăpânirea lor veșnică. După cum Dumnezeu a fost cu Avraam, El a promis că avea să fie și cu descendenții lui. Îmi închipui că Avraam a lăcrimat în prezența lui Dumnezeu când a întrezărit un crâmpel din viitorul generos care îi aștepta pe urmașii săi.

Cu ochii minții, îl văd pe Avraam prosternându-se înaintea lui Dumnezeu, apoi ridicându-se în genunchi și îndreptându-și chipul brăzdat de lacrimi spre stele. Își întinde mâinile ca pentru a atinge punctele strălucitoare care licăresc în întunecimea cerului fără de nor din pustie. Este copleșit de recunoștință. Fiecare cuvânt al făgăduinței primite îi vibrează până în măduva oaselor. Pentru o clipă, vâlul vârstei înaintate pare dat la o parte, iar Avraam se simte iarăși tânăr, cu fiecare fibră din trupul lui mustind de viață.

Numele nou primit, *Avraam*, îi umple inima de bucurie și speranță. Îl vede pe Ismael și zice în sinea lui: „Toate acestea vor fi ale tale, fiule. Viața ta își va lărgi hotarele și va fi binecuvântată cu un destin bogat.”

Domnul îi spune că legământul acesta necesită un semn. Nu este vorba despre unul frumos, public, de felul curcubeului primit de Noe, ci de un semn dureros, personal. Trebuia ca toți bărbații din casa lui Avraam să fie circumciși. Această îndepărtare a cărnii confirmă faptul că Avraam și urmașii lui sunt într-o relație de legământ cu Dumnezeul cel Preaînalt. Apoi conversația cu Dumnezeu continuă ajungând la un punct semnificativ:

Dumnezeu a zis lui Avraam: „*Să nu mai chemi Sarai pe nevastă-ta Sarai; ci numele ei să fie Sara. Eu o voi binecuvânta și îți voi da un fiu din ea; da, o voi binecuvânta și ea va fi mama unor neamuri întregi [ea va deveni popoare]; chiar împărați de noroade vor ieși din ea.*” (Geneza 17:15-16).

Aproape că pot vedea nedumerirea lui Avraam. O privire uluită i se așterne pe chip, iar sprâncenele i se arcuiesc a mirare... Sara? „Legământul acesta este încheiat cu mine, iar eu am deja un fiu... pe Ismael. El este fiul pe care mi l-a născut Agar.” Întorsătura aceasta neașteptată a lucrurilor l-a făcut pe Avraam să cadă iarăși cu fața la pământ.

Avraam s-a aruncat cu fața la pământ și a răs, căci a zis în inima lui: „Să i se mai nască oare un fiu unui bărbat de o sută de ani? Și să mai nască oare Sara la nouăzeci de ani?” (Geneza 17:17)

Auzim deseori vorbindu-se despre Sara care a răs când a primit vestea că va avea un fiu, însă Avraam a fost primul care a răs la auzul promisiunii lui Dumnezeu. Avraam nu se oprește însă aici; el merge mai departe și Îi oferă lui Dumnezeu o alternativă:

Și Avraam a zis lui Dumnezeu: „Să trăiască Ismael înaintea Ta!” (Geneza 17:18)

Avraam pare a încerca să îl includă pe Ismael în planul divin. Ce rost avea să îl mai complice cu Sara? Cu sau fără numele ei cel nou, Sara avea un pântec îmbătrânit și un soț înaintat în vârstă. Înțeleg reacția lui Avraam. Însă Dumnezeu nu avea de gând să Își schimbe cu nimic planurile, așa că răspunsul Lui a fost:

Nu, ci nevastă-ta Sara îți va naște un fiu și-i vei pune numele Isaac. Eu voi încheia legământul Meu cu el, ca un legământ veșnic pentru sămânța lui după el. (Geneza 17:19)

Cuvintele „*Nu, ci nevastă-ta Sara...*” sunt destul de lămurite. Parcă Dumnezeu i-ar citi lui Avraam gândurile. Gândește-te numai: Dumnezeu îl aude pe Avraam și îl binecuvântează pe Ismael, dar *nu* ca parte a legământului veșnic.

Atunci când doi oameni devin una în căsnicie, legământul cu Dumnezeu îi implică pe amândoi. Desigur, Avraam îl iubea pe Ismael și era firesc să își dorească pentru fiul său tot ce Dumnezeu îi promisese lui. Însă Ismael era fiul unei roabe, fiind legat de țărâmul strădaniilor proprii și al firii. Promisiunea cea fără egal urma să vină prin intermediul unui semn și al unei minuni fără precedent. O femeie vârstnică și stearpă avea să nască un prunc:

Dar legământul Meu îl voi încheia cu Isaac, pe care ți-l va naște Sara la anul pe vremea aceasta. (Geneza 17:21)

Cât de des procedăm și noi la fel? Dumnezeu ne spune că El va înfăptui ceva nou și miraculos, iar noi ezităm, cuprinse de necredință? El ne zice că urmează să lărgească hotarele vieții noastre, iar noi Îi spunem că nu e nevoie să Se complice... „Binecuvântează doar ceea ce am.” Ceea ce avem și ceea ce facem nu sunt îndeajuns de extinse. Dumnezeu vrea să Se implice. El gândește la nivel generațional. Legământul urma să vină prin Isaac, cel care avea să se nască și tocmai cel cu privire la care râdea Avraam... nu prin cel pe care îl zămislise în fire!

Sunt nespus de încurajată văzând trăsăturile atât de omenești ale lui Avraam. În ele vedem o lecție pentru noi toți. În îndurarea Lui, Dumnezeu va binecuvânta până și ceea ce clădim noi prin propriile puteri, însă legământul Lui cel veșnic se încheie dincolo de țărâmul resurselor omenești.

Nume nou = destin nou

Potrivit tradiției evreiești, semnificația numelor se leagă de potențialul și destinul individului. Prin urmare, o schimbare a numelui are puterea de a-ți schimba natura, fapt care face loc, la rândul lui, destinului tău. De exemplu, noi am ales cu bună știință numele fiilor noștri cu speranța că vor crește ajungând să oglindească semnificația lor. Am învățat acest lucru de la Tatăl meu ceresc, fiindcă de fiecare dată când le rostesc numele, declar înțelesul acestora peste viața lor.

Dumnezeu a schimbat deseori prenumele cuiva atunci când acesta nu mai exprima natura omului respectiv. Prigonitorul Saul a fost numit Pavel, pescarului Simon i s-a zis Petru, adică „stâncă”, de către Isus. Numele fiului lui Isaac, Iacov, a fost schimbat în Israel, care înseamnă „prințul lui Dumnezeu”. Dumnezeu nostru Se pricepe la schimbarea numelor. Uneori mă gândesc la aceasta ca la un program de protecție a martorilor în care toți funcționăm sub identitatea Numelui lui Isus.

Când Dumnezeu a intrat în legământ cu Avram, i-a sporit capacitatea schimbându-i numele. Am un prieten cu o minte strălucită, Brian Bileci, un rabin mesianic, iar el mi-a explicat semnificația acestor schimbări ale numelor. Pentru a extinde numele lui Avram și a-l transforma în Avraam, Dumnezeu l-a împărțit în două și a adăugat în mijloc o literă din propriul nume. Numele de *Avram* înseamnă „Tatăl este înălțat”, iar cel extins de *Avraam* înseamnă „tatăl unei mari mulțimi.”

Numele acesta declara *cine* urma să devină Avraam. Semnificația acestui nume nu avea să fie pe deplin împlinită în cursul vieții patriarhului. Fiindcă viața lui Avram Îl înălțase pe Dumnezeu, moștenirea lui urma să fie multiplicată și sporită peste măsură. Nu uita: *identitatea este strâns legată de destinul tău*. Rabinul Brian mai arăta că promisiunea lui Dumnezeu nu s-a îndeplinit până când El a extins și numele soției lui Avram. *Sarai*, care înseamnă „Iehova este prinț”, a

fost schimbat în *Sara(h)*, nume care înseamnă „prințesa lui Dumnezeu”. Domnul a adăugat numelui Sarei o literă din propriul nume, din cel de *Iahve*.

Această schimbare a numelui arăta cine urma să devină Sara, legând-o în mod strâns de Dumnezeu și declarând totodată că toate fiicele ei, dobândite în urma făgăduinței primite, aveau să aibă la rândul lor același statut regal. Noul nume a luat situația din mâinile Sarei și a pus-o în cele ale lui Dumnezeu.

Când numele Sarei a fost transformat dintr-o declarație cu conotații masculine („Iehova este prinț”), ajungând să exprime un rol feminin („prințesa lui Dumnezeu”), sensul lui a fost înmuiat și corelat cu ideea receptivității. Noul nume al lui Avraam a fost extins pentru a include o mulțime, iar această sămânță făgăduită avea nevoie de un pământ făgăduit, de asemenea. Însăși viața Sarei a devenit acest pământ, iar în pântecul ei a prins viață făgăduința.

Schimbarea numelui Sarei a desțelenit ogorul ei păraginit și l-a pregătit pentru extinderea încredințată atât lui Avraam, cât și Sarei. Dumnezeu a spus despre Avraam că urma să devină *tatăl unei mulțimi de popoare*, iar despre Sara că *ea va deveni popoare și că din ea se vor naște împărați*. Dumnezeu a îmbogățit viața lor, dându-le o viziune însoțită de o imagistică nouă.

Când oamenii au legături corecte unii cu alții și cu Dumnezeul lor, El intervine pentru a înfăptui imposibilul. Pântecele sterpe sunt însuflețite, aduse la viață și întărite pentru a aduce copii pe lume, căsniciile lipsite de dragoste sunt tămăduite, fiicele și fiii sunt eliberați de duhurile rele, iar copiii sunt înviați din morți. Speranța este restaurată, credința este aprinsă, dragostea triumfă, iar vrăjmașul este dat la o parte în timp ce glasurile amăgirii sunt reduse la tăcere.

Indiferent dacă ai realizat sau nu lucrul acesta, tu ai avut parte de o schimbare a numelui atunci când te-ai născut din nou. Și numele tău a cunoscut o amplificare. Isus,

sămânța fâgăduită a lui Avraam, nu ne-a schimbat numele adăugându-le doar o literă din propriul nume. El ne-a dat acces nelimitat la Tatăl, folosind pentru aceasta Numele Său, după cum spune pasajul din Ioan 16:26-27:

În ziua aceea veți cere în Numele Meu și nu vă zic că voi ruga pe Tatăl pentru voi. Căci Tatăl Însuși vă iubește, pentru că M-ați iubit și ați crezut că am ieșit de la Dumnezeu.

Isus a fost dezbrăcat și acoperit de rușine când a luat locul nostru pe cruce. El Și-a jertfit viața cea fără de pată de dragul nostru, al unor ființe întinate și pline de cusururi, iar prin sacrificiul Lui deplin ne-a salvat în mod desăvârșit, făcând loc pentru fiecare dintre noi, pentru orice fiu și orice fiică a promisiunii Lui.

Cred că glumești!

Povestea noastră continuă în Geneza 18, când Dumnezeu i Se arată iarăși lui Avraam. Patriarhul șade la ușa cortului său, la umbră, de unde poate simți orice urmă de adiere. Își ridică ochii și zărește trei oameni stând înaintea lui lângă stejarii lui Mamre. Cei mai mulți cercetători ai Scripturii cred că aceștia erau îngeri. Avraam aleargă până la ei, se pleacă înaintea lor și îi înduplecă să rămână:

„Doamne, dacă am căpătat trecere în ochii Tăi, nu trece, rogu-Te, pe lângă robul Tău. Îngăduie să Ți se aducă puțină apă, ca să vi se spele picioarele; și odihniți-vă sub copacul acela. Am să mă duc să iau o bucată de pâine ca să prindeți la inimă și după aceea vă veți vedea de drum; căci pentru aceasta treceți pe lângă robul vostru.” „Fă cum ai zis”, i-au răspuns ei. (Geneza 18:3-5)

Îmi place felul în care Avraam îi oprește din drum pe călători și îi reține tratându-i cu cinste, după care promite puțin și face mult. El dă fuga mai întâi la Sara și îi spune să

frământate niște turte din cea mai bună făină. Apoi se duce la cireadă, alege cel mai bun vițel și îl dă pe mâna unui slujitor să îl înjunghie și să îl pregătească, iar când a terminat, le aduce oaspeților unt și lapte. Ospățul pe care li-l pune înainte e cu siguranță mai bogat decât bucata de pâine promisă.

Avraam se află alături de oaspeții lui când i se pune o întrebarea:

„*Unde este nevastă-ta, Sara?*” „Uite-o în cort”, a răspuns el. Unul dintre ei a zis: „La anul cam pe vremea aceasta Mă voi întoarce negreșit la tine; și iată că Sara, nevastă-ta, va avea un fiu.” Sara *asculta la ușa cortului*, care era înapoia lui. (Geneza 18:9-10, NLT)

Când citesc pasajul acesta, parcă m-aș găsi dintr-o dată în cort, lângă Sara. Mă uit printre pânzele de la intrare și privesc afară peste umărul ei. Avraam șade alături de oaspeți în umbra unui copac. Sunetul glasurilor lor se aude cu ușurință, purtat de briza uscată a deșertului care le unduiește veșmintele în timp ce adie printre copacii și corturile din oază.

Sara ascultă dinăuntru întunecat al cortului, fiind destul de aproape pentru a auzi, dar ferită de privirea și conversația purtată afară. Sara are grijă să nu facă niciun zgomot, dar Scriptura îi dă la iveală gândurile:

Pe vremea aceea, Avraam și Sara erau amândoi foarte înaintați în vârstă, iar Sara trecuse demult de vremea în care putea avea copii. Așa că *a râs în sinea ei* și a zis: „Cum ar putea o femeie bătrână, ca mine, să se mai bucure de o asemenea plăcere, mai cu seamă când stăpânul, soțul meu, este și el atât de bătrân?” (Geneza 18:11-12, NLT)

Reacția Sarei o oglindește pe a lui Avraam, ceea ce mă face să mă întreb... era oare aceasta prima oară când auzea Sara promisiunea? În mod vădit, ea a fost luată prin surprindere. Uneori o promisiune se apropie mai tare atunci când pare mai greu de dus la împlinire.

În Geneza 17:21, citim cuvintele: „la anul pe vremea aceasta...”, iar când promisiunea este repetată în fața Sarei, este formulată astfel: „la anul cam pe vremea aceasta...” Calendarul pare să se fi schimbat. Nu avem cum să știm cât timp a trecut între conversația lui Avraam cu Dumnezeu și arătarea acestor îngeri, însă nu poate să fi fost mult. Am putea presupune că a trecut mai puțin de o lună. Domnul era hotărât ca și Sara să fie de față la această conversație.

Atunci Domnul i-a zis lui Avraam: „De ce a râs Sara? De ce a zis: «Poate o femeie bătrână, ca mine, să mai aibă un copil?» Este oare ceva prea greu pentru Domnul? Mă voi întoarce la anul cam pe vremea aceasta și Sara va avea un fiu. Sara s-a temut, așa că a tăgăduit: „Nu au râs.” Dar Domnul i-a spus: „Ba da, ai râs.” (Geneza 18:13-15, NLT)

Sara nu doar că a râs... ci a și mințit! S-a temut, fiindcă râsul ei fusese de felul celor care iau cuvintele cuiva în derâdere, spunând parcă: „Trebuie că glumești!”

Unde este Sara, soția ta?

Versetele dinaintea și de după pasajul anterior mă fac să mă întreb cât de multe alte lucruri sunt doar sugerate în mod indirect și rămase nerostite. Am subliniat câteva dintre cele pe care vreau să le abordez. Unele sunt aspecte pe care nu le-am remarcat înainte.

Mai întâi, aș vrea să privim la întrebarea: „Unde este Sara?” De ce se ascundea în cortul ei? De ce nu era alături de soțul ei, luând parte la conversație?

Știu că tu cunoști finalul istoriei, însă este important să ne amintim că Sara nu îl cunoștea. Ținând cont de vârsta pe care o avea, se poate să fi crezut că povestea ei era încheiată și că viața i se scursese. Se poate să fi simțit că legătura soțului ei cu Agar și modul abuziv în care se purtase ea cu slujnica ei o descalficaseră.

Sara nu își dădea seama că durerea prin care trecuse și greșelile săvârșite de ea în mijlocul dezamăgirilor repetate și a împrejurărilor dificile dăduseră naștere profunzimii în sufletul ei. Pentru a rămâne însărcinată, o femeie nu are nevoie de profunzime. E destul să fie superficială și neglijentă pentru a rămâne însărcinată. Dar Sara urma să devină mama lui Isaac și a poporului Israel, iar pentru aceasta trebuia să fie pregătită.

Timp de treisprezece ani îl privise pe Ismael crescând. Sperase că îl va crește pe băiatul lui Agar ca pe propriul fiu, dar Ismael nu se simțea fiul ei. Avraam era mulțumit, însă inima Sarei era frântă. Soarta părea să se fi întors împotriva ei. Însă și mai tragică decât toate acestea era constatarea faptului că Sara și Avraam păreau să fi uitat cine era ea.

Următorul aspect care m-a izbit a fost întrebarea: „Unde este Sara, soția ta?”

Când ne vizitează cineva și mă caută pe mine, nu îl întrebă pe John: „Unde este Lisa, soția ta?” Specificarea aceasta nu este necesară. Clarificarea aceasta ar avea logică doar dacă ar exista mai multe femei cu numele de Lisa la noi în casă. De exemplu, dacă unul dintre fiii mei s-ar fi căsătorit cu o tânără pe nume Lisa, atunci ar fi nevoie de lămuriri precum: „Am venit să o văd pe Lisa, soția ta, nu pe Lisa, nora ta.”

Cineva care ne cunoaște ar întreba pur și simplu: „Unde este Lisa?” Dacă musafirii nu ne-ar cunoaște și ar vrea să stea de vorbă cu stăpâna casei, ar întreba: „Unde este soția ta?”

Mă intrigă faptul că vizitatorii îi cunoșteau *atât* pe Avraam, *cât și* pe Sara, dar, cu toate acestea, au întrebat de ea folosindu-i numele și făcând totodată referire la relația ei cu Avraam.

Se poate oare ca acești oaspeți veniți din cer să fi spus de fapt: „Avraam, suntem aici pentru a-ți aminti că Sara este soția ta. Știm că viața voastră împreună pare diferită în această etapă și că ai un copil cu Agar, dar Sara este încă soția ta.” Aceasta ar putea explica de ce Sara se mulțumea *să tragă*

cu urechea la o discuție la care ar fi trebuit altminteri *să se alăture*. Oaspeții trebuie că erau rari în lumea lor de nomazi. Avraam a sărit îndată când a văzut trei bărbați stând lângă stejarii din apropierea cortului său. Citind relatarea Scripturii, ni s-ar putea părea că masa a fost pregătită în câteva clipe, însă trebuie că a durat câteva ore până când mâncarea a fost gata.

De ce s-ar mulțumi vreunul dintre noi să tragă cu urechea în loc să se alăture unei discuții despre promisiunile lui Dumnezeu? Poate că musafirul a aruncat o privire în jur și a zis: „Îl văd pe tatăl credinței; unde este mama?”

Dacă s-ar întâmpla vreodată ca niște trimiși ai Domnului să apară la noi acasă, iar John i-ar invita să rămână la prânz, soțul meu ar trebui să mă țină cu forța afară din sufragerie. Sinceră să fiu, un asemenea scenariu nu ar putea avea loc în casa noastră, fiindcă musafirii lui John sunt și ai mei, iar oaspeții mei sunt și ai lui. Dar, presupunând totuși că, dintr-o pricină sau alta, nu m-aș afla în încăpere și s-ar nimeri să-i aud întrebând despre mine, i-aș îndatora și mi-aș face numaidecât apariția!

Nu am niciun motiv să cred că Sarei i s-a cerut să plece sau că Avraam a lăsat-o pe dinafara discuției. Mă întreb dacă nu cumva s-a exclus singură din ecuație. Problema aceasta apare atunci când oamenii ajung să cunoască atât de îndeaproape dezamăgirea încât uită cine sunt. Speranța rănește. De aceea se ascund, apoi râd, după care mint.

Indiferent care au fost motivele pentru care Sara privea de la distanță, Dumnezeu a adus-o înapoi în mijloc. Cred că a început prin a le aminti celor doi soți că ea era încă soția lui. Această declarație a fost de folos pentru a o da la o parte pe rivala Sarei, pe Agar, răstimp în care a amintit tuturor cine era soția patriarhului. Sara era prințesa.

De ce i se pune lui Avraam întrebarea?

Următorul aspect care mi-a sărit în ochi citind relatarea a fost faptul că Sara a râs, dar Avraam a fost cel luat la întrebări.

„*De ce a râs Sara?* De ce a zis: «Poate o femeie bătrână, ca mine, să mai aibă un copil?»” (Geneza 18:13, NLT)

De ce era întrebat Avraam cu privire la ceva ce făcuse Sara? Când citesc pasajul acesta, am senzația că discuția din Geneza 17 nu îi fusese împărtășită Sarei. Poate că Avraam încă procesa veștile pe care i le împărtășise Dumnezeu. Poate că nu voise să i le spună Sarei. Sunt momente în care John și eu uităm să ne transmitem unul altuia anumite informații. Sau poate că discutaseră despre promisiune, dar nu o luaseră în serios. Însă ceea ce pare să reiasă din text este faptul că promisiunea unui fiu născut de Sara nu fusese cultivată în viața ei. Solii l-au întrebat pe Avraam:

Este oare ceva prea greu pentru Domnul? Mă voi întoarce la anul cam pe vremea aceasta și Sara va avea un fiu. (Geneza 18:14, NLT)

În răstimp de un an, Sara urma să aibă un fiu. E interesant faptul că Sara a mințit și apoi a tăgăduit că ar fi râs, când nici măcar nu i se pusese ei întrebarea, ci lui Avraam. Mi se pare în același timp încurajator faptul că Tatăl nostru, Dumnezeuul legământului celui veșnic, a auzit râsul ei tăcut, fiindcă aceasta îmi confirmă că El aude tăcerea unei inimi înlăcrimate.

Este o mare diferență între a râde de o idee și a râde de bucurie. Viața Sarei era lipsită de râsete. Nașterea lui Isaac avea să schimbe lucrurile. Avraam și Sara își începuseră călătoria împreună și aveau să dea naștere promisiunii atunci când învățau să râdă iarăși împreună. Promisiunile pretind ca soții și soțiile, frații și surorile, bărbatii și femeile să stea de vorbă. Mult prea multă vreme femeile s-au ascuns, însă

Dumnezeu vrea ca tu să știi că El dorește să iei parte la discuție. Dumnezeu avea nevoie de tânjirile și profunzimea Sarei pentru a-Și clădi poporul de legământ. În pasajul din Galateni 4:22-23 ni se spune astfel:

Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă și unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință.

**Dumnezeu avea
nevoie de tânjirile
și profunzimea
Sarei pentru a-Și
clădi poporul de
legământ.**

Cine o protejează pe Sara?

Înainte ca Sara să îl țină pe Isaac în brațe, a mai existat o discuție la care ea a ales să nu ia parte. Aceasta este o taină absolută pentru mine, dar când Sara a păstrat tăcerea, iar apoi a mințit, Dumnezeu a intervenit:

Avraam zicea despre Sara, nevastă-sa: „Este sora mea!” S-a temut să spună că este nevastă-sa, ca să nu-l omoare oamenii din cetate din pricina ei. Abimelec, împăratul Gherarei, a trimis și a luat pe Sara. Atunci Dumnezeu S-a arătat noaptea în vis lui Abimelec și i-a zis: „Iată, ai să mori din pricina femeii pe care ai luat-o, căci este nevasta unui bărbat.” (Geneza 20:2-3)

Mă bucur că Dumnezeu i-a luat apărarea și a intervenit pentru ea, fiindcă se pare că amândoi s-au mulțumit să păstreze tăcerea. Ce o fi fost oare în mintea lor? Dumnezeu făcea un lucru *nou*, dar ei încă se raportau unul la altul în modul cel *vechi*. Această dinamică de tipul frate-soră nu fusese niciodată corectă, dar acum era mai greșită ca niciodată. Numele Sarei fusese schimbat, iar acum ea era pe cale să îl zămislească pe Isaac.

În mod vădit, Sara era o femeie de o frumusețe fără egal... dar acum avea nouăzeci de ani! Trebuie că procesul îmbătrânirii fusese *extrem* de blând cu ea sau poate că Dumnezeu îi *înnoie* în mod radical vigoarea, pregătind-o pentru nașterea lui Isaac. În orice caz, Avraam, știind că Sara urma să îl conceapă și să îl poarte pe fiul lor în decursul aceluia an, ar fi trebuit să o protejeze în fața avansurilor împăratului Abimelec. Altminteri, cum ar fi putut să mai fie sigur că Sara purta copilul lui? Mult prea adesea confundăm tăcerea cu supunerea, când cea dintâi... este de fapt minciună. Supunerea înseamnă a ști când și cum să vorbești. Aceasta a fost, cu siguranță, una dintre situațiile în care era nevoie de așa ceva.

La vârsta lor, se poate ca Avraam și Sara să fi trăit ca frate și soră, însă zilele acelea se sfârșiseră. Dacă relația lor nu se desfășurase așa înainte de schimbarea numelui lor, cu siguranță că le-a fost foarte clar cum trebuia să fie ea după vizita îngerilor. Numele înnoit al celor doi trebuia să se traducă într-o relație intimă înnoită. Amândoi au înțeles că Sara urma să rămână însărcinată cu copilul lor în mai puțin de un an. Sara a acceptat jumătatea de adevăr, dar nu putem să nu ne întrebăm ce era în mintea lor.

Abimelec a chemat pe Avraam și i-a zis: „Ce ne-ai făcut? Și cu ce am păcătuit eu împotriva ta de ai făcut să vină peste mine și peste împărăția mea un păcat atât de mare? Ai făcut față de mine lucruri care nu trebuiau nicidecum făcute.” (Geneza 20:9)

După ce Avraam i-a explicat motivele îndoielnice ale înșelăciunii sale, împăratul Abimelec l-a binecuvântat, totuși, pe patriarh și l-a invitat să locuiască în țara lui. Avraam s-a rugat pentru Abimelec, iar Dumnezeu a deschis pântecele tuturor femeilor din casa lui. Este ironic faptul că Avraam s-a rugat tocmai pentru ceea ce urma să vadă întâmplându-se în propria viață. Dumnezeu a protejat-o pe Sara chiar și atunci

când soțul ei și-a pus propria siguranță mai presus de a ei. Dumnezeu a vorbit unui împărat în vis pentru a o proteja, fiindcă Sara era o comoară prețioasă pentru El. Ne putem încrede în Dumnezeu cu privire la siguranța noastră, crezând că El va duce la împlinire promisiunea Lui legată de viața noastră, până și atunci când cei mai apropiați nouă (chiar soții noștri) ne dezamăgesc.

Femeia liberă și femeia roabă

În 1 Petru 3:6 citim: „Fiicele ei v-ați făcut voi, dacă faceți binele fără să vă temeți de ceva [fără a ceda în fața fricilor isterice sau a lăsa neliniștile să vă doboare].” Sara nu a dat niciodată naștere unei fiice, dar pasajul acesta afirmă că noi putem fi adevăratele ei fiice. Noi suntem fiice ale promisiunii, fiicele femeii libere, atunci când nu îngăduim fricii să ne controleze acțiunile și când nu lăsăm îngrijorarea să ne fure curajul.

Sara era femeia liberă care îi prețuia și îi cinstea pe Dumnezeu și pe soțul ei. Pe de altă parte, Agar era o roabă care o disprețuia pe Sara, stăpâna ei. Odrasla lui Agar, Ismael, a urmat modelul mamei lui și l-a batjocorit pe Isaac. Sara a înțeles că trebuia să aibă loc o delimitare între robie și libertate. La fel trebuie să înțelegem și noi. În Galateni 4:30 citim următoarele: „Izgonește pe roabă și pe fiul ei, căci fiul roabei nu va împărți niciodată moștenirea cu fiul femeii slobode” (NIV).

Fiul femeii roabe nu a fost făcut părtaș la moștenire. El și-a pierdut tatăl și tot ce cunoscuse drept familie. Femeia liberă și cea roabă au avut același soț. Amândouă au avut fii. Dar relația lor cu Avraam era foarte diferită. Agar reprezenta firea și robia. Sara reprezenta libertatea și promisiunea. Iată cum descrie pasajul din Galateni 4:22-26 aceste aspecte:

Nu uitați, Avraam a avut doi fii: unul din femeia sclavă și altul din femeia liberă. Fiul sclavei s-a născut în urma planurilor omenești; fiul femeii libere s-a născut în urma promisiunii lui Dumnezeu. Aceasta ilustrează însuși lucrul despre care vorbim acum. Cele două nașteri reprezintă două moduri de a avea o relație cu Dumnezeu. Unul este Muntele Sinai din Arabia. El corespunde situației existente acum în Ierusalim: o viață de robie care dă naștere altor robi. Aceasta este calea lui Agar. În contrast cu imaginea aceasta avem Ierusalimul nevăzut, un Ierusalim liber, care este mama noastră; aceasta este calea Sarei. (The Message)

Îmi place expresia: „aceasta este calea Sarei”. De o frumusețe nepieritoare, ea prefigura frumusețea nemuritoare, de neșters, găsită în Cristos. Tu te-ai născut ca rezultat al unei făgăduințe.

Avraam, tatăl credinței, și prințesa lui, Sara, sunt exemple care oglindesc imaginea lui Cristos și a miresei Lui, Biserica. Noi suntem chemate să ne adaptăm, învățând să fim dependente de Cristos și subordonate Lui. El este capul nostru și toți cei ce cred sunt supuși domniei, conducerii și autorității Sale. Însă nu avem niciun motiv să ne temem. El este Creatorul și soțul nostru. El ne-a plămădit cu dragostea Lui.

Încetează să te mai ascunzi!

Dacă Dumnezeu a sădit o năzuință în inima ta, atunci El îți va da tăria pentru a merge înainte și a o vedea împlinită. Tăria aceasta vine când Dumnezeu Se arată în viața ta, aducându-ți o promisiune. Poate că paginile acestea seamănă pentru tine cu oaspeții Sarei, iar cuvintele lor au venit pentru a-ți aminti cine ești.

Adevărul este că nu există substitut pentru auzirea directă a glasului lui Dumnezeu care îți vorbește. Trebuie să nu pierzi asemenea ocazii și să intri în discuțiile cu El privitoare la

destinul tău. Noi avem nevoie de ceea ce porți tu în viața ta. Nu este vremea acum ca femeile să se ascundă. Este timpul să ieșim la lumină când ni se pomenește numele, strigând: „Sunt aici! Sunt aici și vreau să aud!”

Dacă vrei să trăiești o viață fără pereche, trebuie să încetezi să te mai ascunzi și să începi în schimb să iei parte la discuție.

Se pot întâmpla multe în decursul unui an. În cazul Sarei, s-a dovedit a fi un an ca niciun altul, ceea ce nu este surprinzător când finalul lui este marcat de vizite din partea lui Dumnezeu.

Îți dai seama că anul acesta ar putea fi la fel pentru tine? Anul acesta ar putea începe în umbră, cu un râset, și s-ar putea încheia cu primirea cu brațele deschise a unei promisiuni.

Poate că îți spui: „Stai o clipă! Eu nu mint.”

Ba minți dacă spui vreunul dintre următoarele lucruri:

E prea târziu.

Sunt prea tânără.

Sunt prea bătrână.

Nu sunt calificată.

Am făcut prea multe greșeli.

Sunt bine așa cum sunt.

Nu am nevoie de un vis.

Nu minți și nu spune că nu tânjești după mai mult. Nu îți nega visurile. Altminteri, întâi râzi, iar apoi minți în timp ce ușa inimii tale se închide. Deschide-ți larg inima și primește cu bucurie minunăția miraculoasă la care ești invitată. În loc să luăm în derâdere invitația care ne spune că am putea trăi o viață care e deopotrivă miraculoasă și divină, mai bine să râdem văzând cât de minunată este ea! Semănăm uneori cu Cenușăreasa, iar lumea aceasta ar putea juca rolul surorilor ei vitrege și rele. Cât timp vom mai continua să plângem lângă

vatra plină cu cenușa zilei de ieri, când Prințul nostru este la ușă? Tu ai tot ce îți trebuie pentru a trăi viața pe care numai El ar putea-o visa pentru tine. De ce te-ai mulțumit să lași pe altcineva sau chiar trecutul să răspundă invitației în locul tău?

Și care sunt lucrurile de care te ascunzi?

Care e visul pe care îl iei acum în derâdere? Care este speranța? Cunoști răsul acela nervos care îți ajunge în gâtleej în încercarea de a acoperi ceea ce e prea dureros acum pentru a fi luat în serios? Ascultă! Nu ești nici calificată, nici descalificată. Ești în cursa pentru împlinirea acestei promisiuni, datorită lui Cristos.

Sau poate că viața ta nu mai este un loc al durerii. Suferința s-a sfârșit și nu a mai rămas decât amorțeala. Există un loc pe care, dacă îl atinge Dumnezeu, începi să plângi? Mult prea multe dintre noi se simt goale pe dinăuntru, așa că râd în încercarea de a ridiculiza speranța.

Să fie aceasta din pricină că, într-un fel, te asemeni cu părintele tău, Avraam, când crezi că unele lucruri sunt pur și simplu prea grele pentru Dumnezeu? Este prea greu pentru El să dea sens vieții tale?

Este prea târziu pentru El să toarne dragoste în lumea ta? Ce anume crezi că e prea greu să facă El pentru tine?

În textul din Galateni 4:4-7 citim următoarele cuvinte:

Dar când a venit vremea trimisă de Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Lui, născut printre noi din femeie, sub Lege, ca să îi poată răscumpăra pe aceia dintre noi prinși în robia ei. Astfel am fost eliberați pentru a avea parte de moștenirea noastră legitimă. Putem spune cu certitudine că acum suntem pe deplin adoptați în calitate de copii ai Lui, fiindcă Dumnezeu a trimis în viața noastră Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava! Tată!” Acest privilegiu al conversației profunde cu Dumnezeu nu vă arată lămurit că nu sunteți robi, ci fii? Iar dacă sunteți fii, atunci sunteți și moștenitori, având acces deplin la moștenire. (The Message)

Tu ai fost moștenitoarea răpită care a fost răscumpărată. Unul dintre lucrurile cele mai glorioase și mai curajoase pe care le poți face în viața aceasta este să trăiești în plinătatea a tot ce a dobândit pentru tine moartea lui Isus. Vei descoperi tot ce îți aparține citind Cuvântul Lui ca și cum este o scrisoare personală adresată ție, nu o relatare istorică. Apoi trebuie să îți folosești glasul pentru a afirma acest Cuvânt în inima ta. Indiferent dacă ți se pare sau simți că aceste adevăruri sunt reale, tu ești reală și ai tot ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre tine. Dumnezeu îți dă chiar acum, astăzi, un nume nou, împlinindu-Și promisiunile și declarând locul pe care îl ai în calitate de copil al Său. Destinul lui Dumnezeu pentru viața ta și cuvintele Lui privitoare la tine nu se limitează la situația ta prezentă. Făgăduința Lui pentru tine este fără egal. Nu te ascunde de ea.

Întâmpin-o cu brațele deschise!

ÎNTREBĂRI DE DISCUTAT

1. Știi că Dumnezeu ne-a invitat să devenim părtașe naturii divine a Fiului Său *acum*, prin promisiunile care se găsesc în Cristos?
2. Există un domeniu sau o relație care constituie o sursă constantă de vrajbă, de care ar trebui să te îndepărtezi sau pe care trebuie să le repari înainte ca Dumnezeu să poată împlini promisiunea Lui în viața ta?
3. Te ascunzi cumva? Dacă da, de ce anume?
4. Te mulțumești doar să tragi cu urechea la conversațiile la care Dumnezeu vrea să iei parte? De ce?
5. Când tăcerea nu este totuna cu supunerea?
6. Există o promisiune pe care ți-a făcut-o Dumnezeu cu privire la care râzi sau minți?
7. Ce pași poți face pentru a schimba dinamica observării de la distanță cu cea a implicării active, pline de pasiune?

NU ÎNDRĂZNI SĂ TE COMPARI!

Comparația este hoțul bucuriei.

Theodore Roosevelt

Probabil capitolul acesta ar trebui să fie însoțit de un avertisment!

Relatarea pe care urmează să o citiți este necosmetizată și grăitoare. Din păcate, este o poveste tristă și stânjenitor de ridicolă despre mine. Sper că niciuna dintre voi nu a suferit tulburarea temporară care poartă numele de nebunie despre care urmează să scriu acum, însă dacă ați trecut vreodată pe aici... nu sunteți singure. Iată ce s-a întâmplat.

Ziua mea a început în mod cât se poate de inocent. M-am îndreptat târându-mi picioarele spre bucătărie, îmbrăcată în capotul legat strâns peste pijamaua de flanelă, pentru a mă feri de frigul obișnuit al dimineților de ianuarie din Colorado. John se trezise deja de peste o oră și citea liniștit în birou. Eu pierdeam vremea în bucătărie, învârtindu-mă în jurul mașinii de cafea în timp ce i-am zărit ca prin ceață pe doi dintre fiii mei pregătindu-se să iasă din casă. Austin pleca la

muncă, iar Alec la școală. Când s-a închis ușa de la intrare, m-am cuibărit pe canapea să îmi savurez a doua ceașcă din combinația perfectă de espresso și frișcă, deasupra căreia presărasem puțină cacao pură, scorțișoară, un praf de zahăr și un strop de boia. (Să menționez oare că mi-aș dori să le pregătesc tuturor prietenilor mei o asemenea bunătate?) Soarele acelei zile de iarnă de-abia se ridica peste curtea din spatele casei noastre. M-am ghemuit pe canapea urmărind razele rozalii care alungau umbrele de un albastru întunecat. În ziua aceea nu aveam niciun avion de prins. Nu mă aștepta nicio întâlnire în zorii zilei pentru care să mă grăbesc să fac un duș. Îmi puteam începe ziua așa cum îmi plăcea mie: pe îndelete. Am suspinat și mi-am făcut palmele căuș în jurul ceștii de cafea, savurând căldura care îmi străbătea trupul în timp ce simțeam cum sângele începe să îmi irige creierul. Totul era cufundat într-o liniște desăvârșită.

Tocmai de aceea ar fi trebuit să îmi întind mâna să iau Biblia și materialul devoțional pe care îl studiam sau doar să stau nemișcată bucurându-mă de bunătatea Domnului revărsată peste mine.

Ar fi trebuit să știu că nu era o idee bună să îmi deschid telefonul. Crede-mă... acum știu. Însă unul dintre punctele mele slabe este totodată și unul tare. Eu văd rețelele de socializare ca pe o oportunitate de a păstra legătura cu prietenii mei. Când trec cu privirea peste postările lor, parcă aș servi cafeaua împreună cu confidenții mei. Dorința după conexiunea cu alții este bună atunci când e momentul și locul potrivit pentru ea. Acum nu era nici una, nici cealaltă. Eu sunt una dintre persoanele care au întâi nevoie de o întâlnire cu cafeaua și apoi cu Duhul Sfânt înainte de a ieși între oameni.

Lista

În timp ce treceam cu privirea peste postările apărute pe contul meu de Twitter, am observat un subiect care se repeta

în rândul prietenilor mei. Oameni pe care îi cunosc, îi iubesc și pe care chiar simt nevoia să îi protejez mulțumeau cuiva care îi inclusese pe o listă. Însă aceasta nu era o listă oarecare, ci LISTA, cu literă mare. O listă pe care îmi doream mult să apar și eu.

Ei bine, odată ajunse aici, este important să vă lămuresc puțin care era contextul.

Este vorba despre o listă refăcută și actualizată în fiecare an. În ultimele câteva decenii, diferite organizații și feluriți indivizi au fost responsabili cu alcătuirea „listei”.

De data aceasta, lista fusese întocmită de o persoană, nu de o organizație. Autoarea ei era o femeie despre care auzisem, dar pe care nu o cunoșteam. Însă faptul că nu ne știam una pe alta nu însemna că nu doream să figurez pe lista ei.

Am trecut atentă cu privirea peste numele înșiruite acolo. Fiind notate în ordine alfabetică și întrucât numele meu de familie începe cu „B”, nu a durat mult până mi-am dat seama că nu eram trecută pe listă... nici de data aceasta.

De fapt, nu ajunsesem niciodată să figurez pe ea. Dar acum se părea că aproape toate cunoscutele mele erau nominalizate. Persoane cărora le fusesem mentor erau pe listă. O femeie care îmi traduce cărțile în limba spaniolă ajunsesese și ea pe listă.

Poate că te întrebi... ce era cu lista aceasta și de ce era atât de importantă pentru mine?

Era lista primelor o sută de femei implicate în slujirea creștină din America.

Inima a început să îmi bată cu putere. Întrebări și comparații ridicole prindeau contur în mintea mea. De ce eu nu apăream pe listă?

Fiindcă nu scriam suficient pe blogul meu?

Mintea mi se frământa în fel și chip...

De ce milionul și mai bine de cărți vândute și cele peste două decenii de călătorit și slujit femeilor nu îmi câștigaseră un loc pe lista aceea?

Sunt o prietenă bună. Cum rămâne cu faptul că eram căsătorită de peste treizeci de ani, crescusem patru fii și aveam o familie ai cărei membri chiar se bucură să fie împreună?

Am citit post-scriptumul trecut după încheierea listei. Se părea că femeia care o alcătuisese recunoștea că era posibil să se fi făcut vinovată de anumite omisiuni și că alte femei care ar fi trebuit să figureze pe listă... nu erau incluse. Ca să rectifice situația, lăsase loc pentru adăugarea altor nume.

M-am uitat în josul paginii.

„Ar fi greșit să îmi trec propriul nume?”

Oare chiar vorbeam serios? Bineînțeles că ar fi fost!

„Ce ar fi să o rog pe asistenta mea să mi-l treacă?”

Dându-mi seama că eram ridicol de aproape de izbucnirea vecină cu nebunia, tipică unei adolescente, m-am dus să îmi caut soțul.

Am intrat valvărtej în biroul lui, ca o furtună pufoasă în pijamale, jelindu-mă: „John, nu sunt pe listă... nici acum!”

Iubitul meu care citea Scriptura m-a privit peste ochelari. Era nedumerit. Nu avea idee ce era cu lista. Gesticulând din răspuțeri, am început să îi explic despre ce era vorba. Nu s-a clintit. I-am spus cine figura pe listă și i-am vorbit despre frustrarea mea vădită pricinuită de faptul că eu nu apăream pe ea. Nu s-a ridicat de pe scaun. Și-a pus deoparte markerul cu care sublinia în Biblie și și-a ridicat o sprânceană. Când tirada mea s-a încheiat, mi-a sugerat liniștit câteva pasaje din Scriptură pe care era bine să le recitesc.

Nu acesta era răspunsul pe care îl așteptam! Voiam să îmi spună: „Lisa, îmi pare tare rău. Sunt de acord cu tine că a fost o greșeală groaznică. Adu-mi telefonul. Rezolv eu să fii adăugată pe listă.” Dar el nu a făcut nimic din toate acestea.

I-am respins sugestiile, zicând: „Nu am de gând să citesc pasajele acelea; le pot cita deja! Nu de asta am acum nevoie de la tine! Nu pricepi? Am peste cincizeci de ani și nu voi fi niciodată pe listă!”

John m-a întrebat: „Cine a întocmit lista?” I-am spus numele... nu l-a recunoscut.

„O cunoști pe femeia aceasta?”

Am clătinat din cap în semn că nu. El a încuviințat încet, după care și-a plecat din nou privirea spre paginile Scripturii, repetând versetele sugerate, la care a mai adăugat unul, pentru siguranță.

Se părea că nu urma să primesc nicio brumă de compasiune din partea soțului meu. Am ieșit ca o furtună din biroul lui, strigând: „Nu am nevoie să citesc versete din Biblie ca să știu că greșesc! *Știu* că greșesc! Dar faptul că știu că greșesc nu mă face să simt că ceea ce se întâmplă e *corect*!”

Aveam nevoie de o femeie. Am ieșit pe terasă, înfruntând temperatura care cobora sub zero grade, îmbrăcată în pijamale, ca soțul meu să nu mă audă repetându-mi jelania. Am avut măcar atâta simț de prevedere cât să sun o prietenă care știam că îmi va spune adevărul, fără a-mi plânge de milă. Mi-am prefăcut povestea cu un „Știu că greșesc”... după care i-am depănat toată epopeea listei.

„Eu apar pe listă?” m-a întrebat ea.

„Sigur că da! Toată lumea e pe listă în afară de mine!”

„Cui îi pasă?” a îndrăznit ea să spună.

„Evident că mie și bineînțeles că ție nu îți pasă, fiindcă ești deja pe listă”, am replicat eu, după care am mărturisit: „Nu vreau să îmi pese, dar îmi pasă. Știu că e greșit, dar simțeam nevoia să spun cuiva. John mi-a sugerat deja niște pasaje din Scriptură pe care să le citesc...”

S-a lăsa tăcerea.

Ai avut vreodată parte de unul dintre acele momente în care te simți de parcă te afli în afara propriei persoane și ai în fața ochilor o femeie care și-a ieșit din minți?

Un astfel de moment trăiam eu acum. Cuvintele mele păreau a suna tot mai ridicol de fiecare dată când îmi deschideam gura. Trebuia să pun capăt degrabă convorbirii pe care îmi doream acum să nu o fi început niciodată. Am

izbucnit: „Apelez la tine ca la o confidentă a mea. Vreau să privesc cu alți ochi toată povestea. Am nevoie să o privesc cu alți ochi!”

A fost în asentimentul meu din toată inima (în aprecierea faptului că greșeam) și apoi conversația s-a încheiat.

Știam ce era corect. Soțul meu știa ce era corect. Prietena mea știa ce era corect. Dar eu tot mă simțeam de parcă fusesem nedreptățită.

Acum mă irita ideea de listă și eram frustrată din pricina autoarei ei din anul acela. Cine ar fi procedat la fel ca ea? În cele din urmă, când am trecut din nou cu privirea peste listă, am văzut că erau și alte persoane care ar fi trebuit să figureze pe ea și care îi scăpaseră... Poate că eu ar fi trebuit să fac lista. Eu le-aș fi inclus pe ea! La urma urmelor, aveam mai multe persoane care îmi urmăreau contul pe Twitter și mai mulți prieteni pe Facebook decât autoarea. Ce anume făcea ca lista ei să fie validă? Am contemplat ideea acestui demers timp de... vreo zece secunde. În niciun caz nu aveam să fac așa ceva!

Încercarea mea de a alcătui o asemenea listă ar fi fost în cel mai bun caz una limitată și, oricât de atentă aș fi fost în întocmirea ei, cu siguranță aș fi lăsat pe dinafară persoane care ar fi trebuit menționate. Voiam să stârnesc în inima lor același conflict de care aveam eu acum parte? (Deși mă îndoiam că vreo persoană pe care aș fi omis-o eu din greșeală ar fi reacționat la fel de absurd cum făceam eu de o jumătate bună de oră încoace.)

Mi-am lăsat telefonul deoparte, am închis ochii, am tras adânc aer în piept și m-am eliberat de toate. În timp ce expiram, am auzit glasul Duhului Sfânt întrebându-mă cu blândețe: „Lisa, ai fi la fel de supărată în legătură cu lista dacă ai fi fost trecută pe ea? Ai numi-o distructivă și lipsită de validitate dacă ți-ar fi inclus numele?”

Era momentul adevărului. În loc să mă supăr, mi-aș fi folosit platforma de pe rețelele de socializare pentru a-i

mulțumi acelei femei pe care nu o cunoșteam și poate că aș fi comentat ceva în dreptul listei, pentru a atrage și altora atenția asupra ei.

Fusesem prinsă cu mâța în sac.

Da, sunt soția unui singur bărbat, mama a patru copii și bunică, dar atunci când întrerup legătura cu adevărata mea identitate, tot pot ajunge să mă zbat, luptând cu cruzimea comparației.

Ținând cont de faptul acesta, lista a fost un dar, fiindcă m-a ajutat să văd unde mă aflu.

Când privim spre alții așteptând confirmarea lor cu privire la ceea ce suntem, ne vom simți întotdeauna de parcă am fost lăsate pe dinafară, de unde privim pe geam, înăuntru. Să fiu sinceră, nu există om pe fața pământului care să poată umple în întregime vidul nevoii de afirmare din viața ta. (Îmi pare rău, dar chiar dacă soțul tău este perfect, tot nu va reuși să o facă.) Nu există realizare în viața aceasta, listă sau premiu care să poată include cuvintele cu care numai Dumnezeu te încredințează cu privire la identitatea ta, imprimându-ți-le în inimă:

**Orice faci
pentru a hrăni
o rivalitate te
va priva
de tărie.**

*Iubită, frumoasă, prețioasă, cunoscută îndeaproape... a
Mea.*

Hoțul bucuriei

Oricum ar arăta situația când e privită din afară, numai Dumnezeu înțelege cutremurul din inima unei femei și doar El știe cum să potolească isteria femeilor în pijama care uită să își liniștească sufletul înainte să vină comparația să le răpească pacea. Te pot încredința că tot ce faci pentru a hrăni o rivalitate te va priva de tărie. După cum spunea atât

de bine Theodore Roosevelt cândva, „Comparația este hoțul bucuriei.”

În dimineața aceea am fost, fără doar și poate, martora unui asemenea furt. Credeam că mă ridicam deasupra unui astfel de comportament. Nu mai avusesem de ani de zile o asemenea izbucnire! Însă în acea dimineață, combinația dintre neglijarea sufletului și menopauză s-a dovedit a fi explozivă. Se părea că unele dintre izvoarele vieții mele au fost înnoroiate, iar grădina inimii mele avea nevoie disperată de atenție. Îngrijisem niște lăstari sălbatici care ar fi trebuit de fapt tăiați din rădăcini.

Comparația își jucase și ea rolul. Dacă îi îngăduim, ea ne îndepărtează întotdeauna de adevărata noastră identitate. Comparația va încerca să ne umfle în pene, folosind mijlocul perfid al mândriei, sau ne va doborî la pământ, apelând la tirania nesiguranței. În oricare dintre situații, nu va trece mult până când vom simți că ne-am pierdut echilibrul și că privim din afară în loc să ne aflăm înăuntru.

Detest să văd pe cineva lăsat vreodată cu bună știință pe dinafară. Cu toate acestea, sunt momente în care numai simțământul că *suntem lăsate pe dinafară* ne va face să *privim înăuntru*. În legătură cu autoarea listei, pot spune că este tânără, plină de spirit și inteligentă. Indiferent dacă susțin sau nu abordarea ei, îi sunt foarte recunoscătoare pentru ceea ce lista ei a scos la lumină din inima mea.

Am trimis apoi un mesaj răbdătoarei mele prietene care își pune probabil întrebări cu privire la sănătatea mea mintală. M-am întors în biroul soțului meu celui evlavios și l-am îmbrățișat. M-am îndreptat spre dormitor, am închis ușa și m-am plecat pe genunchi. Mai jos este un fragment din rugăciunea mea:

Tată ceresc,

*Îți mulțumesc că ai scos la lumină neajunsurile mele.
Iartă-mă. Arată-mi care este rădăcina acestei buruieni. În
Numele lui Isus, amin.*

Ziua și-a urmat cursul și am reușit apoi să privesc în urmă la ceasul meu de nebunie și să râd de absurditatea mea. Ceva mai târziu m-am întâlnit cu asistenta mea. În timp ce verificam corespondența, am dat peste un obiect mai neobișnuit. Fusesem aleasă, împreună cu alte câteva femei, să fim de față, ca participante de onoare, la un eveniment recent destinat femeilor. Pentru a-și exprima prețuirea în absența noastră, organizatoarele pregătiseră câte o păpușă cu chipul fiecăreia dintre noi. Pe a mea i-o trimiseseră lui John, sperând că își va găsi un loc undeva în biroul lui. În timp ce o țineam pe a mea în mână, am izbucnit în râs gândindu-mă că blugii albi nu se numărau în perioada aceea printre piesele de îmbrăcăminte pe care le-aș fi purtat pe scenă. Am pus păpușa deoparte și am auzit un glas familiar șoptindu-mi: „Iată că ai fost transformată într-o păpușă. Ești fericită acum?”

Am clătinat din cap privindu-mi imaginea de plastic, îmbrăcată în blugi albi și ținând un microfon în mână. Păpușa era o imitație, ca și lista. Am râs din nou. Am încercat să mă descotorosesc de păpușă, dar soțul meu mi-a confiscat-o, amintindu-mi că îi fusese trimisă lui, nu mie. Înclin să cred că o păstrează pentru a descuraja alte izbucniri absurde în viitorul apropiat.

**Nu îndrăzni
să te
categorisești,
să te compari
sau să te
lauzi singură.**

Cele trei interdicții

Cum rămâne cu pasajele din Scriptură pe care mi-a sugerat John să le citesc și pe care le știam și eu? Primul era cel din 2 Corinteni 10:12:

Noi nu îndrăznim să *ne categorisim* sau să *ne comparăm* cu unii dintre aceia care se *laudă* singuri. Dar atunci când se măsoară pe ei înșiși sau când se compară cu alții, sunt fără pricepere (traducere liberă din limba engleză).

Învață de la mine! Nu *îndrăzni* să te categorisești, să te compari sau să te lauzi singură. De ce? Fiindcă aceștia sunt pași ai mândriei, chiar și atunci când comparația pe care o faci îți e nefavorabilă. Iar noi știm toate că mândria merge înaintea căderii. Când trecem peste aceste trei interdicții, ajungem într-un loc periculos și uneori înfricoșător.

Ce se întâmplă când categorisim

Cei înțelepți nu categorisesc. Cei înțelepți nu își doresc să fie categorisiți. Categorisirea oamenilor nu este elegantă. A categorisi ceva înseamnă a-l pune în locul care îi revine sau a-l așeza într-o categorie. Câteva sinonime pentru cuvântul *a categorisi* sunt *a clasifica*, *a clasa*, *a sorta*, *a cataloga*, *a evalua* și, poate, expresia mai puțin de dorit, *a așeza într-un cuib de porumbei*. Dicționarul Merriam-Webster o definește pe aceasta din urmă astfel: „ceea ce se folosește pentru a descrie o categorie îngustă, care de obicei nu reflectă complexitatea existentă”.

În viață nu există categorii perfect ordonate. Viața este dezordonată chiar și în etapele ei cele mai bune. Adevărul este că viața tuturor este mult mai complexă decât ceea ce vedem. Și cine și-ar dori să fie legat de un cuib de porumbei plin de găinaț? Rețelele de socializare nu sunt decât una dintre multele oportunități de care ne bucurăm acum care au capacitatea atât de a ne limita, cât și de a ne extinde prejudecățile și percepțiile.

În epoca aceasta nu este rău să ne întrebăm periodic: „La zidirea a ce doresc eu să iau în cele din urmă parte? Vreau să fiu categorisită și catalogată alături de toți ceilalți?” Știu că lista pe care am citit-o eu era o încercare de a celebra o anumită categorie, pe cea a femeilor care reușiseră! Ea fusese întocmită pentru a sărbători ceva ce nu a fost întotdeauna celebrat: femeile implicate în slujire.

Dar când vrem să fim puse într-o categorie, s-ar putea să ne trezim limitate. Un bărbat înțelept, mai înaintat în vârstă, l-a avertizat pe soțul meu cu ani în urmă: „Nu îi lăsa pe oameni să te eticheteze. Dacă reușesc, atunci vor folosi eticheta în viitor pentru a te descalifica într-o bună zi.”

Îngăduie-mi să-ți spun că cei mai mulți oameni nu îi evaluează cu îngăduință pe ceilalți. Iar cei care au fost tratați cu asprime sau lăsați pe dinafară vor fi foarte încântați să te eticheteze pe tine drept *mai puțin decât* un standard anume.

Ce se întâmplă când comparăm

Cei curajoși nu îndrăznesc să compare, chiar dacă acea comparație i-ar face să iasă deasupra. Ei își dau seama că le mai stau mulți pași în față. Au întrezărit un crâmpel al eternității și realizează că nimic din cele de pe pământ nu se poate compara cu ce este dincolo. Viziunea gloriosului *mai mult* care se află acolo le dă ghes să meargă înainte. Comparația este un refugiu pentru cei temători, care nu îndrăznesc să creadă că există ceva mai mult.

Cum se numește muntele pe care îl urcăm? Popularitate? Privit din perspectiva veșniciei, el nu e decât un morman de cenușă. Sau, dacă vrem să recurgem la limbajul Scripturii și să îl cităm pe Pavel, din Filipeni 3:8, este doar un morman de gunoi (de excrement de câine). Excrementele nu sunt ceva pe care să îți dorești să urci, ci ceva de care te ferești și peste care vrei să treci. Problema este că prea multe dintre noi pășesc ducând pe picioare asemenea mizerie, lăsând în urmă o dără urât mirositoare. Ne-am obișnuit cu mirosul, dar aceasta nu îl face cu nimic mai plăcut. În Filipeni 3:7-9 citim astfel:

Fac bucăți înseși scrisorile de acreditare pe care acești oameni le flutură ca pe ceva deosebit și le arunc la gunoi, împreună cu toate celelalte pe care le invocam cândva pentru a mi se recunoaște meritele. De ce? Datorită lui Cristos. Da, toate lucrurile pe care le credeam cândva atât de importante

s-au dus din viața mea. Puse alături de marele privilegiu al cunoașterii lui Cristos Isus ca Stăpân al meu, tot ce consideram odinioară de preț a devenit lipsit de însemnătate, ca un excrement de câine. Le-am lepădat pe toate la gunoi, ca să Îl prind în brațe pe Cristos și să fiu prins în brațe de El. (The Message)

Oportunitatea de a-L cunoaște pe Isus ca Stăpân este cel mai înalt privilegiu al nostru. Când am pus mâna pe telefon în loc să aleg să mă apropiu de El pentru a-L cunoaște mai mult, am optat pentru varianta inferioară.

Este nespus mai bine să Îl cunoaștem pe Dumnezeu decât să fim cunoscute de oameni.

Ce se întâmplă când ne lăudăm singure

Cum rămâne cu lauda de sine? Ce e rău în a celebra din când în când ce am făcut „noi”? Da, există momente potrivite pentru a celebra și a aplauda creșterea. Dar subiectul devine încâlcit când ne raportăm la ce am primit fără plată ca și cum ar fi o realizare personală. Roadă se cultivă, pe când darurile sunt pur și simplu primite, și chiar și atunci noi nu suntem decât niște administratori ai darurilor pe care ni le-a încredințat Dumnezeu.

Unii oameni sunt de o frumusețe uluitoare. Alții se nasc în familii care se bucură de mari averi și privilegii. Puțini au parte și de una, și de alta. Apoi sunt alții care se nasc în împrejurări aflate la polul opus. Trăiesc în sărăcie lucie și cresc în familii fără relații care să îi poată ajuta. Sunt unii lipsiți de o frumusețe exterioară vădită. Cei mai mulți dintre noi se află undeva pe la mijloc. Însă niciuna dintre aceste dinamici nu are puterea de a scrie în cele din urmă povestea ta sau de a-ți influența valoarea. Dumnezeu nu privește la înfățișarea exterioară... el Se uită la inimă. Bogățiile unei generații pot prinde aripi, părăsind generația următoare.

Privind lucrurile din punctul meu de vedere, îmi spun că nu e corect, dar sunt încredințată că Dumnezeu este drept. El știe cum să cântărească în palma Lui provocările și avantajele de care are parte fiecare suflet. Doar El are măsura potrivită. Acesta este numai unul dintre motivele pentru care nu ar trebui să facem comparații, fiindcă există o parte opusă a monedei care este veșnică și cât se poate de reală, pentru fiecare aspect cântărit aici, pe tărâmul temporal.

Aici putem ajunge în situații dificile, pândindu-ne primejdia de a căuta ceea ce onorează omul, nu pe Dumnezeu, iar când intervine această dinamică, dăm naștere unor rivalități inutile. Haideți să mergem înainte și să lămurim ce spune a doua parte a versetului 12 din 2 Corinteni 10:

Dar atunci când se măsoară pe ei înșiși sau când se compară cu alții, sunt fără pricepere.

În ce mă privește, știu că am procedat așa. Mi-ar plăcea să cred că toate am procedat așa. Am măsurat și am comparat. Sunt unele persoane care se compară cu aroganță cu alții, în vreme ce altele îngăduie cu nesăbuintă comparațiilor să micșoreze ceea ce Dumnezeu vrea să facă în viața lor.

Mândria lipsește de echilibru un capăt al spectrului, pe când nesiguranța îl schilodește pe celălalt. Amândouă extremele sunt periculoase. Există o singură măsură adevărată, și anume Cristos cel nemăsurat, Unsul Domnului, Împăratul împăraților. Numai El este sfânt, curat și puternic. Noi semănăm cu o furnicuță care își încordează mușchii în pragul mușuroiului, închipuindu-și cu nesăbuintă că furnicarului îi e teamă de ea, neștiind că acesta tremură din pricina leului la a cărui umbră se întâmplă să se odihnească ea. Oricât de destoinici sau vrednici de laudă am fi, nu ne putem asemui cu Cel care ne-a recreat.

Iată un alt pasaj din Scriptură asupra căruia m-aș fi putut opri: Ioan 5:44.

Cum vă așteptați să ajungeți undeva în relația cu Dumnezeu când vă petreceți tot timpul luptând pentru poziții unii cu alții, făcând clasamente cu rivalii voștri și ignorându-L pe Dumnezeu? (The Message)

De ce ne-am irosi timpul făcând clasamente ale rivalilor noștri când am fost invitate în prezența unui Dumnezeu fără rival? Ori de câte ori îngădui ca viața mea să fie definită de oameni, descopăr că legătura mea cu Tatăl ceresc începe să alunece. Perspectiva mea este curând distorsionată de ceea ce văd și îi aud pe oameni spunând despre cine sunt, astfel că uit declarația lui Dumnezeu despre ceea ce sunt pe cale să devin. Sunt momente în care mă întreb în ce măsură acțiunile mele necugetate și priceperea mea limitată au consecințe în ce privește înțelegerea mea.

Sper că puteți râde citind despre ridicola mea dimineată și că veți reuși să vă țineți în frâu propria înclinație spre a face comparații. Ea ar deveni epuizantă dacă nu ar fi răzleață, ci o dinamică zilnică. Motivul pentru care comparația nu reprezintă o constantă în viața mea este acela că am în jur oameni ca soțul meu și prietena mea credincioasă care mă ajută să revin la realitate.

Când oamenii se mușcă și se mănâncă unii pe alții

Rețelele de socializare constituie o cale de a invita mulți oameni și multe voci în lumea ta. Acesta poate fi un lucru bun, însă ni-i și face vecini pe mulți oameni neprietenoși. Dacă nu îi poți iubi, poate ar fi mai bine să așezi înapoi la locul lor anumite bariere. Dacă o persoană se dovedește răutăcioasă, nu îi răspunde la fel, ci ridică standardul. Trăirea în epoca harului nu ne dă mână liberă să fim necuviincioși unii cu alții, nici nu ne spune să ne comparăm cu cel de lângă noi și să ne asigurăm că suntem întotdeauna mai sus decât el.

Pavel scria: „Căci toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.» Dar dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții, luați seama să nu fiți nimiciți unii de alții” (Galateni 5:14-15). Imaginea pe care o avem în pasajul acesta nu este una plăcută. Doi oameni care mușcă bucăți unul din celălalt, ca niște bestii vorace și nesimțitoare, până când sunt devorați amândoi, nu reprezintă modelul pe care ar trebui să îl constituim noi, ca unii care Îl mărturisim pe Cristos. Și, totuși, așa arată unele dintre ciorovăielile noastre de pe bloguri sau de pe rețelele de socializare. Poate că acest carnagiu nu este atât de vădit pe telefonul sau pe website-ul tău, dar este fără doar și poate sângeros ca spirit. În trecut nu exista un acces atât de facil la oameni. Acum poți mușca și devora pe oricine într-o clipită. Din nefericire, știu despre ce vorbesc, fiindcă și eu am procedat așa.

Lucrurile sau oamenii la care mârâi și mușc scot de obicei la iveală ceea ce mai are nevoie să fie prelucrat în mine. Dacă cineva atinge un punct sensibil, tendința mea este de a-mi proteja rana. Am învățat să las telefonul deoparte și să plec de lângă el ca de lângă o armă încărcată.

Se întâmplă adesea ca oamenii să fi avut pur și simplu o zi proastă, așa că nu fii foarte aspră cu ei.

Există o mare diferență între a-i inspira pe alții și a le stârni invidia, după cum este o diferență uriașă între a invita pe cineva înăuntru și a-i face cu bună știință pe alții să se simtă lăsați pe dinafară. Dacă urmărești postările cuiva de pe o rețea de socializare și dacă acea persoană scoate la iveală ce e mai rău în tine, în loc să o învinovățești pe ea, poate ar trebui să faci un pas în spate și să te întrebi pe tine însăși: „De ce?”

Rivalitatea te va jefui dacă nu înveți să transformi ceea ce vrăjmașul a vrut să facă rău în ce Dumnezeu poate întrebuința pentru a face bine. Următorul pasaj din Scriptură ne arată imaginea unui mediu care mustește de rivalitate:

Este evident ce fel de viață ia naștere atunci când căutați ca lucrurile să meargă totdeauna cum vreți voi: relații sexuale plicticoase, lipsite de iubire și ieftine, strângerea unui morman urât mirositor de gunoi mental și emoțional, încercări înnebunite și lipsite de bucurie de a pune mâna pe fericire, dumnezei de tinichea, o religie care aduce cu spectacolele de magie, singurătate paranoică, competiție acerbă, dorințe care vă mistuie dar nu vă împlinesc niciodată, un temperament brutal, neputința de a iubi sau a fi iubiți, cămine și vieți dezbinat, căutări mărunte și strâmbe, *obiceiul vicios de a depersonaliza pe toți cei din jur; transformându-i în rivali*, dependențe nestăpânite și de nestăpânit, parodii hidoase ale comunității. Lista ar putea continua. Știți că aceasta nu este prima oară când vă avertizez. *Dacă vă folosiți astfel libertatea, nu veți moșteni Împărăția lui Dumnezeu.* (Galateni 5:19-21, The Message)

Îmi vine să plâng doar citind aceste versete. În ultima vreme am întâlnit prea multe dintre lucrurile enumerate de Pavel aici. Spunând aceasta, nu mă refer la lume; Galateni este o epistolă adresată Bisericii. Ce înseamnă a *depersonaliza* pe cineva? Înseamnă a jefui un om de personalitatea lui, a-l lipsi de individualitatea și personalitatea sa unică. Naziștii i-au depersonalizat pe evrei până când poporul german nu i-a mai privit ca pe niște oameni creați după chipul lui Dumnezeu... ci a văzut în ei o problemă colectivă care nu se potrivea prototipului arian. Din nefericire, tactica aceasta se folosește încă și astăzi, atât la nivelul unor grupuri, cât și la nivel individual.

Oamenii sunt mult prea grăbiți să judece și să eticheteze. Cei din jur au o inimă și, fie că îți dai seama, fie că nu, cuvintele trimise în format electronic rănesc și ele. După cum remarcă Esop, „Este ușor să fii curajos de la o distanță confortabilă.” Multe dintre mediile rețelelor sociale creează o asemenea „distanță confortabilă”. Dinamica aceasta îi încurajează pe cei lași sau critici, punându-le la îndemână

instrumentele prin care hărțuiesc și defăimează oamenii pe care i-au depersonalizat. Nu ar îndrăzni niciodată să spună în față așa ceva unui om. De ce? Fiindcă este greu să pretindem că cineva e un robot când îi vedem ochii plini de lacrimi. Am văzut creștini folosind unii pentru alții fel de fel de apelative, de la eretic la târfă... în timp ce Satana nu făcea decât să râdă. Cu cât îi facem mai mult lucrarea, cu atât îi rămân lui mai puține de făcut.

Cum să muștrăm și să corectăm

S-ar putea ca unii să obiecteze deja: „Dar cei ce greșesc nu ar trebui să fie corecțați în public?” Ei bine, vestea bună este că Dumnezeu are o aplicație pentru aceasta:

Mai bine o muștrare pe față [deschisă] decât o prietenie [dragoste] ascunsă. Rănile făcute de un prieten dovedesc credințioșia lui, dar sărutările unui vrăjmaș sunt mincinoase. (Proverbe 27:5-6)

La ce se referă textul acesta din Scriptură când încurajează muștrarea *deschisă*? Cheia stă tocmai în cuvântul *deschis*. Muștrarea funcționează cel mai bine când are loc cu inima deschisă, cu brațele deschise, cu chipul deschis. Noi toate ar trebui să îi corectăm pe alții așa cum am vrea să auzim și noi muștrarea. În mod ideal, mi-aș dori să fiu corectată de oameni care scot la lumină ce e mai bun în mine.

Versetele citate vorbesc despre corectarea care are loc între prieteni, dar ea poate privi și un lider, un profesor sau un angajator, fiindcă orice corectare are șanse mai mari de a fi acceptată când vine direct de la cineva care te cunoaște sau căruia îi pasă din tot sufletul de tine. Ideal este ca această interacțiune să aibă loc între patru ochi. Dacă nu se poate avea stabili o întâlnire între persoanele implicate, opțiunea cea mai bună este telefonul.

(Ca o paranteză, nu aș recomanda corectarea făcută prin mesaje pe telefon. Se poate pierde prea mult din semnificația

celor ce se vor comunica. Mesajele nu includ indiciile transmise de limbajul nonverbal și nici tonul vocii. Eu și John am avut parte de numeroase experiențe ridicole în care comunicarea prin mesaje nu și-a atins scopul. Unul dintre noi, de obicei eu, scria ceva cu majuscule pentru a SUBLINIA ideea, iar celălalt trăgea concluzia greșită că SE STRIGĂ la el!)

Am avut cu toții parte de muștrări „închise”, adică de situații în care cineva ne-a corectat pe la spate. Când oamenii abordează nevoia de a te corecta fără implicarea ta, trebuie să pui sub semnul întrebării sinceritatea muștrării lor. Deși s-ar putea să aibă dreptate în ceea ce spun, cuvintele lor nu te vor ajuta decât dacă ești inclusă în proces.

De fapt, acest fel de corectare de obicei vatămă procesul dezvoltării, fiindcă atunci când oamenii vorbesc despre tine pe la spate, nu fac decât să îți pregătească reacția defensivă. „Muștrarea deschisă”, față în față, a unui prieten adevărat oferă ambelor persoane implicate șansa de a reacționa și de a se dezvolta în cadrul procesului corectării.

Corectarea cuiva pe o rețea de socializare *nu* este o muștrare deschisă doar pentru că este deschisă publicului. Eu am prieteni deosebiți, puternici pe care îi iubesc și îi respect. Ei sunt cei de care sunt îndeajuns de apropiată pentru a ști cum își trăiesc viața. I-am văzut pe acești oameni evlavioși fiind atacați direct de alții care nu s-au obosit niciodată să vină la ei cu preocupările pe care le aveau legate de persoana lor, ci au etalat public o distorsionare a adevărului prin care i-au rănit pe prietenii mei. Biblia este foarte clară cu privire la subiectul acesta:

După întâia și a doua muștrare, depărtează-te de cel ce aduce dezbinări [*să nu mai ai nimic de-a face cu el*], căci știm că un astfel de om este stricat și păcătuiește, de la sine fiind osândit. (Tit 3:10-11)

Aceasta înseamnă: nu le citi blogurile, nu intra în dispute cu ei, nu îi urmări pe Twitter, nu deveni prietena lor pe

Facebook... nu iniția niciun fel de relație. Nu este sănătos pentru tine. Caută ceea ce te inspiră, nu ce dezbină.

În traducerea The Message, pasajul din Tit 3:10-11 spune astfel:

Avertizează un om certăreț o dată sau de două ori, după care rupe legătura cu el. Este vădit că un astfel de om a depășit măsura, răzvrătindu-se împotriva lui Dumnezeu. Prin stăruința lui în ale dezbinării, se izolează singur.

Odată cu înaintarea în vârstă, prietenii mi-au devenit mai puțini, dar mai autentici. Prietenii îmi arată cine vreau să fiu, pe când dușmanii îmi arată cine nu vreau să fiu. S-ar putea ca un mediu care dă naștere rivalității să scoată la început ce e mai rău din noi. Când ne trezim clătînându-ne, Dumnezeu Se poate implica, folosind lupta pentru a ne dezvolta caracterul.

Următorul verset din Proverbe 27 ne oferă o cale mai bună:

Sătulul calcă în picioare fagurul de miere, dar pentru cel flămând toate amărăciunile sunt dulci. (v. 7)

Eu sunt dintre cei flămânzi să vadă mai mult din roada neprihănirii în viața lor, să crească mai mult. Cu cât mă apropii mai tare de Dumnezeu, cu atât văd ce pune piedici vieții Lui să se manifeste în mine. Una dintre experiențele cele mai frumoase de care am avut parte în viață a fost cea a prietenilor cărora le-a păsat îndeajuns pentru a mă răni cu adevărul. Vrajmașii ne pot flata sau răni cu minciuni. Haide să nu ne mulțumim cu liste întocmite de oameni și cu comparații. Când observăm împunsătura sentimentului că suntem neadecvate, pe care o aduce rivalitatea, sau îngâmfarea și izolarea mândriei, să ne plecăm pe genunchi. Dacă mergem înaintea Tatălui nostru, El va fi mai mult decât fericit să îndepărteze ceea ce ne împiedică să ne apropiem mai mult de El.

Întrebări de discutat

1. Ai fost vreodată etichetată sau inclusă într-o categorie îngustă? (Exemplele pot viza sexul căruia îi aparții, rasa ori vârsta.) În ce fel te-au limitat aceste etichetări? Cum poți trece dincolo de această clasificare?
2. În ce domenii din viața ta comparația îți răpește bucuria?
3. Când clasificăm, comparăm și ne lăudăm, al cui semn mai adânc sunt de fapt aceste tipuri de comportament? (Găsești un indiciu în Proverbe 29:25.)
4. Te inspiră sau te incită rețelele de socializare? Ce pași poți face pentru a te asigura că ele au o influență constructivă?
5. Explică diferența dintre abordarea și motivațiile unei muștrări „închise”, comparativ cu cele ale uneia deschise.

CÂND EȘTI PRIVITĂ CA O RIVALĂ

O anumită măsură de împotrivire este de mare
folos omului. Zmeiele se înalță împotriva
vântului, nu purtate de vânt.

Lewis Mumford

Stăteam de curând de vorbă la telefon cu o prietenă dragă. Soțul ei este un muzician talentat și producător, iar ea este o slujitoare a Domnului plină de putere și o persoană cu totul uimitoare. I-am știut dintotdeauna ca pe niște oameni cu inima curată, smeriți și plini de compasiune, deși trecuseră prin multe în ultima vreme. Fuseseră vorbiți de rău, respinși și judecați greșit.

Prietena mea mi-a spus: „Ne-au ponegrit în fața...” și a continuat enumerând numele câtorva pianiști. Am ascultat-o. O înțelegeam. Apoi am pierdut șirul cuvintelor ei, fiindcă nu mai vedeam în ce situație fuseseră și nici măcar prin ce treceau în prezent. Întrezăream unde urma să îi ducă

viitorul. Am ajuns atât de entuziasmată de ceea ce vedeam încât am izbucnit: „Foarte bine! Trebuie să Îi mulțumești lui Dumnezeu pentru ei. Purtarea lor urâtă a făcut din voi ceea ce sunteți astăzi.”

Eu nu celebram modul greșit în care fuseseră ei tratați; ceea ce mă făcea să știu că îi aștepta un viitor luminos era felul în care răspuseseră nedreptății ce li se făcuse.

Desigur că mie îmi era ușor să vorbesc astfel în timp ce priveam din afară ce li se întâmpla. Apoi m-am inclus și pe mine în celebrarea despre care vorbeam și am zis: „Am învățat să fiu nespus de *mulțumitoare* pentru împotrivirea rivalilor din viața mea.”

Conversația aceea era chiar lucrul de care aveam nevoie în momentul respectiv. M-a încurajat într-o zi care fusese și pentru mine dificilă. Sper să nu fii judecată vreodată cu asprime și numită eretică. În cazul în care ai fost, atunci știu că astfel de experiențe rănesc.

Însă, în loc să mă dau bătută și să mă bălăcesc în disperarea descurajării, am învățat să privesc în urmă și să văd credincioșia pe care mi-a arătat-o mereu Dumnezeu. El m-a purtat de fiecare dată când credeam că nu mai rezist nici măcar o zi. Am învățat mai multe despre credincioșia lui Dumnezeu de la dușmanii mei decât de la prieteni. Aș merge chiar mai departe, spunând că am învățat mai multe despre mine însămi de la dușmani decât de la prieteni.

Prietenii sunt cei care îți oferă adăpost. Lucrul acesta este bun, dar nu constituie neapărat o dinamică prin care e încurajată dezvoltarea. Prietenii vor să te vadă protejată de furtunile vieții, pe când vrăjmașii își vor da toate silințele să te încuie pe dinafară, lăsându-te în ploaia care te udă până la piele. Dar dacă te afli într-o perioadă în care Dumnezeu vrea să înveți că El este adăpostul tău suprem? Cine este un instructor mai bun: un rival sau un prieten?

Rivalii fac parte din viață. Știu. Îmi pare rău că așa stau lucrurile. Nici mie nu îmi place, dar e adevărat. Însă

existența lor nu este lipsită de noimă. A trăi o viață fără rival nu presupune îndepărtarea rivalilor din viața ta, ci mai degrabă înțelegerea faptului că, într-adevăr, toate lucrurile pot lucra împreună pentru binele celor chemați după planul lui Dumnezeu. Noi putem folosi dinamica rivalității pentru a ne îmboldi să creștem mai mult și să ajungem la o înțelegere mai profundă a lucrurilor.

Când sunt priviți corect, rivalii pot sluji drept catalizator, scoțându-ne la lumină slăbiciunile și provocându-ne să ne dezvoltăm punctele tari. Ei ne împing dincolo de limitele noastre și ne fac să privim în sus când ne simțim singure.

Poate că zici: „Stai puțin! Tocmai mi-ai spus că sunt o fiică fără rival, o moștenitoare a unor promisiuni fără rival, creată pentru a mă închina unui Dumnezeu fără rival.”

Este adevărat. Tu ești o fiică fără rival în ochii lui Dumnezeu. Așa ar trebui să te vezi pe tine însăși *în relația* cu Creatorul tău și aceasta este poziția de pe care te raportezi la alții. Însă am fi mai mult decât naive dacă am pretinde că rivalitățile nu există și că promisiunile ne sunt servite pe tavă, fără nicio luptă. Declarația: „Voi sunteți lumina lumii” (Matei 5:14) nu neagă existența întunericului. A spune că ești o fiică fără rival nu înseamnă că nu vei mai întâlni rivali, așa cum a spune că ești lumină nu înseamnă că nu te vei confrunta niciodată cu întunericul.

Cuvântul *rival* poate avea trei valori gramaticale diferite [în limba engleză, *n. trad.*]: de substantiv, adjectiv și verb.

Noțiunile elementare de gramatică ne spun de la bun început că „rival” poate *fi* o persoană, un loc sau un lucru, poate *descrie* o persoană, un loc sau un lucru și, în cele din urmă, poate *viza acțiunile* unei persoane, ale unui loc sau lucru. Ca substantiv, sfera semnificației cuvântului *rival* poate varia de la termenii joviali care descriu un coleg, un egal sau un competitor, la sfera mai întunecată a adversarilor, dușmanilor sau inamicilor. Ca adjectiv, cuvântul *rival* face referire la tot ce se cuprinde în domeniul provocărilor

competiției cu un prieten, până la lupta unei întreceri cu un inamic. În cele din urmă, ca verb, definiția cuvântului include de la sensurile inofensive (a fi pe măsura cuiva, a semăna sau a compara) până la cele care denotă dominarea (a depăși, a confrunța și a întrece).

Rivalii sunt reali. Ai toate șansele chiar și acum ca cineva să te privească *pe tine* ca pe rivalul lui și nici măcar să nu știi. Cei mai mulți oameni nu aleg cu bună știință rivalitatea decât în cazul în care concurează în domeniul sportiv, academic, științific, al concursurilor de frumusețe sau al alegerilor electorale. Nu mergi la serviciu așteptându-te să dai peste un rival sau o rivală și cu siguranță nu te aștepți să dai peste astfel de persoane în biserică! Cu toate acestea, rivalii apar în fiecare domeniu al vieții și nu poți controla decât în prea mică măsură felul în care ceilalți aleg să te privească. Îmi pare rău. Chiar dacă ar fi să angajezi cea mai bună firmă de relații cu publicul pentru a interacționa în numele tău cu cei din jur, tot nu vei putea decât să influențezi percepțiile lor. Cu cât accepți mai devreme acest fapt, cu atât mai bine. Vestea cea bună este însă că poți controla în totalitate felul în care *tu* alegi să îi privești *pe alții*. Și există momente cât se poate de reale în care schimbarea modului în care îi vezi pe alții schimbă radical felul în care te văd ei pe tine. Voi insista mai mult asupra acestui subiect într-un capitol ulterior.

Indiferent care sunt motivele care îl animă pe un rival, poți întoarce întotdeauna o rivalitate în folosul tău. Tot ce trebuie să faci este să ții minte următoarele două aspecte cheie privitoare la control.

1. Nu poți controla și nu ești responsabilă de ceea ce spun, gândesc, fac sau simt alții.
2. Poți controla și ești responsabilă de ceea ce spui, gândești, faci sau simți tu.

Noi toate știm ce ne pot face *nouă* rivalii, însă în secțiunea aceasta vreau să vorbesc despre ceea ce rivalii pot face *pentru noi*.

Rivalii relevă puterea lui Dumnezeu

Ascuns din momentul nașterii, salvat de cineva din familia regală și crescut apoi în casa faraonului, Moise a avut parte de o viață plină de uneltiri încă de la început. Dumnezeu a folosit acești factori pentru a-l păstra în viață. Dar, asemenea nouă, Moise a învățat că *destinul ne este revelat mai degrabă în perioadele de confruntare decât în cele de tihnă*. Moise a învățat adevărul acesta într-un mod mai puțin confortabil, când a încercat să ia lucrurile în propriile mâini doar pentru a se vedea apoi exilat, separat de poporul lui și de tot ce cunoscuse vreodată. Îmi închipui că peregrinarea lui prin pustie a semănat cu un fel de pus pe tușă prelung și nomad. Apoi, dintr-o dată, Dumnezeu l-a bătut ușor pe umăr în timp ce se afla la capătul pustiei, trăind ca refugiat. Descoperim o lecție în povestea aceasta. Simplul fapt că ai acționat greșit într-o privință în trecut nu înseamnă că ești pusă pe tușă definitiv în domeniul acela și în viitor. Moise a știut de ce îi fusese păstrată viața și înțelegea într-o anumită măsură ce îl chema Dumnezeu să facă și să fie, dar îi lipsea caracterul unui eliberator. Dumnezeu trebuia să cultive profunzimea în Moise, o profunzime pe care viața la palat nu ar fi putut-o dezvolta niciodată. Dumnezeu ne pregătește în taină pentru ceea ce vom avea de înfruntat într-o zi în public. A venit mai apoi și ziua în care un cu totul alt Moise a fost înapoiat fratelui său, Aron, surorii sale, Miriam, și poporului Israel. La împlinirea vremii, Dumnezeu l-a uns ca eliberator și ambasador pentru a-l întâlni pe faraon.

**Destinul ne
este revelat mai
degrabă
în perioadele
de confruntare
decât în cele
de tihnă.**

Dumnezeu urma să îi confere lui Moise o poziție de proeminență mondială, silindu-l să meargă înaintea rivalului său, a lui faraon. Chiar atunci când l-a trimis pe Moise să îl întâlnească pe faraon, Dumnezeu i-a spus că acesta din urmă nu avea să îl ia în seamă:

Tu vei spune tot ce-ți voi porunci Eu, iar fratele tău Aaron va vorbi lui faraon ca să lase pe copiii lui Israel să plece din țara lui. Eu voi împietri inima lui faraon și Îmi voi înmulți semnele și minunile în țara Egiptului. Totuși, faraon n-are să v-asculte. Apoi Îmi voi întinde mâna asupra Egiptului și voi scoate din țara Egiptului oștile Mele, pe poporul Meu, pe copiii lui Israel, prin mari judecăți. Egiptenii vor cunoaște că Eu sunt Domnul, când Îmi voi întinde mâna asupra Egiptului și când voi scoate din mijlocul lor pe copiii lui Israel. (Exod 7: 2-5)

Dumnezeu avea un scop în ceea ce părea a fi o misiune sortită eșecului. Însuși motivul pentru care faraonul deținea poziția sa înaltă de cârmuitor era acela de a-L mări pe Dumnezeu în fața popoarelor pământului:

Dacă Mi-aș fi întins mâna și te-aș fi lovit cu ciumă, pe tine și pe poporul tău, ai fi pierit de pe pământ. Dar te-am lăsat să rămâi în picioare ca să vezi puterea Mea și Numele Meu să fie vestit în tot pământul. (Exod 9:15-16)

Rivalii relevă puterea lui Dumnezeu. Conflictul cu Egiptul a slujit la înălțarea și remarcarea unui grup oprimat de oameni care se închina unui Dumnezeu fără chip sau nume, într-o națiune de închinători la idoli. Ce conflict s-ar putea să folosească Dumnezeu chiar acum pentru a I se vedea mâna în viața ta și a te elibera pe tine și pe alții de apăsare? Uită-te cu băgare de seamă cine sau ce luptă împotriva destinului tău și vezi dacă nu cumva recunoști darul unui rival în jurul tău.

Cine l-a făcut renumit pe împăratul David? Un profet, un părinte sau un prieten? Nu, ci un rival: Goliat.

Fără această confruntare față în față cu rivalul filistean, David ar fi putut rămâne în pustietatea anonimatului. La urma urmelor, el era cel mai tânăr dintr-o familie cu opt fii. Deși David fusese uns ca împărat de profetul Samuel, i-au rămas o serie de rivali de depășit înainte de a ajunge pe tron. Ungerea te pune deoparte, însă confruntările cu Goliat te pun pe picioare.

Când Goliat a înaintat pe câmpul de bătaie, probabil căuta să îl provoace la luptă pe Saul. Acesta din urmă era luptătorul de frunte al poporului Israel, un războinic iscusit, deși nu avea statura uriașului. Biblia ne spune că Saul îi întrecea de la umăr în sus pe toți ceilalți bărbați din Israel. Cercetătorii Scripturii estimează că Saul măsura în înălțime undeva între 1,85 și 2 metri. Pe de altă parte, Goliat măsura peste 2,75 metri.

În orice caz, războinicul Goliat îl întrecea cu mult în înălțime pe împăratul Saul. Iar acesta din urmă îl întrecea cu mult pe păstorul David. Însă David avea ceva ce îi compensa statura mai puțin impresionantă. David avea fermitate. Aceasta înseamnă că avea îndrăzneală, curaj, hotărâre și consecvență. Un studiu recent a arătat că acest element numit „fermitate” este în măsură să determine mai bine care dintre cadeți vor absolvi la West Point decât testele SAT sau ierarhizarea pe criterii academice.¹ Studiul a inclus o evaluare personală care cuprindea măsurarea fermității pe o scală de la 1 la 5.

Sunt destul de sigură că David avea 5+. Nu îndrăznești să înfrunți un leu sau un urs fără să ai o doză serioasă de fermitate. David avea prea multă fermitate pentru a se îndoii de rezultatul înfruntării cu uriașul. Saul era mai înalt, dar înclin să cred că era sub nivelul lui David la capitolul fermitate. Nimeni nu devine o legendă în absența fermității. Nu este nimic remarcabil în câștigarea unei lupte în care adversarii au forțe egale. Trebuia să existe o disproporție remarcabilă încât toți cei prezenți să fie luați prin surprindere de rezultat, iar observatorii să plece spunând: „Nu am prevăzut așa ceva,

dar finalul a fost nemaipomenit.” David avea nevoie de un rival îndeajuns de colosal pentru a-l face cunoscut. Renumele faimosului, dar șovăielnicului războinic Saul și groaza pe care o inspira viteazul scos în față de filistenii l-au pus pe David în postura de a deveni un războinic fără rival.

În *David și Goliat*, autorul Malcolm Gladwell evidențiază în mod strălucit următoarele:

O mare parte a ceea ce noi considerăm a fi de preț în lumea noastră ia naștere în urma acestor conflicte în care forțele sunt disproporționate, fiindcă actul înfruntării unor sorți copleșitori dă naștere măreției și frumuseții...

Aflarea pe o poziție inferioară îi poate schimba pe oameni în moduri pe care deseori nu le apreciem: ea poate deschide uși, crea oportunități, educa, lumina și face posibil ceea ce altminteri ar fi părut de neconceput.²

Atunci când vă aflați în fața unui rival imposibil, aveți două opțiuni: să vă predați și să cedați sau să vă ridicați la adevărata voastră statură și să apelați la acel ceva mai mare și plin de fermitate dinăuntrul vostru.

David s-a dezbărat de limitările armurii împăratului Saul și a chemat Numele Dumnezeului său:

David a zis filisteanului: „Tu vii împotriva mea cu sabie, cu sulită și cu pavăză, iar *eu vin împotriva ta în Numele Domnului oștirilor; în Numele Dumnezeului oștirii lui Israel*, pe care ai ocărât-o. Astăzi Domnul te va da în mâinile mele, te voi doborî și-ți voi tăia capul; astăzi voi da stârvurile taberei filistenilor păsărilor cerului și fiarelor pământului. *Și tot pământul va ști că Israel are un Dumnezeu.*” (1 Samuel 17:45-46)

Pe lângă faptul că Goliat a contribuit semnificativ la înaintarea lui David spre destinul lui, victoria asupra filisteanului a făcut cunoscut *întregului pământ* că mâna lui Dumnezeu era peste Israel. Știu că tu, aidoma lui David, îți

dorești cu ardoare să Îl faci pe Dumnezeu renumit. Mai sunt și astăzi astfel de uriași în lumea noastră. Ei ne provoacă și sfidează existența Dumnezeului nostru. Acești uriași se ascund sub forma agresorilor și fanfaronilor din școli, de la locul de muncă, din spațiul opiniei publice. A venit vremea să nu ne mai ascundem în spatele stâncilor, ci să pășim înainte purtând Cuvântul lui Dumnezeu în gură.

Tu ești plină cu același Duh care L-a înviat pe Cristos din morți. Rivalii vor să lupti în termenii lor și prin propriile-ți puteri, însă nu trebuie să faci una ca asta, ci să te ridici deasupra așteptărilor lor. În calitate de copii ai lui Dumnezeu care nu au rival, noi facem bine când suntem tratați rău. În ultimă instanță, lupta nu se dă pentru slava noastră, ci pentru a Domnului.

Goliat l-a făcut pe David faimos. Rețelele de socializare pot face pe cineva faimos. Dar nu faima face dintr-un om împărat. Dacă e folosită greșit, ea slujește la hrănirea pornirilor dictatoriale egoiste, nu la zidirea de slujitori. Dumnezeu nu a vrut un alt lider nesigur care să conducă după modelul lui Saul. El avea nevoie de cineva care să I se închine Lui și prin care să Își manifeste fațiș puterea. Noi am fost desemnați ca împărați și preoți în slujba Dumnezeului nostru și suntem loiali Domnului, nu popularității de care ne bucurăm în rândul oamenilor. David se temea de Dumnezeu; Saul se temea de oameni.

Cealaltă parte a monedei popularității presupune că ai fani... nu ucenici sau oameni care te urmează. Fanii pot fi nestatornici. Te iubesc acum, pentru ca în clipa următoare să te urască. Împăratul David nu avea nevoie de fani, ci de bărbați și de femei care erau gata să îl urmeze până la moarte. Împărații evlavioși au nevoie de sfătuitoari înțelepți, de o armată loială și de slujitori credincioși. Pentru a atrage la sine astfel de oameni, David avea nevoie

**Rivalul tău te va
învinge sau va
scoate ce este
mai bun din tine?**

să treacă printr-un proces al rafinării. Dumnezeu a pregătit un alt rival care să îl pregătească să ajungă pe tron.

Rivalii îți relevă destinul

Rivalii au puterea de a te scoate din anonim sau de a te doborî de pe poziția proeminentă pe care te afli. Vestea cea bună este că tu poți alege ce fel de efect vor avea în viața ta. Rivalul tău te va învinge sau va scoate ce este mai bun din tine? Acesta este motivul pentru care un rival poate, de asemenea, să îți releve destinul.

David Îl cunoscuse pe Dumnezeu de pe poziția lui de fiu și păstor. Înconjurat de oi, se închinase lui Dumnezeu sub lumina strălucitoare a stelelor Orientului Mijlociu. În pustie, înfruntase leul și ursul, salvându-și oile. Acum David avea să învețe ce însemna să fie atacat și hăituit ca o fiară sălbatică.

Împăratul Saul era pornit să îl alunge pe David cel hotărât din prezența oamenilor în cea a lui Dumnezeu; acolo David urma să își primească ungerea și acolo avea să i se descopere destinul său ca împărat.

Relația dintre Saul și David nu a pornit așa cum s-a încheiat. La început, Saul l-a iubit pe David și a recunoscut mâna lui Dumnezeu care era peste viața lui. Saul l-a chemat în preajma sa când se simțea vulnerabil și chinuit, încredințându-i lui David problemele împărăției. Iată ce ne spune pasajul din 1 Samuel 18:5:

Orice îi dădea Saul de făcut, David făcea și încă foarte bine; atât de bine încât Saul l-a făcut responsabilul operațiunilor lui militare. Toată lumea, atât poporul, cât și slujitorii lui Saul, încuviințau și admirau modul lui David de conducere.
(The Message)

Saul nu putea cere un general mai bun, iar atunci când duhul cel rău îl chinuia pe împărat, David lua harpa și cânta până când sufletul acestuia se liniștea. Totul a mers bine

până când împăratul Saul a auzit un cântec. Probabil cunoști povestea:

Când s-au întors acasă, după ce David l-a omorât pe filistean, femeile au ieșit din toate satele lui Israel cu cântece și dansuri, întâmpinându-l pe împăratul Saul cu tamburine, cântece de sărbătoare și alăute. Pline de veselie, femeile cântau: „Saul a ucis cu miile, iar David cu zecile de mii.” Aceasta l-a înfuriat foarte tare pe Saul, care a luat-o ca pe o insultă la adresa lui. A zis: „Pun pe seama lui David zeci de mii, iar pe a mea doar mii. Nu mai lipsește decât să îi dea împărăție!” De atunci, Saul nu l-a mai scăpat pe David din ochi.” (1 Samuel 18:6-9, The Message)

Deși niciunul dintre cei doi nu doborâse literalmente un număr atât de mare de dușmani, Saul era ofensat de comparația făcută. Cântecele acelor femei parcă i-ar fi deschis ochii lui Saul, după care el și-a deschis gura și și-a profetizat propria cădere. Versurile cântecului se voiau a fi o tachinare, însă împăratul nu le-a găsit deloc amuzante. Dimpotrivă, ele au atins o coardă sensibilă. Trecuseră anii de când profetul îi spusese lui Saul că neascultarea lui îl va costa împărăția. Samuel îl avertizase că aceasta avea să fie smulsă de la el și dată altuia mai bun (1 Samuel 15:28). Odată cu acest cântec, pânza vieții lui Saul a început să se destrame. Într-o clipă, a fost copleșit de presimțiri rele când a recunoscut în David pe înlocuitorul lui. Saul nu avea de gând să se dea la o parte de bunăvoie.

Atunci când te lupți cu nesiguranța, o comparație nefavorabilă poate schimba într-o clipită un prieten într-un rival. Saul nu l-a mai privit pe David ca pe un om de valoare, cum se dovedise până atunci a fi; a început să vadă în el o amenințare și totul s-a schimbat peste noapte:

A doua zi, duhul cel rău trimis de Dumnezeu a apucat pe Saul, care s-a înfuriat în mijlocul casei. David cânta, ca și celelalte zile (1 Samuel 18:10).

Versetul acesta ne dă puțin peste cap teologia și ne amintește tuturor... că Dumnezeu poate folosi pe oricine dorește pentru a-Și atinge scopul. În cazul de față, a trimis pentru aceasta un agent chinuitor pentru a-l face pe împăratul cel invidios să își piardă cumpătul.

În ziua aceea, David cânta la harpă, ca de obicei, dar Saul avea altceva decât de obicei în mână, fiindcă ceva se schimbaseră în inima lui.

Saul era cu sulița în mână. Saul a ridicat sulița, zicându-și: „Voi pironi pe David de perete.” Dar David s-a ferit de el de două ori. (v. 10-11)

Imaginează-ți scena și contrastul cuprins în ea. Saul se dezlanțuise ca o furtună în casă, în timp ce David cânta liniștit la coardele instrumentului de închinare. Ne-am putea gândi la un contrast mai puternic? Cine ar goni prin casă cu sulița în mână? Saul devenise un veritabil om de peșteră.

Fiindcă am scris pe subiectul săbiilor, am câteva în diferite locuri din casa noastră, însă rareori ajunge vreuna dintre ele în mâna mea. Nici măcar în zilele în care hormonii mei sunt cu totul întorși pe dos nu îndrăznesc să ridic vreuna, fiindcă atunci când suntem sub presiune suntem tentate să azvârlim cu orice avem în mână. (Vorbesc din experiență.) David era nevoit acum să se ferească de același om alături de care mersese până atunci la luptă. *Ce era mai bun* în David scosese la lumină *ce era mai rău* în Saul, iar presimțirea rea care stăruia în mod supărător a luat forma unui adevărat duh de frică.

Acum Saul se temea de David. Era limpede că Dumnezeu era cu David și că îl părăsise pe Saul. Astfel, Saul l-a îndepărtat pe David de lângă el și l-a făcut ofițer în armată. David mergea deseori la luptă. Tot ce făcea se sfârșea bine. Într-adevăr, Dumnezeu era cu el. Când Saul a văzut că David se bucură de tot mai mult succes, a devenit tot mai temător. (1 Samuel 18:12-15, The Message)

Succesul militar al lui David ar fi trebuit sărbătorit ca una dintre victoriile împăratului Saul. Dar în loc să vadă aceste isprăvi ca pe niște fapte ale lui David prin care se întărea împărăția sub conducerea lui, ca împărat, lui Saul i se părea că fiecare asemenea luptă îi știrbește autoritatea. Saul nu îl mai privea pe David ca pe fiul lui și tovărășia tânărului nu îi mai aducea alinare. Voia să nu îl mai vadă pe David în fața ochilor. Dar raționamentul lui nu s-a oprit aici. Simplul fapt că nu îl mai avea înaintea ochilor și că și-l scotea din minte nu era destul. Împăratul Saul l-a trimis pe David la luptă sperând că acesta își va pierde viața. Dar și măsura aceasta nu a făcut decât să îi pregătească lui David contextul în care să propășească. David se înălța în timp ce Saul căuta să îl doboare:

Pe măsură ce Saul și-a dat tot mai mult seama că Dumnezeu era cu David și cât de mult propria-i fiică, Mical, îl iubea pe David, *frica lui de David a sporit și s-a transformat în ură. Saul îl ura pe David.* (1 Samuel 18:28-29, traducerea liberă din limba engleză)

În foarte scurt timp, modul în care îl privea Saul pe David s-a preschimbat din suspiciune în teamă și apoi în ură. Dus era David cel considerat fiu preaiubit, erou militar și aliat. David era etichetat acum drept proscris. Scurta perioadă în care se bucurase de bunăvoință la curtea lui Saul ajunsese la sfârșit. Îngrijorat de această schimbare survenită fără nicio provocare din partea lui, David a fugit ca să scape cu viață.

Această plecare de la curtea împăratului a constituit începutul unei noi etape în viața lui David. În locul statutului înalt și al răsplătirilor, etapa amintită a stat sub semnul respingerii necontenite, a atitudinii aspre a semenilor și a primejdiei întâlnite în pustie. Unii cercetători ai Scripturii apreciază că perioada aceasta a durat în jur de opt ani. În exil și în întinsul stâncos și sterp al pustiei și-a însușit David

lecțiile care aveau să îl pregătească pentru a deveni un împărat după inima lui Dumnezeu.

David a fost vânat de un lup nesățios care l-a gonit din peșteră în peșteră. S-a întristat când a auzit că Saul măcelărise preoții și familiile lor doar pentru că îl ajutaseră pe el fără să știe. În cursul anilor de suferință, rivalitatea lui Saul cu David l-a ajutat pe acesta din urmă să învețe că, indiferent dacă se găsea într-un palat sau într-o peșteră, ceea ce conta cu adevărat era dezvoltarea evlaviei în viața lui. David înfrunta acum cel de-al doilea Goliat.

Îngăduie-mi să explic la ce mă refer.

Nu cred că ar fi exagerat să spun că se poate ca David să fi avut anumite probleme legate de relația cu tatăl lui. De fiecare dată când a stat de vorbă cu împăratul în pustie, a strigat spre Saul: „Părinte!” Pasajul din 1 Samuel 24:11 constituie o fereastră spre suferința inimii lui:

Uite, părintele meu, uite colțul hainei tale în mâna mea. Fiindcă ți-am tăiat colțul hainei și nu te-am ucis, să știi și să vezi că în purtarea mea nu este nici răutate, nici răzvrătire, și că n-am păcătuیت împotriva ta. Totuși, tu îmi întinzi curse ca să-mi iei viața.

Nu avem motive să credem că exista ranchiună în relația dintre David și tatăl lui, dar, fiind al optulea fiu în familie, se poate ca David să fi fost ușor de trecut cu vederea. Se pare că tânărul se pierduse întrucâtva în umbra celorlalți șapte frați mai mari. Ca toți fiii, David trebuie că nădăjduse să se bucure de aprecierea și recunoașterea valorii lui din partea tatălui său, însă acesta din urmă nu a trimis după el când profetul Samuel a venit să-l ungă pe unul dintre fiii lui Isai:

Și așa a trecut Isai pe cei șapte fii ai lui pe dinaintea lui Samuel; și Samuel a zis lui Isai: „Domnul n-a ales pe niciunul dintre ei.” Apoi Samuel a zis lui Isai: „Aceștia sunt toți fiii tăi?” Și el a răspuns: „A mai rămas cel mai tânăr, dar paște oile.” Atunci Samuel a zis lui Isai: „Trimite să-l

aducă, fiindcă nu vom șede la masă până nu va veni aici.”
(1 Samuel 16:10-11)

De ce a fost nevoit Samuel să întrebe dacă mai rămăsese vreun fiu? Ne-am fi așteptat ca Isai să trimită după David de când a sosit Samuel. Probabil că Isai nu a considerat că David se număra printre potențialii aleși. Dacă profetul Samuel ar fi venit la noi acasă, aș fi făcut tot ce-mi stătea în putere pentru a mă asigura că *întreaga* mea familie era de față. Aș fi recurs la Skype, la FaceTime sau i-aș fi sunat să vină, astfel încât, dacă nu erau de față, să pot da socoteală cu privire la ei.

David avea șapte rivali în ce privește atenția tatălui său, și anume pe frații lui. Interacțiunile consemnate în Scriptură între David și frații lui nu zugrăvesc o imagine din care să răzbată căldura și sprijinul. De fapt, fratele lui cel mai mare l-a acuzat de mândrie, i-a bagatelizat rolul în casa tatălui lor și i-a spus că are o inimă îngâmfată și rea (1 Samuel 17:28).

Poate acesta este motivul pentru care, când citesc psalmii lui David, nu aud cuvinte... ci inima lui. Împletită cu versurile lor, văd agonia născută din anii de izolare și epuizare. David și-a dovedit în mod repetat nevinovăția față de Saul, dar lupta continua să vuiască.

La un moment dat, David a înțeles că nevinovăția lui nu va fi recunoscută niciodată în fața curților de judecată omenești. Saul nu avea să îl ierte vreodată pe David. Numai Dumnezeu avea să o facă. În timp ce fugea și se ascundea de Saul, David a învățat să fugă și să se ascundă *în* Dumnezeu. Mulți oameni vor să fie uniți, dar uită că ungerea vine însoțită de un scop care este șlefuit în prezența dușmanilor lor.

Mai târziu, când David a ajuns să fugă de Absalom, a strigat:

Doamne, ce mulți sunt vrăjmașii mei
[cât de mult s-au înmulțit cei ce mă tulbură]!
Ce mulțime se scoală împotriva mea!
Cât de mulți zic despre mine:

„Nu mai este scăpare pentru el la Dumnezeu!”

Dar Tu, Doamne, Tu ești scutul meu,
Tu ești slava mea și Tu îmi înalți capul!
Eu strig cu glasul meu către Domnul și
El îmi răspunde din muntele Lui cel sfânt.
Mă culc, adorm și mă deștept iarăși,
căci Domnul este sprijinul meu.

Nu mă tem de zecile de mii de popoare
care mă împresoară din toate părțile.

(Psalmul 3:1-6)

Cum s-au înmulțit cei ce-l tulburau pe David? Bună întrebare. De ce nu i-a șters Dumnezeu de pe fața pământului? De ce nu i-a îngropat pe toți în pustie cu ajutorul unei furtuni de nisip?

David nu a cerut să fie uns ca împărat de profetul Samuel. David, tânărul cel ferm, nu putea să nu fie curajos pentru Dumnezeul lui. În timp ce era un fiu care dovedea credincioșie cu privire la cele încredințate lui de Tatăl său, era totodată un războinic credincios față de împăratul lui. Ionatan nu ar fi putut cere un prieten mai devotat. Sub aspectul faptelor lui, David era fără vină. Cu toate acestea, în cursul vieții sale necazurile au sporit. De ce?

Noi am vrea să existe un motiv, fiindcă dacă este, toată tărășenia ar avea înțeles. Însă ea pare a fi lipsită de sens. Cuvintele acestea au fost trăite și profețite de David, iar băătăia lui identifica lupta altcuiva: ele treceau peste timp, ajungând în viitor și dând la iveală ceea ce urma să I se întâmple lui Isus. De ce suntem surprinse când apar rivali în viața noastră? Pasajul din 1 Petru 4:12-13 ne amintește următoarele:

Praiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru care a venit peste voi ca să vă încerce ca de ceva ciudat care a dat peste voi: dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Cristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui.

Presiunea exterioară produce transformare interioară. Rivalii revelează destinul pe care îl are Dumnezeu pregătit pentru noi. Noi ne micșorăm ca slava lui Dumnezeu să poată crește în viața noastră. Darul unui rival face parte din procesul învățării, rafinării și pregătirii. Dorința de a evita greutățile stă în natura umană. Dar atunci când suferim, pe lângă faptul că ne facem părtași durerii lui Isus, noi luăm parte de asemenea la slava Sa, în vreme ce El ne descoperă destinul Său pentru noi.

Rivalii te silesc să îți păzești inima

Atunci când inima ta de piatră se frânge, în locul ei apare una de carne. Când te trezești implicată într-o rivalitate lipsită de sens, inima ta se simte atacată. Ești bombardată cu întrebări care te fac să te verifici încă o dată pe tine și motivațiile tale. Te întrebi: „E ceva în neregulă cu mine? Doamne, unde ești? Cum s-au întâmplat toate acestea? De ce continuă să se întâmple?”

Deseori, singurul răspuns pe care îl primim la aceste întrebări este tăcerea. Începem să ne îndoim că Dumnezeu ne aude. În ce mă privește, am ajuns să înțeleg că El păstrează tăcerea atunci când a survenit o pauză. Scena urmează să se schimbe, iar personajele își găsesc locul în ea. Fii încurajată. Etapa în care te afli este în tranziție spre alta. În loc să te evaluezi în funcție de locul în care te afli, nu uita de cele prin care El te-a trecut deja.

În timp ce ascultăm în tăcere, ne pregătim pentru tranziție. Vom crede ce a spus Dumnezeu sau vom pleca urechea spre cuvintele acuzatorilor care ne sunt rivali? Același Dumnezeu care a început în noi această bună lucrare va fi credincios

**Vom îngădui
atacurilor să ne
împietrească
inima sau Îl vom
lăsa pe Dumnezeu
să o vindece?**

pentru a o duce până la capăt. Vom îngădui atacurilor să ne împietrească inima sau Îl vom lăsa pe Dumnezeu să o vindece? Ne vom concentra atenția asupra cuvintelor unui inamic sau asupra celor ale Creatorului nostru?

Drag prieten, ia aminte bine la cuvintele mele, pleacă-ți urechea la glasul meu. Păstrează neconținut mesajul meu înaintea ochilor tăi. Concentrează-te! Învață-l pe de rost! Cei ce descoperă aceste cuvinte trăiesc, trăiesc cu adevărat; mustesc de sănătate, în trup și în suflet. Veghează cu grijă asupra inimii tale; de acolo izvorăște viața. (Proverbe 4:20-23, The Message)

Nu urmări ce fac potrivnicii; nu asculta ce spun ei. Nu îți compara situația prezentă cu a lor. Păzește-ți inima și fiecare promisiune șoptită în momentele de răgaz ale sufletului tău. Îndepărtează-te de atitudinea statică și dezvoltă-ți abilitatea de a-ți acorda auzul la frecvența vocii lui Dumnezeu. El nu te-ar încuraja să o faci dacă nu ar tânji să îți vorbească. Glasul Lui îți ia inima în stăpânire.

O bună parte a vieții acesteia este statică. Viața vibrantă din Dumnezeu, cea fără pereche după care tânjești nu poate fi găsită în urma unei căutări ocazionale. Ea presupune concentrare într-o lume bombardată cu factori care ne distrag atenția. Dacă nu urmărești cu bună știință acest țel, vei fi abătută din drum de numeroasele lucruri care rivalizează pentru captarea atenției tale.

Mesajul lui Cristos rămâne cel aflat mereu în prim plan pentru noi. Cuvintele Creatorului nostru au puterea de a transforma în realitate ce este scris cu privire la viața noastră. Îndreptarea atenției noastre spre însăși sursa vieții ne aliniază trupul și sufletul, astfel încât viața noastră va deborda de sănătate, scop și putere. Când ne concentrăm asupra Cuvântului Său, nu asupra rivalilor noștri, începem să trăim o viață aflată dincolo de tărâmul la care au ei acces.

Pe lângă faptul că trebuie să ne concentrăm asupra Cuvântului divin, care este ca o sămânță, noi trebuie și să ne păzim grădina, care este inima.

Există o mare diferență între *păzirea* inimii tale și o inimă *întemnițată*. În primul caz este vorba despre vegherea unui bun de mare preț; în al doilea, despre o inimă ținută în detenție.

Prea mulți oameni aleg să își împietrească inima în speranța că aceasta le-o va proteja până mai târziu, când se vor simți în siguranță să o lase să se vindece. În anii adolescenței am ales deseori tactica aceasta. La început, sentimentul ușurării era uriaș. Îi țineam la distanță pe cei ce mă răneau. Am trântit de atâtea ori ușa inimii mele încât m-am trezit încuiată în siguranță înăuntru. Mi-am închis inima atât de des, până am făcut-o prizoniera mea. Mi-am închipuit că durerea nu mă mai putea atinge astfel, doar pentru a descoperi prea târziu că inima îmi devenise atât de amorțită încât nu mai putea simți nici bucuria.

Păzirea inimii tale presupune protejarea, nu întemnițarea ei. Dacă ți-ai condamnat inima la detenție, fă-ți timp pentru rugăciune. Cere Domnului să îți elibereze inima din închisoarea de piatră în care se află și să îți dea în schimb o inimă care simte atât bucuria, cât și durerea.

Deși doare, nu îți bloca lacrimile. Lasă-le să îți ude pământul inimii și să îl păstreze moale. Nu îți îneca durerea în droguri sau alcool, care îți deformează simțurile și te fac să cazi. Nu îți întuneca mintea cu gânduri de răzbunare, care îți înnegresc sufletul. Încetează să te mai gândești obsesiv la cele petrecute, așază-te undeva și plânger de câte ori simți nevoia. Retrage-te în singurătate și lasă durerea să te izbească cu toată forța, iar atunci când se așterne liniștea, întoarce-ți fața spre cer și înalță-ți glasul către Domnul. Urmează modelul lui David și dezvoltă practica zilnică a încredințării sufletului, cauzei și rivalilor tăi în mâna lui Dumnezeu. Psalmul 51:8-12 surprinde foarte bine această practică:

Fă-mă să aud veselie și bucurie,
 și oasele pe care le-ai zdrobit Tu se vor bucura.
 Întoarce-Ți privirea de la păcatele mele,
 șterge toate nelegiuirile mele!
 Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeuule,
 pune în mine un duh nou și statornic!
 Nu mă lepăda de la fața Ta
 și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt.
 Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale
 și sprijinește-mă cu un duh de bunăvoință!

O inimă împietrită și captivă devine surdă, iar oasele legate nu pot răspunde. Cei ce îi judecă pe alții trăiesc neconținut sub apăsarea greutății propriului păcat. Numai Dumnezeu poate curăța ceea ce ne murdărește inima și poate îndrepta ce am făcut greșit, astfel încât să ne ridicăm și să stăm iarăși în picioare în prezența Lui.

Inimile împietrite nu stau în picioare în prezența Domnului. Ele se izolează sau se așază la masă în tovărășia celor disprețuitori, care batjocoresc durerea oamenilor care au ales calea delicată a vindecării.

Te avertizez încă o dată că mulți aleg abordarea aceasta doar pentru a descoperi prea târziu că inima nu le-a fost păzită, ci a ajuns prizonieră. Empatia și compasiunea pleacă, în locul lor instalându-se cruzimea și indiferența. Este o mare deosebire între păzirea a ceea ce este sacru și punerea sub lacăt a propriei inimi.

Când inima noastră se simte goală și stearpă, e vremea să ne umplem gura cu cântece. Saul era prea chinuit pentru a-și cânta singur, așa că David a cântat pentru el ca să îi alunge suferința. Cântecele care ne înconjoară pot ține ceva la distanță, dar se întâmplă un lucru semnificativ când cântecul se ridică dinăuntru nostru. În timp ce cântăm și nu

ne mulțumim doar să ascultăm, inima ne este descuiată și se înfiripă o legătură între ea și Creatorul ei.

Împăratul Saul avea un trecut caracterizat de vorbe și fapte nesăbuite. Tulburarea din inima lui se exprima în acțiunile întreprinse. După cum David a învățat să își liniștească inima, putem învăța și noi să o liniștim pe a noastră:

Am rămas cu capul pe umeri și am cultivat o inimă liniștită.

Ca un copilaș mulțumit în brațele mamei lui, așa este mulțumit și sufletul meu. (Psalmul 131:2, The Message)

Îți pot împărtăși un adevăr destul de stânjenitor? În loc să îmi liniștesc sufletul ca un copilaș, eu înclin să mă port ca unul. Cu câteva zeci de ani în urmă, biserica noastră cânta versurile Psalmului 3 în serviciile ei de închinare, iar ca reacție, eu plângeam ca un copilaș. Se pare că asemănam cumva jalea mea cu ceea ce simțise David când a compus psalmul. Singura problemă era aceea că eu plângeam cu privire la suferințe mărunte. Ce e drept, mie mi se păreau majore la vremea aceea. Eram convinsă că îmi străpunseseră sufletul până în adâncul lui.

Privind în urmă, văd altfel lucrurile. Greșelile făcute față de mine erau mărunte și deplorabile. O privire în care citeam desconsiderarea, niște vorbe lipsite de bunătate sau poate o ceartă cu soțul meu. Am întâlnit atât de multe femei care ar da orice să li se greșească în felul acesta. Am cunoscut peste hotare femei curajoase care trăiesc zilnic sub amenințarea morții, din pricina credinței lor. Oriunde îmi întorc privirea dau peste mame singure care trudesb neobosite pentru a asigura cele necesare copiilor, ca să nu le mai amintesc pe cele care au fost bătute, violate, vândute de membrii familiei, ajungând victime ale traficului de ființe umane.

Nu caut să îți minimalizez durerea. Știi că ea este reală. Dar când vom avea în sfârșit revelația faptului că Dumnezeuul nostru întoarce chiar și cea mai rea situație în avantajul Lui, atunci va veni ziua în care vom putea spune ca Iosif:

Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine. (Geneza 50:20)

Dacă îți schimbi perspectiva asupra rivalilor tăi, Dumnezeu îți va răscumpăra durerea. Dramaturgul Edmond Burke a rezumat astfel această dinamică: „Cel care se luptă cu noi ne întărește nervii și ne ascute iscusința. Potrivnicul nostru este ajutorul nostru.”

În ce mă privește, am învățat că hotărârea de a închide ușile în fața altora se va traduce pentru noi în viitor tot prin uși închise. Ori de câte ori încercăm să ne izolăm, riscăm să ne excludem pe noi însene. Inimile deschise vor deschide uși și îi vor întâmpina pe alții cu brațele deschise. Dumnezeu L-a trimis pe Isus în speranța că nimeni nu va fi lăsat pe dinafară. Lucrează din greu în ce privește inima ta, păzește-o bine în loc să păzești ceea ce crezi că este poziția ta.

Mulți vor să fie lideri, dar a avea o anumită măsură de influență este o sabie cu două tăișuri, care poate tăia și într-o parte, și în alta. Întotdeauna vor exista oameni care te plac, dar care nu te cunosc, după cum vor exista și oameni care te detestă, fără să te cunoască. Aceștia sunt spectatorii. Ei nu sunt rivalii tăi, ci doar urmăresc felul în care decurg lucrurile. Moise a crescut în casa faraonului. David fusese ca un fiu pentru Saul. (Goliat a fost doar unul dintre uriașii vieții lui.) În majoritatea cazurilor, rivalul este o persoană care te-a cunoscut bine cândva. David descrie astfel un asemenea ins:

Nu un vrăjmaș mă batjocorește, căci aș suferi: nu potrivnicul meu se ridică împotriva mea, căci m-aș ascunde dinaintea lui. Ci tu, pe care te socoteam una cu mine, tu, frate de cruce și prieten cu mine! Noi, care trăiam împreună într-o plăcută prietenie și ne duceam împreună cu mulțimea în casa lui Dumnezeu! (Psalmul 55:12-14)

În zilele noastre a apărut un nou termen în limba engleză: „frenemy”, pe care dicționarul Urban îl definește drept „un

dușman deghizat în prieten”. Mai simplu spus, este vorba despre un rival. Este un dar să fim capabile să discernem cine ne sunt adevărații prieteni; în același timp, deseori rivalii noștri ne fac să fim oameni adevărați. Putem să ne pledăm singure cauza sau o putem aduce și lăsa înaintea Domnului. Îi putem mulțumi lui Dumnezeu că folosește un rival pentru a ne rafina sau repositiona, ori putem alege să ne văicărim. Ne putem plânge sau putem începe să ne rugăm și să cântăm. Alegerea ne aparține și niciun rival nu ne poate lipsi de ea.

Întrebări de discutat

1. Relatează o împrejurare în care un rival a devenit dascălul tău.
2. Ce a dat în vileag un rival în viața ta?
3. Care sunt câteva domenii în care dai dovadă de fermitate?
4. Care sunt altele în care nu ești atât de fermă și care ar trebui întărite?
5. Enumeră trei diferențe dintre fani și oamenii care îți calcă pe urme.
6. Gonești cumva prin casă cu o sulită în mână? Cum ai putea-o pune jos?
7. Cum îți poți păzi inima fără să o întemnițezi?

GEN FĂRĂ RIVAL

Nu pot să mă opun rasismului, care discriminează oamenii din pricina unui fapt asupra căruia nu au niciun control (culoarea pielii lor), iar apoi să accept cu nepăsare nedreptatea teribilă a pedepsirii altora pentru un alt fapt cu privire la care nu pot face nimic: genul căruia îi aparțin.

Arhiepiscopul Desmond Tutu

Unele rugăciuni le rostesc atunci când sunt singură. Cel mai adesea, aceasta înseamnă că sunt într-o cameră de hotel sau la mine în mașină. Am făcut unele rugăciuni destul de neobișnuite în timp ce mă găseam în găoacea mașinii mele. Nimic nu se poate compara cu momentele acelea în care dau la maxim muzica de închinare și trăiesc pe deplin clipa. Cu câțiva ani în urmă, viața mea se derula într-un ritm amețitor. Uneori nici nu mai știam dacă merg sau dacă vin. Cartea mea, *Trezirea leoaicei*, fusese lansată în toamna aceea, în timp ce

eu mă aflu în Iordania. Anul se apropia de final, iar Ziua Recunoștinței bătea la ușă. Rugăciunea rostită de mine în perioada aceea suna cam așa: „Tată ceresc, sunt convinsă că știi despre lansarea cărții mele, *Trezirea leoaicei*. A fost deja publicată în cinci limbi, dar aş vrea să știu că aceasta a fost voia Ta. Știu că faptul este deja consumat, dar mai știu că Tu nu ești încorsetat în timp, așa că aş dori o confirmare a faptului că Tu ai pus toate acestea la cale. În Numele lui Isus, amin.” Într-adevăr, situația era oarecum stânjenitoare, dar aceasta nu o făcea mai puțin reală. Știam că trebuia să iau preocuparea din inima mea și să o las în mâinile Lui.

Ei bine, confirmarea cerută nu a întârziat prea mult. În seara aceea, pe la ora opt, m-am trezit pe neașteptate implicată într-un proiect pe care îl avea de făcut pentru școală fiul meu cel mai tânăr. Desfăcusem în bucăți proiecte mai vechi ale fraților lui mai mari, luând din ele ce ne putea fi de folos, când m-a informat că avea nevoie de un anumit tip de carton pe care să își realizeze proiectul. Am înfruntat viscolul de afară pentru a face rost de cartonul dorit, dar nu înainte de a consimți să îi plătesc pe frații mai mari să îl ajute să termine proiectul. M-am întors într-o casă în care domnea haosul: poze decupate din reviste, carioci și litere tronau în dezordine pe masa noastră din sufragerie. Un frate tehnoredacta ce dicta Arden, în timp ce altul decupa imaginile care urmau să fie lipite. Tocmai întinsesem pe masă cartonul pe care aveau să asambleze toate piesele, când a sunat telefonul. Era John.

Din glasul lui răzbătea entuziasmul; din al meu, oboseala.

Mi-a explicat că întâlnise chiar în seara aceea o persoană cu care trebuia să stau de vorbă. Soțul meu are obiceiul de a-mi pune la telefon oameni pe care nu i-am întâlnit niciodată. Nu prea știu cum se întâmplă una ca asta, dar se întâmplă... și încă des. Probabil că oamenii aceștia nici nu țin să stea de vorbă cu mine, dar John se lasă dus de val și crede că eu trebuie să vorbesc cu ei.

La început, mă împotriveam acestui mod de a-mi fi prezentați oamenii. Între timp am înțeles că e inevitabil. Un sfat pentru femeile înțelepte: dacă soțul tău are un obicei enervant care durează de mai bine de zece ani, trebuie să hotărăști că obiceiul cu pricina e drăguț. Așadar, soțul meu are obiceiul drăguț de a mă pune în legătură, la telefon, cu necunoscuți. Însă în seara aceea am protestat.

John, nu am timp să stau de vorbă cu niște străini. Sunt pe cale să-mi dau duhul din cauza unui proiect pe care îl are de făcut Arden pentru școală.

Nu e nicio problemă, nu trebuie să vorbești chiar acum cu omul. E un ofițer din armată; acum e ocupat, așa că i-am dat numărul tău. Să îi răspunzi când te va suna ceva mai târziu. Trebuie să plec. Te iubesc!

Și, înainte să mai pot spune ceva, a închis telefonul.

Munca finalizării proiectului s-a întetșit. După o oră a sunat telefonul. Am hotărât să răspund cu cel mai stins glas cu putință.

Alo, am îngăimat eu.

Persoana care mă sunase păru să ezite.

Lisa Bevere?

Da...

Lisa, soțul tău ne-a arătat la întâlnirea din seara asta noua ta carte, *Trezirea leoaicei*. Și ne-a spus că leii sunt cei mai buni ucigași, dar că leoaicele sunt cei mai buni vânători.

Mi-am zis: „Bineînțeles că a spus asta. E tot ce știe din carte, fiindcă eu i-am spus-o... Sunt sigură că nu a citit-o încă!”

Omul a continuat:

Ei bine, așa este. E adevărat că leoaicele sunt cei mai buni vânători.

Nu eram prea sigură încotro se îndrepta discuția. De ce mă suna omul acela să mă informeze ce îi spusese soțul meu, mai ales că era vorba despre niște lucruri pe care le știam deja, fiindcă eu le scrisesem? Ei bine, urma să aflu îndată.

Lisa, știi că nu câștigăm războiul din Afganistan?

Am mormăit un soi de aprobare. Fiindcă locuiam în Colorado Springs, întâlneam deseori în avion, în drum spre casă, militari care se întorceau din misiune.

Vrei să știi care e unul dintre motivele pentru care nu câștigăm acest război?

Sigur, m-am oferit eu.

- Nu putem vorbi cu femeile lor, a zis el, explicându-mi apoi: dacă nu poți vorbi cu femeile, nu poți schimba cultura, iar dacă nu schimbi cultura, nu poți câștiga războiul.

Acum îmi captase atenția.

Dă-mi voie să îți explic ce fac eu la baza militară de aici. Lucrez în domeniul operațiunilor speciale. Din cauza pericolelor de pe teren, ne-am concentrat mai ales pe echipe specializate de bărbați, dar acum trimitem și echipe de femei. Ele le vor spune femeilor afgane că au un glas și că sunt valoroase. Le vor explica de ce democrația va fi în folosul fiilor și fiicelor lor. Se vor îngriji de nevoile lor medicale de bază și le vor aduce pe lume copii. Știi care este numele acestei unități speciale alcătuite din femei?

L-am încredințat cu nu știam.

Mi-a zis:

Se numește *Echipa Leoaica* și urmează să plece cât de curând pe teren. Îmi poți trimite câte un exemplar din cartea ta pentru fiecare dintre ele?

Bineînțeles că i-am trimis!

Femeile acestea meritau să fie susținute în timp ce întindeau o mână altor femei și le ajutau să spere pentru copiii lor la mai mult decât la perspectiva sumbră a războiului și a foametei. Aceste leoaice aveau nevoie să știe că ele nu se mărgineau la executarea unor ordine militare, ci că făceau parte dintr-un plan veșnic, împlinind mandatul de a duce vindecare și viață surorilor lor care erau izolate și deseori disprețuite pentru simplul fapt că s-au născut femei. Bărbaților în uniformă

le era interzis să vorbească femeilor afgane, dar femeilor în uniformă li se ordona să o facă.

După ce am încheiat convorbirea, am realizat încă o dată că, fără implicarea femeilor, sunt multe lupte care nu pot fi câștigate.

Dacă armata Statelor Unite înțelege că, fără implicarea femeilor, o națiune poate lupta, dar nu poate câștiga, nu e oare vremea ca Biserica să își împuternicească fiecele să se alăture bărbaților, astfel încât să nu mai fim doar martorii luptei, ci și ai victoriei?

Rivalitatea dintre sexe a pendulat dintr-o extremă în alta, însă cel mai adesea femeile sunt cele care au parte de discriminare. De peste trei decenii le port în inimă pe femeile care au fost rănite din pricina acestei rivalități. Nu pot scrie o carte fără să ating într-un fel sau în altul problema aceasta.

S-au făcut progrese mari în multe sfere, dar în fiecare săptămână aud povestea câte unei femei care a avut de suferit în căsnicie, în familia ei, la locul de muncă sau în casa de închinare. Citesc mereu comentarii pline de ură adresate femeilor pe rețelele de socializare. Aceasta nici nu atinge măcar problema dureroasă a traficului de femei, a avortului pe criterii de sex și a pornografiei.

Din păcate, prejudecățile legate de genul căruia aparțin credincioșii încă încețoșează cuvintele Evangheliei. Se pare că le folosim pentru a oferi pe deplin bărbaților răscumpărarea și eliberarea, în vreme ce rezervăm femeilor doar o măsură limitată a acestora.

**Fără implicarea
femeilor, sunt
multe lupte care
nu pot fi câștigate.**

Amenințarea liderilor religioși

Aș vrea să deschid acest subiect al prejudecăților legate de gen întorcându-ne în timp, în epoca în care Biserica de-abia venită în ființă după înviere era plină de viață și creștea, având

parte de revărsarea Duhului lui Dumnezeu peste fii și fiice deopotrivă. Evanghelia se răspândea atât prin cuvânt, cât și prin fapte în timp ce era vestită învierea lui Isus. Cuprinși de frică, liderii religioși ai vremii au încercat să domolească furtuna arestându-i pe Petru și pe Ioan după vindecarea unui om care fusese olog timp de patruzeci de ani.

Ei i-au chemat înapoi și i-au avertizat *să nu mai vorbească și să nu mai dea învățătură cu niciun chip în Numele lui Isus.* (Fapte 4:18, The Message)

Cuvântul *ei* din episodul acesta se referă la liderii religioși ai vremii, iar Petru și Ioan erau cei avertizați cu atâta asprime. Această minune săvârșită în Numele lui Isus (vindecarea unui om) deschisese larg ușa predicării lui Cristos, Mântuitorul cel înviat. Liderii iudei s-au trezit prinși între ciocan și nicovală, fiindcă nu aveau cum să tăgăduiască vindecarea ologului. Iată ce au chibzuit între ei:

Dar acum se știe în tot orașul că s-a petrecut o minune în spatele căreia se află ei. Nu avem cum să o dezmințim. Dar, ca să nu se meargă mai departe, *haideți să îi reducem la tăcere prin amenințări*, ca să nu mai îndrăznească să pomenească nimănui Numele lui Isus. (Fapte 4:16-17, The Message)

Știm cu toții că amenințările nu au dat rod. Ele au avut tocmai efectul opus celui scontat și nu au făcut decât să le întărească ucenicilor hotărârea.

Dar Petru și Ioan le-au răspuns: „Hotărâți voi dacă este corect înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de El. În ce ne privește, nu încapem îndoială că nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit.” (Fapte 4:18-20, The Message)

În ce îi privea pe Petru și pe Ioan, liderii religioși puteau continua să se certe oricât între ei, căci ucenicii nu puteau fi opriți. Ucenicii și-au dat seama că ar fi fost zadarnică

încercarea de a-i convinge pe mai marii poporului, astfel că nu aveau de ales decât să continue să învețe mulțimea și să predice ceea ce știau că era adevărat. Acești oameni au înțeles că sunt momente în care tăcerea este totuna cu neascultarea.

Amenințările acestea răsună chiar și astăzi în urechile noastre, doar că destinatarii lor sunt diferiți. Ordinul acesta nu mai este o directivă izolată dată de liderii religioși unor pescari simpli din Galileea, ci a îmbrăcat forma unei presiuni culturale universale. Chiar dacă sună diferit, obiectivul este identic. Lumea seculară îți va îngădui să vorbești despre Dumnezeu și să fii cât de spiritual dorești, câtă vreme nu folosești Numele lui Isus.

Și, cu toate că nu ar trebui să fim surprinși când mediile seculare blochează învățătura și predicarea în Numele lui Isus, situația e cu totul alta când Biserica își restricționează membrii și îi reduce la tăcere.

Timp de peste două milenii liderii religioși au limitat și uneori au interzis miilor de fiice ale Bisericii să predice și să dea învățătură în locurile sacre sub guvernarea ei. Citește încă o dată textul din Fapte 4:18:

După ce i-au chemat, le-au poruncit să nu mai vorbească cu niciun chip, nici să nu mai învețe pe oameni în Numele lui Isus.

În timp ce meditam la acest verset, am auzit glasul Duhului Sfânt șoptindu-mi: „Pe mult prea multe dintre fiicele pe care le-am chemat și le-am înzestrat prin Duhul Meu pentru lucrare, Biserica le-a ținut pe loc și le-a contestat chemarea.”

Poate că ați auzit unii lideri religioși spunând: „Femeile pot *da învățătură* altor femei, dar nu bărbaților”, „Femeile pot împărtăși experiențe, dar nu au voie să predice” sau „Femeile pot conduce, câtă vreme o fac în afara bisericii.” Aceste amenințări voalate par a fi mai rezonabile, dar rezultatul este același: Evanghelia este limitată. Femeile pline de îndrăzneală în ce privește credința lor sunt etichetate

neîntârziat drept agresive. Femeile care sunt încrezătoare în Domnul lor sunt luate în mod greșit drept ambițioase. Însă întrebarea care ne stă înaintea este aceeași întrebare ridicată de Petru și Ioan. Este drept în ochii lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de oameni decât de El? Și ce i-a învățat Dumnezeu atât pe fiii, cât și pe fiicele Lui să facă? Răspunsul se găsește în cuvintele rostite de Isus chiar înainte de înălțarea la cer:

„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit. Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci, vor vorbi în limbi noi, vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși.” Domnul Isus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la cer și a șezut la dreapta lui Dumnezeu. (Marcu 16:15-19)

Instrucțiunea a fost dată *tuturor* celor ce cred. Marea trimitere ne dă mână liberă; ea nu presupune nici măcar o clădire sau o organizație, ci este un mandat care include deopotrivă bărbații și femeile. În Cristos, toți sunt chemați și ni se oferă toată libertatea de a proclama vestea cea bună a lui Dumnezeu. Odată ce am cunoscut libertatea și adevărul lui Dumnezeu, nu ar trebui să mai îngăduim amenințărilor oamenilor să ne reducă la tăcere.

Dați ascultare Împăratului

Dumnezeu este Împăratul nostru cel mare și sfânt. Împăratul nostru ne-a încredințat o misiune și ne-a împuternicit să o împlinim. El îți cere să vorbești copiilor Săi în numele Lui. Așa stând lucrurile, cum ai putea îngădui celor care conduc sub autoritatea Împăratului să te împiedice? Fiecare dintre noi trebuie să constituie o proclamare vie a versetului 10 din Matei 4:

Domnului Dumnezeuului tău să te închini și numai Lui să-I slujești.

Dacă ascultarea de supușii Împăratului înseamnă neascultare față de Împăratul Însuși, atunci avem o problemă în relația cu Împăratul. În cartea Estera găsim un exemplu al modului în care putem aborda această problemă. Împăratul Persiei nu o chemase la el pe Estera, iar obiceiurile curții sale interziceau împărătesei să meargă înaintea lui. Dar Estera a înțeles că respectarea regulilor împăratului însemna neascultare față de Dumnezeu. Estera s-a temut mai mult de Dumnezeu decât de dezaprobarea oamenilor, așa că s-a dus. L-a abordat pe împărat cu diplomație, dar nu a îndrăznit să păstreze tăcerea când erau atât de multe vieți în joc. Nu pot să nu mă întreb cât de diferită este astăzi lumea noastră. Multe fice stau ascunse în locuri și împrejurări strategice. Unele postesc și se roagă chiar acum alături de surorile lor, urmărind și așteptând momentul potrivit pentru a interveni și a mijloci.

Prin cele spuse până aici nu susțin răzvrătirea față de soțul tău sau față de liderii bisericii tale. Sper să te ajut să conștientizezi în mai mare măsură faptul că există un vrăjmaș cât se poate de real care nu se va mulțumi doar să te reducă la tăcere. El e pe urmele tale, căutând să ia viața ta și a copiilor tăi.

A venit momentul adevărului: dacă soțul tău ți-ar interzice să împărtășești Evanghelia, l-ai asculta?

Nu mă refer la urcatul la amvon în rolul de păstor principal sau la vorbitul în public. Te întreb dacă ești cu adevărat liberă și capabilă să fii o martoră a Evangheliei. Ești gata să răspunzi întrebărilor altei femei, să te rogi cu ea sau să o conduci pe calea uceniciei?

Stăteam de vorbă cu John de curând despre subiectul acesta. M-a întrebat de ce atât de multe femei par a căuta scuze pentru a evita rolul de ambasador al lui Isus. I-am

spus că, după părerea mea, unele se tem pur și simplu de repercusiuni. În aceeași săptămână am stat în avion lângă un bărbat care mi-a spus că mi-a fost adresat pe la spate un nume peiorativ. I-am răspuns: „Mi-au fost adresate astfel de nume și în față, nu numai pe la spate!”

Vremea pe care o trăim nu este pentru cei slabi de inimă și pentru cei sensibili. Întâmpinăm un război purtat pe toate fronturile împotriva purtătorilor chipului lui Dumnezeu, atât bărbați, cât și femei. Ultimul lucru de care avem nevoie este să luptăm unii împotriva altora! Acestea fiind spuse, cred că unele femei trebuie să înfrunte situația. Se prea poate ca unele să fi fost învățate că supunerea înseamnă tăcere și să nu știe că Dumnezeu le-a schimbat numele. Ce te îndeamnă Dumnezeu să faci? Ai în jurul tău o mamă tânără care are nevoie să fie îndrumată de tine în procesul uceniciei? Cum ar fi să găzduiești un grup de rugăciune sau de studiu biblic în casa ta? Supunerea evlavioasă îi onorează pe soții noștri în timp ce Îi dăm ascultare lui Dumnezeu.

Alte femei se tem de punctele lor tari, fiindcă nu le-a învățat nimeni niciodată cum să le administreze. Noi toate am văzut femei purtându-se nepotrivit sau am fost chiar noi însene în această postură. În ce mă privește, știu că mi s-a întâmplat și mie să calc în străchini și aceasta nu fiindcă voiam să fiu dificilă, ci pentru că nu știam cum să mă fac auzită. Procesul învățării presupune un urcuș abrupt, fiindcă până de curând femeile care au pășit în față au fost puține și s-au remarcat la intervale mari.

Răspunsul nu stă în eliminarea vocii femeilor, ci în educarea lor. Dacă nu mi se oferă oportunitatea de a crește, nu voi crește. Dacă nu cresc, nici nu fac loc altora.

Vom îngădui să fim etichetate drept femei furioase sau vom dobândi înțelepciune, astfel încât fiicele în gura cărora se află Cuvântul Tatălui lor să poată vorbi? Ar trebui să fie reduși la tăcere cei care dețin doar o parte a răspunsului? Doamne păzește! Noi ar trebui să ne pregătim în mod activ fiicele în

calea evlaviei și a ascultării. Iar cât despre cei care ne întreabă cum se împacă aceasta cu 1 Petru 3, care subliniază faptul că femeile trebuie să fie blânde și liniștite, sunt întru totul de acord cu pasajul acesta! Și pot da exemple de blândețe din viața lui Isus și a lui Moise.

Moise însă era un om foarte blând, mai blând decât orice om de pe fața pământului. (Numeri 12:3).

Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. (Matei 11:29)

Atât Isus, cât și Moise au fost modele de urmat pentru noi în ce privește blândețea.

Unele dintre chestiunile pe care le despicăm noi în patru legate de bărbați și femei sunt pur și simplu caraghioase. Eu nu îl întreb pe John dacă pot invita prieteni la noi acasă, iar el nu mă întreabă dacă poate merge să joace golf. Eu nu îl întreb dacă pot vorbi despre Isus cu o persoană pe care o întâlnesc în supermarket sau dacă pot predica tinerilor strânși la o întâlnire în casa noastră. Ne consultăm unul pe altul cu privire la aspectele care ne afectează pe amândoi sau familia noastră, dar nu în legătură cu felul în care ne administrăm ziua. Dacă ne-am duce unul la celălalt pentru fiecare mărunțiș, ar deveni tare obositor. În plus, el are încredere în mine și eu în el! Eu sunt soție, nu copil.

Trăim într-o vreme în care mult prea mulți oameni sunt prinși în capcana fricii. Ei au nevoie de nădejdea slavei pe care o porți tu în inimă.

În ultimă instanță, numai noi suntem vinovați pentru neascultarea față de însărcinarea pe care ne-a dat-o Isus. Într-adevăr, alții ne pot face să ne împiedicăm și să păcătuim (Matei 18:6, Marcu 9:42, Luca 17:2), dar ascultarea față de Împăratul nostru este în cele din urmă o alegere care ne aparține. Aidoma fraților noștri, Petru și Ioan, noi, surorilor,

putem pași înainte în plinătatea minunăției vieții cu Cristos, iar aceasta înseamnă că nici noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit.

Atacuri verbale

În zilele noastre, femeile care aleg această cale s-ar putea să nu fie bătute și întemnițate cum au fost Petru și Ioan, însă trebuie să fie pregătite pentru a fi evitate și pentru a întâmpina împotriviri. Aceasta înseamnă că vor risca să fie înțelese greșit și că deseori se vor confrunta cu atacuri verbale și cu izolarea.

Eu și John avem perspective diferite cu privire la dinamica aceasta. El m-a asigurat că majoritatea bisericilor la care merge primesc femei la amvon. Mi-a enumerat numele a trei femei implicate în lucrare care sunt bine cunoscute și iubite la noi în țară și peste hotare. Ele conduc, dau învățătură și predică. Am fost de acord cu John că, teoretic, este adevărat, dar lucrurile nu stau la fel în practică. Atunci când i-am cerut să îmi spună numele unor biserici care primesc cu regularitate femei la amvon (iar evenimentul anual al Zilei Mamei nu se pune la socoteală), a reușit să enumere mai puțin de zece.

În timp ce discuția noastră a continuat, John m-a asigurat că eu, ca femeie, nu puteam spune nimic pentru a schimba părerea teologilor care se împotrivesc prezenței femeilor în sfera conducerii și a învățaturii. Mi-a sugerat să îmi folosesc cuvintele pentru a le învăța pe femei și a le spune că ele pot predica, fiindcă orice argument cu care aş fi venit ar fi fost irosit în interacțiunea cu liderii.

I-am împărtășit părerea; liderii nu erau cei spre care îmi îndreptam atenția. Eu scriu cu frică și cutremur surorilor mele, mamelor și fiicelor care încă au nevoie să fie convinse. Le-am explicat că eu nu pot învăța femeile să predice câtă vreme ele nu sunt sigure dacă este bine sau nu ca ele să *dea învățătură* și să *vorbească* în biserică. Litera legii a fost folosită pentru

a ne străpunge inima. Nicio fică sinceră a lui Dumnezeu nu dorește să încalce sau să pângărească voia Tatălui ei. Ele nu vor învăța ceea ce liderii lor nu îngăduie. Dacă o persoană care deține o poziție de autoritate și care Îl reprezintă pe Dumnezeu îți spune toată viața că ești *inferioară*, așa vei crede. Minciuna aceasta este ușor de acceptat mai cu seamă când ai un trecut nu foarte luminos.

Știi lucrul acesta, fiindcă *am fost* în această postură.

Când ești nesigură, vei avea mereu îndoieli cu privire la tine însăși și la dreptul tău de a contribui cu ceva. Aș vrea să îți desprind urechea de la ceea ce ți s-a spus până acum, să îți îndepărtez acoperitoarea de pe ochi și ghimpele legalismului din inima ta. Apoi te vei putea vindeca și vei reuși să auzi tu însăși. S-ar putea ca Duhul Sfânt să te cheme să fi o ambasadoare a Evangheliei în sfera dreptului, a medicinei, a afacerilor, administrației publice sau ca mamă care stă acasă și își crește copiii. Tot ce facem ar trebui să fie ca pentru Domnul. Practica aceasta transformă secularul în sacru. Dar este greșit să spunem unei femei că nu Duhul Sfânt îi vorbește dacă se simte chemată să dea învățătură, să predice sau să conducă în vreo calitate sau alta în biserică.

Genul căruia îi aparținem are prea puțin de-a face cu capacitatea cuiva de a conduce. Faptul că Margaret Thatcher a fost femeie nu a reprezentat elementul care a calificat-o în ultimă instanță să fie unul dintre cei mai mari lideri ai Regatului Unit. De fapt, genul căruia îi aparținem nu constituie problema; provocarea noastră o constituie mândria și tendința de a ne lăsa conduși de prejudecăți și de a-i judeca pe alții. Aceste slăbiciuni vor orbi un om care este, de altfel, un lider bun. Smerenia, experiența, credincioșia, educația și virtutea sunt doar câteva dintre calitățile care îi califică pe lideri, dar genul în sine nu face dintr-un om un lider. Iar despărțiți de Cristos, niciunul dintre noi nu se califică. Iată ce citim în 2 Corinteni 3:4-6:

Avem încrederea aceasta tare în Dumnezeu, prin Cristos. Nu că noi prin noi înșine suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu, care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului; căci slova omoară, dar Duhul dă viață.

Însă iată cum a interpretat un lider proeminent textul din 1 Timotei 2: „Pavel afirmă pur și simplu că, atunci când vine vorba despre conducere în biserică, femeile sunt nepotrivite pentru acest rol, fiindcă sunt mai lesne crezătoare și mai ușor de amăgit decât bărbații.”¹

Vom ajunge îndată la pasajul din Timotei. Mai întâi, aș vrea să știu cum v-a făcut să vă simțiți citatul de mai sus. Rușinate, vinovate, pângărite? Ușurate și îndreptățite să vă dați la o parte?

Fără îndoială că declarația citată nu ne face pe niciuna dintre noi să ne simțim împruminate și incluse. Am fost pe punctul de a nu reda citatul acesta, însă el rezumă modul de gândire aflat în spatele cenzurii larg răspândite de care au parte femeile. Liderul acesta a spus mai departe: „Deși multe femei scoase din fire nu au fost de acord de-a lungul anilor cu cuvintele lui Pavel, se pare că femeile care nu au încredere în îndrumarea lui și care nu îi urmează învățătura seamănă cu mama lor, Eva, și sunt bine intenționate, dar greșit informate.”²

Ar trebui să fim scoase din fire ca să ne exprimăm dezacordul? Eu îmi pot exprima dezacordul față de soțul meu, fără să îmi ies din fire. Eu și personalul organizației noastre putem avea dezacorduri fără să ne ieșim din fire, ceea ce pot spune și despre relațiile cu prietenii mei.

Premisa este că, dacă nu suntem de acord cu această interpretare a pasajului din 1 Timotei 2, aceasta este din pricină că suntem niște femei scoase din fire, greșit informate. Nu încape loc pentru ideea că am putea fi niște femei evlavioase, care gândesc și cercetează, încercând să descopere cum să

se raporteze la genul căruia îi aparțin în timp ce caută să Îl asculte pe Dumnezeu. Nici nu este luată în calcul posibilitatea ca Pavel să fi abordat un aspect prezent în cultura aceea, dar care nu se mai regăsește în a noastră.

Această explicație ne oferă o sursă greșită a identității noastre. Eva nu este mama noastră. Odată ce ne naștem din nou, noi nu mai suntem copiii părinților noștri căzuți, Adam și Eva, ci devenim copiii lui Dumnezeu.

Din cuvintele acestui autor răzbate dorința de a reduce la tăcere și de a face de ocară; aud în ele hărțuirea sexistă și misogină. Ceea ce nu aud este glasul Duhului Sfânt. Când Isus dă învățătură și instruiește, El o face cu dragoste și acceptare față de toți. El Și-a asemănat Biserica cu o mireasă. Cuvintele acestui autor sunt mai degrabă în armonie cu vrăjmășia șarpelui față de femei.

Prima epistolă către Timotei a fost scrisă de Pavel pentru a aborda chestiunile cu care se confrunta ucenicul lui în lucrarea de pionierat a înființării unei biserici în cultura greacă. Ceea ce li se aplica lor ni se aplică și nouă astăzi, când absolut nimic nu mai este la fel în serviciile noastre de închinare și în cultura noastră? Poate că nu ești încă sigură. Poate că, fiindcă vrei să Îl cinstești pe Dumnezeu și să nu pui niciodată sub semnul întrebării conducerea liderilor, ai acceptat această etichetare ca pe soarta care îți revine în viață.

Haide să mergem cu cercetarea puțin mai departe. Ai îngădui să i se vorbească fiicei tale în felul acesta? Ai sta cu mâinile încrucișate, cufundată într-o tăcere aprobatoare, în timp ce cineva ar numi-o nepotrivită, lesne crezătoare, ușor de amăgit sau greșit informată? Ar fi acesta un mod dătător de viață, inspirat de Duhul Sfânt pentru a corecta sau a descrie pe cineva, fie el bărbat sau femeie? Ți-ai închipuit vreodată, chiar și pentru o clipă, că Dumnezeu Tatăl privește la vreun domeniu al vieții tale și te etichetează pentru totdeauna cu aceste trăsături decăzute?

Înțeleg că se prea poate ca tu însăși să fi rostit aceleași cuvinte cu privire la tine. Dacă ești creștină de câțva timp, se poate să fi auzit o dată sau în repetate rânduri un învățător sau un lider dând glas aceluiași idei în legătură cu viața femeilor din biserica ta. De curând o femeie care slujea de ani întregi a luat legătura cu organizația noastră și ne-a întrebat dacă ceea ce făcea ea era scriptural, având în vedere toată prigonirea de care avea parte.

Iată ce îți pot promite ție, fiica, sora, prietena mea: Mirele și Domnul nostru, Isus, nu a spus niciodată cu privire la tine astfel de cuvinte menite să te facă să te simți mică. El nu mi-a spus niciodată că Îl necinstesc prin faptul că predic. Aceasta nu înseamnă că nu încap loc de îmbunătățire; mă evaluez singură după fiecare serviciu. Crede-mă, simt corectarea Duhului Sfânt în fiecare domeniu al vieții mele. Însă când vine vorba să fac ce m-a chemat El să fac și când vine vorba despre felul în care mă vede El, aud o neconținută șoaptă încurajatoare. Ascultă ce zice El despre tine și despre mine: El spune că ești cu totul încântătoare, potrivită și capabilă. El ți-a dat o inimă nouă și un duh însuflețit care te fac înțeleaptă și autentică. El te-a umplut cu Duhul Sfânt și ți-a încredințat Cuvântul lui Dumnezeu așa încât, în loc să fii o fiică a Lui care cade pradă amăgirii, ochii înțelegerii tale să fie luminați pentru a putea discerne (Psalmul 45:11, Ezechiel 36:26, 2 Corinteni 3:6, Efeseni 1:18).

Mireasa Lui este alcătuită din bărbați și din femei. El ne-a spălat pe toți de murdăria noastră prin apa Cuvântului Său, iar în cadrul acestui proces a răscumpărat amândouă genurile prin sângele Lui. Cu toate acestea, când am citit acea interpretare a textului din 1 Timotei 2 femeilor care se strâng regulat în casa mea la studiu biblic, am citit pe chipurile lor resemnarea, însoțită de groază și șoc. Unele și-au spus că, poate, cuvintele celui citat conțineau un sâmbure de adevăr; poate că fuseseră lesne crezătoare și nepotrivite în trecut.

Altele renunțaseră să mai creadă că pasajul biblic va mai fi vreodată interpretat și altfel.

Când te-am întrebat despre fiicele tale, ai simțit că se stârnește ceva înăuntrul tău? Și cum rămâne cu tine? Ești mulțumită cu limitele care îți sunt impuse în locul libertății pe care ți-a dobândit-o Cristos? Dacă nu ai îngădui asemenea limite pentru fiica ta, nu ar trebui să le îngădui nici pentru tine. În Efeseni 2:10 ni se spune: „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Cristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele.”

Nădăjduiesc și mă rog să nu te resemnezi niciodată acceptând descrierea ta drept o persoană nepotrivită, lesne crezătoare și ușor de amăgit. Dacă suntem greșit informate, putem schimba acest fapt educându-ne și informându-ne mai bine. În ce mă privește, am hotărât să accept această provocare, strângând resurse provenite de la oameni mai înțelepți decât mine. Mai întâi, haide să privim învățăturile lui Pavel în lumina celorlalte care vizează aceeași temă. În 1 Corinteni 14:34-35, citim:

Soțiile nu trebuie să întrerupă închinarea, vorbind când ar trebui să asculte, ridicând întrebări pe care ar fi mai potrivit să le pună soților lor acasă. Cartea Legii lui Dumnezeu călăuzește aici conduita și obiceiurile noastre. Soțiile nu sunt libere să folosească timpul de închinare pentru vorbării gratuite. (The Message)

Apoi, în 1 Timotei 2:11-15, găsim următorul text:

Nu îngădui femeilor să preia conducerea și să le spună bărbaților ce să facă. Ele ar trebui să se silească să păstreze liniștea și să asculte alături de toți ceilalți. Adam a fost creat întâi și apoi Eva; femeia a fost amăgită întâi, fiind deschizătoarea de drum într-ale păcatului, iar Adam a urmat-o îndeaproape. Pe de altă parte, nașterea ei de copii a adus mântuirea și, în felul acesta, reversul faptei Evei.

Însă de această mântuire au parte numai cei care stăruiesc în credință, dragoste și sfințenie, ajungând la maturitate. Puteți avea încredere în adevărul acesta. (The Message)

Toți membrii congregației alcătuite din greci învățau împreună despre creștinism. Femeile nu își mai puteau aroga poziția care le revenise în lumea păgână: cea de oracole pe care le-o atribuiseră templul unde se aducea închinare zeiței Diana. Când citim instrucțiunile date de Pavel lui Timotei despre ordinea din biserică, el nu cita Legea. Nu Îl cita nici pe Isus. Pavel îi sugera lui Timotei cum se puteau desfășura în mod decent întâlnirile noilor credincioși în cultura greacă. În vremea și în cultura aceea, femeile erau privite drept o autoritate în chestiunile spirituale.²

În traducerea The Passion, realizată după textul aramaic, spusese lui Pavel din 1 Timotei 2:11 sunt redată astfel:

Femeile nou convertite să fie gata să învețe alături de toți ceilalți supunerea față de lideri și să nu vorbească atunci când nu e rândul lor. Nu recomand ca femeile nou convertite să fie învățătoare în biserică, asumându-și autoritatea asupra bărbaților, ci să trăiască în pace. Căci Dumnezeu l-a creat întâi pe Adam și apoi pe Eva. Și nu Adam a condus-o pe Eva pe un drum greșit, ci Eva l-a condus pe el pe un drum greșit și a încălcat porunca lui Dumnezeu. Totuși, femeia va trăi bucurându-se de restaurarea demnității ei prin intermediul copiilor ei, primind binecuvântarea care vine în urma creșterii lor ca odrasle consacrate, hrănite în credință și dragoste, umblând în înțelepciune.

Pentru a găsi răspunsuri cu privire la modul în care se transpune aceasta în practica zilelor noastre, am apelat la un teolog și lider al unei biserici care s-a confruntat în mod practic cu dinamica femeilor implicate în lucrarea de predicare și de conducere într-o biserică locală înfloritoare. Dr. Gilbert Bilezikian, profesor la colegiul Wheaton și prezbiter în biserica Willow Creek, a lansat un studiu realizat

în decurs de un an și jumătate pe tema implicării femeilor în conducere. Iată câteva dintre descoperirile lui, incluse pentru prima oară în cartea sa, *Beyond Sex Roles*:

Pe scurt, am concluzionat că, înainte de cădere, bărbatul și femeia se raportau unul la altul în calitate de coregenți, amândoi fiind purtătorii chipului lui Dumnezeu și chemați să își reunească forțele pentru a purta de grijă lumii create de El. Bărbatul și femeia sunt responsabili deopotrivă să își împlinescă lucrările de slujire pentru slava lui Dumnezeu, în modul în care i-a înzestrat El și după măsura credinței lor. În mod tragic, în urma căderii, această relație de cooperare a avut de suferit profund. Noi credem că planul plin de har al lui Dumnezeu cu privire la răscumpărare este ca tot ce a fost frânt în urma păcatului, inclusiv relația dintre bărbați și femei, să poată fi readus la frumusețea care exista în acele prime zile ale creației. Mulți creștini devotați și inteligenți nu sunt de acord cu concluziile noastre. Va veni o zi în care vom afla cu toții în ce măsură ne-am abătut de la înțelepciunea desăvârșită a lui Dumnezeu în privința acestui subiect și a multor altora. Până atunci, eu adopt poziția aceasta cu smerenie, dar totodată cu fermitate. Sunt gata să îmi asum riscul de a încuraja femeile să acționeze așa cum cred că le cere Scriptura: să se facă pe deplin disponibile pentru toată gama de daruri spirituale.⁴

**Bărbatul și femeia
au fost creați
pentru a fi separați
în exprimare, dar
niciodată dezbiinați
în scopuri.**

Dacă o femeie se simte chemată să predice, să dea învățătură sau să conducă și dacă trăiește o viață pe care o califică virtuțile subliniate în Scriptură, atunci ar trebui educată și lăsată să se pregătească pentru a putea predica, pentru a da învățătură și a conduce din orice postură îi încredințază

Dumnezeu. Aidoma dr. Bilezikian, adopt poziția aceasta cu smerenie, dar totodată cu fermitate.

Perspectiva unui rabin cu privire la Eva

Nu cu mult timp în urmă am avut privilegiul de a sta de vorbă pe îndelete cu un strălucit rabin mesianic, Brian Bileci. Am împărtășit cu el preocuparea mea legată de faptul că mult prea multe dintre ficele lui Dumnezeu nu știu cine sunt ele. Devine tot mai vădită realitatea că identitatea și demnitatea fiicelor lui Dumnezeu sunt ținta unui atac necruțător din partea spiritului acestei lumi și un număr mult prea mare de case de închinare nu știu cum să cultive darurile pe care le-a dat Dumnezeu femeilor.

Am vrut să aflu de la un cercetător evreu cum Își privea Dumnezeu ficele. L-am rugat să înceapă cu Eva și să continue cu Sara, până la mireasa lui Cristos, Biserica. Rabinul mi-a spus multe lucruri dintre care am selectat câteva elemente prețioase pe care vreau să vi le transmit, fiindcă vă vor ajuta să vă susțineți identitatea.

Dumnezeu nu l-a iubit mai mult pe Adam, iar pe Eva mai puțin. Încă de la început, Eva s-a aflat înăuntrul lui Adam. Cu toate că Adam i-a pus numele și că avea nevoie de ea, Eva a fost dintotdeauna ideea lui Dumnezeu. Domnul i-a dat Evei perspectiva și exprimarea feminină unică. Femeia a fost întotdeauna înăuntrul bărbatului, motiv pentru care el se descurcă mai bine împreună cu ea decât fără ea. (Geneza 2:18). După ce i-a fost adusă Eva înainte, starea lui Adam s-a schimbat de la „nu este bine” la „foarte bine”.

Știm din Scriptură că Dumnezeu a trimis un somn adânc peste Adam, că i-a deschis coasta și a plămădit-o pe Eva (Geneza 2:21). Bărbatul și femeia erau separați în mod unic, însă niciunul dintre ei nu reprezintă o jumătate dezmembrată. Fiecare este un întreg complet. Bărbatul și femeia au fost creați pentru a fi separați în exprimare, dar niciodată dezbinați

în scopuri. Este important să observăm că, înainte de cădere, nu exista o împărțire a rolurilor. Prin urmare, cei doi puteau fi una în ce privește scopul lor, una în suflet și una în trup.

Într-o zi tragică, Eva a fost amăgită și Adam s-a răzvrătit. Alegerea Evei nu le-a predestinat pe *toate* femeile la o slăbiciune neregenerată spre amăgire mai mult decât trădarea lui Adam i-a predispus pe *toți* bărbații la răzvrătire. Mult prea des întâlnesc încercarea de a zugrăvi păcatul lui Adam drept *mai mic* decât al Evei. I-am auzit pe unii făcând referire la el ca la un „păcat săvârșit prin omisiune”, însă rabinul nu a fost de acord cu ideea aceasta. El a confirmat învățătura Scripturii:

Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți. (Romani 5:19)

Păcatul lui Adam nu a constat într-o omisiune. În cel mai bun caz ar putea fi etichetat drept „neascultare voită”, însă unii cercetători ai Scripturii îl numesc răzvrătire trădătoare.

Mă întreb dacă nu cumva Adam și Eva nu au încercat un furt de identitate; la urma urmelor, au vrut să fie Dumnezeu!

În casa noastră, când copiii ignoră cu bună știință instrucțiunile părinților și ascultă glasul prietenilor sau chiar al celorlalți frați ai lor, noi nu numim acțiunile lor omisiune, ci considerăm că alegerea lor este o neascultare. În termeni militari, dacă un ordin nu este împlinit în mod intenționat, acțiunea aceasta se numește insubordonare, nu omisiune. Citește acum modul în care descrie Dumnezeu păcatul lui Adam:

Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale și ai mâncat din pomul despre care ți poruncisem: „Să nu mănânci deloc din el”, blestemat este acum pământul din pricina ta. (Geneza 3:17)

Din anumite motive, a apărut un curent care minimalizează rolul lui Adam. (Nu înțeleg prea bine de ce ar simți cineva nevoia să apere alegerile sau faptele lui Adam, din moment ce toți suntem acum răscumpărați în Cristos.) Susținătorii acestei idei le cer bărbaților să se ridice și să fie lideri buni, îndemn la care adaug și eu din toată inima: „Da și amin!” Sunt de acord că există o nevoie disperată de oameni care să constituie exemple de urmat pentru bărbați. Preocuparea mea este stârnită de modul în care susțin unii acest proces. Ei cred că bărbații din biserică ar conduce mai bine prin reducerea la tăcere a glasului femeilor, iar raționamentul lor se întoarce în timp până în vremea căderii.

Găsesc multe neajunsuri acestei argumentări și abordări. Nu încapе îndoială că puteau fi prevenite multe rele dacă Adam ar fi intervenit și ar fi spus adevărul. Prevederea și atenția lui față de cerința lui Dumnezeu ar fi fost mai bine puse în aplicare în raport cu șarpele, cu amăgitorul, decât cu Eva. Adam ar fi trebuit să își folosească vocea pentru a reduce la tăcere șarpele; la urma urmei, noi nu avem de luptat împotriva cărnii și a sângelui. Tot astfel, bărbații ar trebui să își folosească acum glasul pentru a reduce la tăcere răul, nu femeile pe care Dumnezeu le-a creat după chipul Său și pe care le-a numit bune.

Cel mai bun mod de a proteja pe cineva de la săvârșirea unor greșeli viitoare este îndrumarea directă, nu interdicția. Faptul că Eva a făcut o greșeală gravă în trecut nu ar trebui să înăbușe glasul fiicelor ei în viitor, după cum nici păcatul lui Adam nu ar trebui să îi lege pe fiii lui! Timp de peste douăzeci de veacuri bărbații și femeile au învățat umăr lângă umăr în Biserică. A venit vremea să ne dăm seama cine suntem în Cristos și să conducem umăr lângă umăr, după cum am fost creați la început să funcționăm în grădină. Bărbații ar trebui să conducă în calitate de bărbați și femeile în calitate de femei.

Acum avem modelul lui Isus, care ne-a arătat tiparul corect pentru interacțiunea cu Satana:

Pleacă, Satano!... Căci este scris: „Domnului, Dumnezeuului tău să te închini și numai Lui să-I slujești.” (Matei 4:10)

Noi avem menirea de a relua ca un ecou cuvintele lui Dumnezeu, nu de a ne împotmoli într-o încheștare a argumentelor. Haide să Îl slujim pe Dumnezeu într-un mod atât de uimitor încât să devenim argumente vii, în carne și oase pentru trăirea unei vieți de credință. Iar modelul nostru suprem este Isus. Noi suntem chemate să umblăm cum a umblat El, să Îl urmăm pe El mai mult decât pe oricine altcineva, inclusiv pe apostolul Pavel. Acesta l-a sfătuit pe Timotei să îl urmeze numai în căile și potrivit cu tiparul în care el Îl urma pe Cristos: „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Cristos” (1 Corinteni 11:1)

Minciunile Satanei; vindecarea lui Dumnezeu

Satana îi jefuiește pe bărbați și pe femei deopotrivă când plecăm urechea la sfatul lui care duce la dezbinare și când sporim puterea unuia dintre cele două genuri, micșorând-o pe a celuilalt. Timpul trece pe nesimțite. A venit vremea să împlinim mandatul lui Isus și să căutăm în continuare să salvăm ce este pierdut (Luca 19:10). A sosit de multă vreme timpul ca Biserica să fie un exemplu viu pentru lumea frântă, dezbinată, cu privire la un modul de viață multirasial și multigenerațional care unește cele două genuri la nivelul scopului urmărit. Prin abordarea greșită a chestiunilor privitoare la ele, atât o tabără, cât și alta au fost divizate și rănite. Când ne vom recâștiga identitatea pe care o avem în Cristos, va începe vindecarea în domeniul acesta.

Uneori confuzia este atât de mare încât femeile pun sub semnul întrebării propria identitate de gen, simțind că ar fi trebuit să se nască într-un trup de bărbat. Multe încearcă să

se vindece schimbându-și sexul sau îmbrățișând androginia. Citește cuvintele spuse de Dumnezeu prin profetul Isaia:

Stricați ce sunteți! Oare olarul trebuie privit ca lutul sau poate lucrarea să zică despre lucrător: „Nu m-a făcut el”? Sau poate vasul să zică despre olar: „El nu se pricepe”? (Isaia 29:16)

Întrebarea care rămâne este aceasta: avem încredere în Dumnezeu? Credem că El este bun, înțelept și că nu a făcut o greșeală când ne-a plămădit în pântecul mamei noastre și ne-a făcut fiice? S-ar putea ca El să urmărească în ultimă instanță un scop în dezamăgirea noastră, scop pe care luarea situației în propriile mâini îl poate împiedica?

Crede-mă, înțeleg ce înseamnă să fii rănită. Sunt conștientă și de faptul că pentru multe femei durerea este mult mai profundă decât cea de care am avut eu parte... dar, cu toate acestea, Dumnezeu Își poate întinde mâna pentru a atinge ceea ce mâinile oamenilor nu pot vindeca vreodată. Îmi amintesc foarte clar că detestam faptul că eram femeie. Nu știu dacă aceasta era din pricina relației șubrede pe care o aveam cu mama mea sau dacă era doar un atac preventiv al dușmanului, menit să submineze planul lui Dumnezeu pentru viața mea. Fie din cauza incidentelor din viața mea, a interacțiunii cu alte femei sau a întâlnirilor din biserică, adevărul este că mi-au displicut vulnerabilitățile asociate cu feminitatea. În copilărie, am fost o fată băiețoasă ai cărei prieteni au fost mai mult băieți decât fete. Mă înțelegeam mai bine cu băieții. Când am ajuns la vârsta pubertății, mă simțeam ca un extraterestru într-o lume a rozului și frumuseții. Fetele vorbeau o limbă presărată cu aluzii, insinuări și șoapte pe care eu nu o înțelegeam, și se mișcau cu o grație și frumusețe pe care eu, ca o fată deșirată ce eram, nu le aveam. În anii de liceu m-am îmbrăcat în blugi și salopete pentru a masca lipsa formelor feminine și a ascunde faptul că eram dureros de conștientă de neajunsurile mele.

Când m-am logodit cu John, am încercat să îi explic cu grijă că avea în față un trup de femeie cu un creier de bărbat. (John mi-a explicat îndată că nu exista posibilitatea aceasta!) Latura pozitivă a situației a fost, cred eu din toată inima, că acesta a fost modul lui Dumnezeu de a mă pregăti pentru viața de mamă a patru băieți! Dumnezeu mi-a purtat pașii într-o călătorie a vindecării. Șoapta Lui caldă a dat valoare feminității mele. În prezența Lui, toată rușinea cu care religia îmbrăcase imaginea femeii a fost înlocuită cu veșmintele splendorii. El a pătruns până în adâncul sufletului meu și mi-a dat curaj și tărie în locul fricii și mentalității de victimă pe care mama mea le atașase fără să își dea seama identității mele de femeie. Am învățat să îmi iubesc trupul nu doar pentru felul în care arăta, ci și pentru ceea ce putea face. A fost un proces și o călătorie pe care am reușit să le împărtășesc pentru ca și alții să poată găsi vindecare.

Dar ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi întâmpinat dificultăți în acceptarea feminității mele în zilele de astăzi, în această epocă în care este încurajată și chiar aplaudată redefinirea genului? Cultura noastră mi-ar fi spus să iau problema în propriile mâini și să devin efectiv bărbat! Însă procedând astfel aș fi împiedicat procesul vindecător al lui Dumnezeu și aș fi pierdut toate lecțiile pe care le-am învățat în cursul lui. Când încetăm să ne mai comparăm unii cu alții, atunci ne putem accepta pe noi însene cu toate minusurile noastre.

Care sunt atunci pașii pe care îi poți face pentru a începe procesul vindecării?

1. *Roagă-te.* Cere Duhului Sfânt să îți dea o inimă neîmpărțită și să îți descopere orice mod greșit de gândire și orice domeniu în care s-a strecurat neascultarea. Prejudecățile legate de gen și resentimentele își pot face loc și ne pot întina perspectiva privitoare la noi însene și la cei din jur. Roagă-te să fii o mijlocitoare a reconcilierii, nu a dezbinării.

2. *Supune voia ta lui Dumnezeu.* Poate că ai dat înapoi sau te-ai ascuns în spatele regulilor impuse de oameni în loc să asculți de ceea ce știai și ai văzut în Scriptură sau de ce ți-a fost descoperit în rugăciune. Poate ai îngăduit fricii de oameni (sau temerii care însoțește faptul că ești femeie) să te împiedice să pășești înainte, împlinind voia lui Dumnezeu. Întreabă-L pe El cum ar trebui să arate Marea trimitere în viața ta și în etapa aceasta, înțelegând că ea poate arăta diferit în etapa următoare.
3. *Cunoaște-ți dușmanul.* Noi nu luptăm împotriva cărnii și a sângelui. Atunci când oscilăm mereu și suntem nehotărâte, ne purtăm ca niște agenți dubli. Iacov ne spune că, odată ce ne-am supus lui Dumnezeu, trebuie să ne împotrivim Diavolului, care trebuie să fugă.
4. *Examinează-ți viața și conversațiile.* Ce anume din ceea ce spui și faci hrănește prejudecățile de gen? Dacă Duhul Sfânt ți-a descoperit domenii ale vieții tale care au fost compromise, atunci se prea poate ca aceste prejudecăți sau resentimente să fi fost și comunicate altora.
5. *Ia atitudine.* Oamenii care nu iau atitudine pentru nimic riscă să cadă în plasa oricărei capcane. Cei care se opun conlucrării femeilor și bărbaților se împotrivesc în mod neintenționat mandatului inițial al lui Dumnezeu.
6. *Luptă pentru unitate în trupul lui Cristos.* Bărbații și femeile nu sunt rivali. Noi suntem frați și surori, protectori și aliați apropiați. Noi suntem chemați să pășim împreună pe drum, în părtășia, respectul reciproc și afecțiunea cuvenite unor frați și surori. În același timp, fiecare trebuie să încurajeze darurile celorlalți. Dumnezeu nu le-ar fi dat niciodată femeilor un glas dacă ar fi vrut ca ele să rămâne cufundate în tăcere.

Dumnezeu a știut că Adam și lumea noastră vor avea nevoie de vocea și de influența femeilor.

Complementari și interdependenți

Vreau ca nepoatele mele să fie împuternicite să gândească, să studieze și să pună întrebări ca să poată învăța cu adevărat și, învățând, să își trăiască plenar credința. Noi spunem că femeile pot avea parte de experiența nașterii din nou, dar există încă doctrine și dogme care neagă faptul că ele au fost cu adevărat și pe deplin eliberate. Am putea spune cu mai multă acuratețe că majoritatea femeilor sunt libere să acționeze mai degrabă în limitele impuse de Biserică decât potrivit cu însărcinarea dată de Cristos.

Unii oameni lipsiți de înțelepciune, bărbați și femei, se învinovătesc unii pe alții pentru alegerile lor greșite, începând din Eden. Învinovățirea și ocărârea nu au ajutat niciodată cu adevărat pe cineva să meargă înainte. Vinovăția și rușinea doar tulbură apele și întunecă atât chipul fiilor, cât și al fiicelor. Urmarea acestei abordări este că ceea ce Dumnezeu a făcut curat în Cristos arată iarăși murdar și respingător.

Genul a fost creat pentru a exprima frumusețea divină. Din nefericire, noi ne-am dezbrăcat unii pe alții de demnitatea noastră divină și de tăria noastră, în încercarea de a obține unii de la ceilalți aprobarea și aprecierea pe care numai Dumnezeu ni le poate oferi în ultimă instanță. El ne-a creat pentru a ne celebra unii altora diferențele, nu pentru a le privi cu dispreț.

Iar acum, în Cristos, goliciunea noastră este îmbrăcată în neprihănire. În Cristos, bărbatul și femeia își amintesc că sunt aliați, nu dușmani. Cuvintele lui Pavel din 1 Corinteni 11:10-12 ne arată mai clar ce putem și ce ar trebui să fim unii pentru alții. Haide să analizăm pasajul verset cu verset. Traducerea parafrazată a versetului 10 din versiunea The Message sună astfel:

Apropo, nu căutați mai mult decât este în diferențele dintre bărbați și femei. Nici bărbatul, nici femeia nu se descurcă singuri și nici nu pot pretinde că au prioritate.

În Cristos, bărbații și femeile sunt mai degrabă interdependenți decât independenți. În ultimă instanță, și unii, și alții își au obârșia în Dumnezeu, însă versetele acestea abordează străvechea rivalitate cunoscută sub numele de lupta dintre sexe.

Deosebiriile dintre noi au avut menirea de a ne ajuta să ne completăm unii pe alții. Acolo unde există dependență reciprocă și acceptare, supremația și ierarhia sunt eliminate. Cuvintele poetice ale traducerii The Message continuă să expună astfel această rivalitate:

Bărbatul a fost creat întâi, ca o oglindire frumoasă și strălucitoare a lui Dumnezeu, într-adevăr. Dar capul așezat pe umerii unei femei pune în umbră în mod vădit frumusețea capului „capului” ei, adică a soțului. (v.11)

Pavel trece aici de la subiectul bărbatului și femeii la cel mai specific al soțului și soției. Îmi place mult valoarea pe care o conferă ambelor genuri. Soțul meu mă face să arăt bine prin felul în care Îl iubește pe Dumnezeu, pe mine și pe copiii noștri, după cum și eu îl fac să arate bine prin modul în care Îl iubesc pe Dumnezeu, familia noastră și pe el. Pavel revine apoi la subiectul mai general al celor două genuri, lăsând deoparte dinamica întâlnită în căsnicie.

Prima femeie a venit din bărbat, într-adevăr; dar de atunci încoace, fiecare bărbat vine dintr-o femeie! (v. 12)

Originea femeii era ascunsă în coasta bărbatului, iar acum bărbatul este plămădit în pântecul femeii. Femeia a fost întâia născută dintr-un bărbat, din Adam, iar apoi noi toți ne-am născut din al doilea Adam, adică din Isus. Pavel continuă astfel:

Iar fiindcă totul își are în cele din urmă obârșia în Dumnezeu, haideți să încetăm să mai trecem prin obișnuitele discuții despre „cine este cel dintâi”. (v. 12)

Rivalitatea privitoare la întâietate și la superioritate ar trebui să se oprească pe dată, cu un scrâșnet asurzitor, când înțelegem cine este Dumnezeu. Trebuie să ne redobândim perspectiva divină care ne spune că numai Dumnezeu este sfânt. El este cel dintâi și cel de pe urmă, începutul și sfârșitul, Alfa și Omega. Nimeni nu conduce și nimeni nu iubește ca Tatăl nostru.

Aceasta înseamnă că El nu Își iubește fiii mai mult și fiicele mai puțin. El nici nu iubește fiecare gen în mod egal, ci iubește bărbatul și femeia în mod unic. Atunci când ne ridicăm unul deasupra celuilalt, ne îndepărtăm de imaginea Lui, fiindcă Dumnezeu a ales genul ca un mod de a Se exprima pe Sine.

Bărbații și femeile în Biserica primară

În lipsa unei înțelegeri sănătoase a istoriei noastre, ne micșorăm deseori destinul, dar nu am nicio îndoială că Duhul Sfânt smulge vălul pe care dușmanul a căutat să îl așeze peste înțelegerea noastră. Atunci când cercetăm Scriptura, nu putem să nu observăm că Biserica primară a fost o forță demnă de luat în seamă. Când cultura vremii a încercat să îi îngrădească mișcarea, aceasta nu a făcut decât să i-o extindă și să o ajute să câștige noi teritorii. Primii creștini nu s-au făcut mici de frică în fața ordinelor împăraților lumii, fiindcă ei își plecaseră deja genunchiul înaintea Dumnezeului celui Preaînalt. Ei trăiau *zilnic* o viață de semne și minuni, înțelegând că autoritatea lor ultimă se găsea pe tărâmul nevăzutului.

Acești ucenici au purtat amprenta Duhului lui Dumnezeu, au fost puși deoparte pentru a săvârși isprăvile Lui. Nu îți închipui că în sanctuarele lor bărbații ședea într-o parte,

iar femeile în alta; cel mai adesea, ei se întâlneau în case, în locurile unde își desfășurau activitatea, în catacombe și chiar pe corăbii și în temnițe. Acești credincioși erau din orice seminție, de orice limbă sau obicei și, cu toate acestea, erau uniți de unul și același Duh Sfânt. Atât bărbații, cât și femeile alcătuiau laolaltă un singur trup, mireasa lui Cristos. Atunci când suntem una, nu există mai multe tabere, ci doar cea a lui Dumnezeu. Ucenicii împărtășeau Evanghelia din casă în casă. În Fapte 2:42-44 vedem o imagine a modului organic în care creștea acest trup:

Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni. Fiecare era plin de frică și prin apostoli se făceau multe minuni și semne. Toți cei ce credeau erau împreună la un loc și aveau toate de obște.

Expresia „toate de obște”, adică în comun, nu ar trebui limitată la nevoile lor; ea includea și închinarea, teama de Domnul, părtășia, mesele, rugăciunile și bunurile materiale. Modul în care se manifesta acest „în comun” era reciproc, răspândit, zilnic și colectiv.

Bărbații și femeile erau îndeajuns de apropiați pentru a fi devotați unii altora atât în domeniul părtășiei, cât și al învățăturii. Învățătura fără părtășie nu dă naștere unei comunități în care credincioșii își slujesc unii altora, împlinindu-și nevoile. Adevărul este că învățătura lipsită de discuțiile din jurul mesei încurajează o mentalitate elitistă sau distorsionează adevărul. Ceea ce învățăm este pus la încercare prin modul în care trăim adevărul, nu prin ceea ce cunoaștem ca fiind adevărat. Mult prea mulți sunt victimele conflictului reprezentat de ceea ce știu la nivelul minții dar nu trăiesc în viața de fiecare zi. Este nevoie deopotrivă de familie și de prieteni pentru a adopta o abordare holistică în aplicarea adevărului.

În această Biserică primară, femeile aveau o voce. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, atunci incidentul cu Anania și Safira

ar fi decurs în alt mod. În Fapte 5:1-11 găsim povestea unui soț care, în absența soției lui, îl minte pe Petru și apoi cade mort la pământ. După trei ore sosește și soția lui. Ea nu știe nimic despre moartea soțului ei, dar știe ce răspuns trebuie să dea în fața celorlalți. Când Petru o ia la întrebări, repetă minciuna cu privire la care se înțeleșese cu soțul ei și, aidoma lui, cade moartă la pământ. Ideea pe care vreau să o subliniez este aceea că, în contextul unei mari părți a învățăturii despre supunere pe care o primim astăzi, ea ar fi trebuit să „acopere sau să onoreze dorințele soțului ei” mințind. Dar atunci când Safira a ales să mintă în loc să spună adevărul, și-a pierdut viața drept pedeapsă. Ea și-a folosit în mod greșit glasul. Dacă i-ar fi spus lui Petru adevărul, ar fi rămas în viață.

Acolo unde există o revelație coplesitoare a îndurării și a harului, nimeni nu mai poate fi lăsat pe dinafară. Femeile și bărbații contribuiau deopotrivă în cadrul comunității. Mulți dintre ei experimentau pentru prima oară o asemenea dinamică. Dumnezeu i-a uns pentru a lua parte la restaurarea a ceea ce răpise căderea. Bărbații și femeile munceau împreună, cu har și putere, în „câmpurile cetăților lor și în colțurile îndepărtate ale lumii”. Pasajul din Fapte 2:46-47 descrie ritmul Bisericii primare în felul următor:

Toți împreună erau nelipsiți de la templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă. Ei laudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți.

Versetele surprind ritmul de fiecare zi în care se desfășura existența Bisericii primare. Credincioșii iudei mergeau împreună la templu, se strângeau în case la părtășie și stăteau în jurul mesei cu inimi recunoscătoare și generoase. Viața lor era plină ochi de laude la adresa lui Dumnezeu, iar ei aveau trecere înaintea oamenilor.

De ce ne-am închipui că mireasa lui Isus, Biserica Lui, ar exclude vreodată, ar desconsidera sau ar minimaliza rolul femeilor? De ce am acceptat minciuna că noi nu putem face parte din rândul eroilor, ai domo bărbaților?

De prea multă vreme ideea *bărbaților și a femeilor care lucrează împreună* a fost ținută ascunsă. Efectul negativ al vieții trăite sub semnul segregării produse de egoism și prejudecăți i-a rănit atât pe bărbați, cât și pe femei.

Dar acesta nu este sfârșitul poveștii noastre, nici ultimul ei cuvânt. În proiectul conceput de Dumnezeu, genul nu este menit să producă nici răni, nici să constituie câmpul de luptă al rivalităților. Noi suntem aduși laolaltă de diferențele dintre noi și suntem mai puternici împreună decât suntem separat. Măreția trăirii în unitate a fiilor și ficelor lui Dumnezeu așteaptă încă să fie revelată lumii noastre. Iar prin unitatea aceasta, chipul lui Dumnezeu va fi dezvăluit, iar slava Lui va străluci în sfârșit în toată splendoarea ei orbitoare.

Întrebări de discutat

1. Care sunt unele dintre luptele pe care bărbații trebuie să le poarte singuri?
2. Ca femeie, ai experimentat vreodată tensiunea dintre chemarea lui Dumnezeu și limitele tradițiilor omenești?
3. Cum arată în viața ta Marea Trinitate?
4. Cum te-a făcut să te simți descrierea femeilor drept „nepotrivite”, „mai lesne crezătoare” și „mai ușor de amăgit”?
5. Cum poți îmbunătăți nivelul abilităților tale în ce privește modul în care mănuiеști Evanghelia?
6. În ce domenii ai căzut în capcana jocului învinovățirii?

RIVALITATEA FRICII ȘI A DRAGOSTEI

Dragostea este frumusețea sufletului.

Fericitul Augustin

De curând am participat împreună cu John la o sesiune de întrebări și răspunsuri pe tema căsniciei, la una dintre bisericile noastre preferate. Întâlnirea din acea seară de duminică s-a desfășurat în mijlocul celor care ne sunt la fel de apropiați ca membrii unei familii. La încheierea sesiunii a fost pusă o întrebare semnificativă: „După peste treizeci de ani de căsnicie, este ceva ce, privind în urmă, ați fi făcut diferit?” Era rândul meu să răspund. Fiindcă mai rămăsese puțin timp, am vrut să fiu deopotrivă sinceră și concisă. Am tras adânc aer în piept și am mărturisit: „I-aș fi dat lui John dreptul să facă mai multe greșeli și l-aș fi iubit mai neînfricat.”

Un freamăt a părut să străbată mulțimea. De unde stăteam eu, am văzut bărbați și femei ștergându-și în grabă lacrimile; am auzit multe suspine adânci și i-am văzut pe mulți încuviințând în tăcere.

Frica este unul dintre cei mai mari rivali ai dragostei... egală în intensitate și fatală în ce privește capacitatea de a degrada.

Atât de multe dintre lucrurile de care m-am temut în căsnicia noastră nici nu au fost măcar vreodată pe cale să se întâmple. Grijile care mă tulburau noaptea stăteau doar aliniate înaintea ochilor mei, dar nu au îmbrăcat nici măcar forma unei trășături de penel pe pânza vieții mele. Aceasta nu s-a întâmplat fiindcă eu am știut să o pictez atât de bine, ci datorită credincioșiei uluitoare a lui Dumnezeu.

Nu îmi place să greșesc, așa cum nu place nimănui. Dar, privind în urmă, mi-aș fi asumat mai multe riscuri. Nu voi ști niciodată de această parte a veșniciei cât de multe a răpit frica din viața amândurora. Știu însă un lucru: frica este un sfâșuitor groaznic în căsnicie. Ea va paraliza și va ține în lanțuri ceea ce dragostea tânjește să lase liber și să pună în mișcare. Căci, fie că ne dăm seama, fie că nu, dragostea și riscul sunt strâns legate între ele.

Eu am crescut într-o casă în care domnea mai degrabă frica decât dragostea. Frica a fost o voce care s-a auzit neconținut în căsnicia părinților mei. Ea s-a întrețesut și în relațiile lor de prietenie, și atunci când secătuia resursele financiare ale familiei noastre. Niciodată nu erau destui bani, niciodată destulă dragoste și niciodată destui oameni demni de încredere. Ecoul osândeii ei răsună în încăperile frumoasei noastre case și se izbea de pereții goi, pe care nu atârna nicio fotografie. Tatăl meu era constructor, dar frica a făcut ca în niciuna dintre casele în care am locuit să nu ne simțim acasă. În nenumărate nopți eu și fratele meu stăteam în pat, încercând să adormim, în timp ce părinții se certau până la ore târzii. La lumina unei lanterne, scriam în jurnalul meu și făceam jurăminte în beznă. Credeam că aceste însemnări febrile aveau să mă protejeze. Mi-am promis mie însemi că nu voi fi *niciodată* vulnerabilă. În cele din urmă părinții mei au divorțat (de două ori) și apoi și-au văzut fiecare de drumului lui, mai degrabă ca dușmani decât ca amici.

Când am devenit creștină, inima mea a găsit un cămin, dar aceasta nu însemna că știam cum să mă port în unul. În primul deceniu de căsnicie, am avut de înfruntat atât de multe dintre defectuoasele plase de siguranță pe care mi le împletisem în copilărie. Refuzul de a fi vulnerabilă însemna că nu știam cum să iert sau să fiu iertată. Funiile acestor plase s-au răsucit în jurul meu și aproape ne-au sugrumat căsnicia. Soțul meu nu semăna câtuși de puțin cu tata, iar eu nu eram mama, dar uneori, în toiul neînțelegerilor noastre, din gura mea ieșeau cuvinte dureroase, ca un ecou al celor pe care le auzisem când părinții mei credeau că dorm.

Eu duceam moștenirea fricii primită de la ei în viitorul meu și trebuia să mă opresc înainte ca ea să pună stăpânire și pe casa noastră. Imperfecțiunile lui John le scoteau la lumină pe ale mele la o scară mult mai mare decât îmi închipuisem eu că era posibil. În loc să fac ce știam că e bine, acționam după scenariul învățat în copilărie.

Deși mie îmi fuseseră iertate multe, îi făceam parte cu mare zgârcenie lui John de clemență. Legământul căsniciei se transforma cu repeziciune într-un contract, iar dragostea noastră scădea în tot acest răstimp.

Am refuzat să îl iubesc pe John cu neînfricare, fiindcă *mie* îmi era frică.

În încercarea de a mă proteja pe mine însămi, am început să revendic părți mari din teritoriul inimii mele. În primii câțiva ani de căsnicie, am aflat că John adusese atât pornografia, cât și masturbarea în relația noastră. (John și eu am fost foarte deschiși pe tema aceasta.) Uitând cât de înțeleghetor se arătase John când venise vorba despre trecutul meu, eu m-am îndepărtat de el. Cumva, povața lui Isus de a ierta așa cum am fost și noi iertați a dispărut din mintea mea odată cu descoperirea păcatului lui John. Trăiam sub apăsarea fricii și îl făceam pe el să se simtă rușinat în timp ce se zbătea să se elibereze de dependențe, cu puțin sprijin sau chiar fără niciun suport din partea mea. Nu am abordat problema ca pe o

provocare *a noastră*... ci ca pe a lui. În parte, motivul pentru care nu l-am ajutat era acela că începeam să simt greutatea propriului trecut apăsând asupra mea și, în consecință, am crezut că nu meritam ceva mai bun decât situația de care aveam parte.

Am început să ne certăm întruna. Eu m-am separat de John emoțional și îi urmăream lupta de la distanță. Într-un fel, faptul că îl judecam pe el mă făcea pe mine să mă simt în siguranță. Dacă el nu se schimba, nu trebuia să îl iert. În acest context, și alte domenii din viața noastră au început să aibă de suferit. Nu am nicio îndoială că aceasta a făcut ca primii câțiva ani ai căsniciei noastre să fie mai dificili decât era nevoie.

Într-o seară, în mânia și zdrobirea mea, am strigat spre Dumnezeu: „Îl voi ierta când se va schimba!”

În ce mă privea, toată încrederea dintre mine și John fusese spulberată și nu voiam să fiu dezamăgită încă o dată. Dumnezeu a răspuns declarației mele cu o întrebare:

Ai încredere în Mine, Lisa?

Da.

Foarte bine. Atunci trebuie să îl ierți pe John ca să se poată schimba.

Dumnezeu mi-a spus chiar și cuvintele pe care trebuia să le rostesc în auzul soțului meu: „Cred că vrei să te schimbi și te iert.”

Contrastul era uriaș între ele și cele din scenariul meu obișnuit: „Voi crede că îți pare rău când te vei schimba.”

Acest mod de gândire era atât de departe de cel obișnuit al meu încât am știut că Dumnezeu era Cel care mă călăuzea. Când i-am oferit lui John iertarea necondiționată, a început procesul vindecării pentru amândoi. El a reușit să iasă din întunericul rușinii, pășind în lumină, unde a găsit eliberarea din legăturile care îl robeau. Această schimbare de perspectivă a fost un adevărat punct de cotitură. Puteam avea încredere în Dumnezeul cel neschimbător.

Dragoste neînfrică

Dragostea neînfrică nu se bazează pe performanțele unei persoane, ci pe credincioșia iubitoare a lui Dumnezeu. Când îmi mărturisesc păcatele și luptele înaintea Tatălui, în Numele lui Isus, nu sunt niciodată făcută de rușine. El crede că viitorul meu va fi mai bun.

Se întâmplă adesea ca atunci când oamenii ne dezamăgesc să începem să le oferim dragoste cu țârâita, proporțional cu greșelile lor, ca să minimalizăm orice risc viitor.

Fiindcă ne temem să ne implicăm cu toată inima... dăm înapoi. C.S. Lewis a explicat cu multă înțelepciune greșeala acestei abordări în cartea sa, *Cele patru iubiri*:

A iubi câtuși de puțin înseamnă a fi vulnerabil. Iubește orice și inima îți va fi chinuită și poate chiar frântă. Dacă vrei să te asiguri că o vei păstra intactă, nu o da nimănui, nici măcar unui animal. Învește-o într-un loc sigur, în hobbyuri și mici extravagante; ferește-te de orice complicații sentimentale. Încuie-o în coșciugul propriului egoism. Dar în acel coșciug, în siguranță, beznă, nemișcare și lipsă de aer, se va schimba. Nu va fi zdrobită; va deveni incasabilă, impenetrabilă, irecuperabilă. A iubi înseamnă a fi vulnerabil.¹

Iată concluzia: *a iubi înseamnă a fi vulnerabil*. Poate că nu ne place această asociere, însă în ce mă privește am învățat că ea nu poate fi evitată. (Și, crede-mă, am încercat.) Nu presupune însă că *vulnerabilitatea* te pune în postura de a fi siluită. De fapt, ea te pune în postura de a fi *absolvită*, fiindcă dragostea nu dă greș niciodată.

Haide să cercetăm mai îndeaproape riscul pe care îl implică vulnerabilitatea. Una dintre definițiile termenului *vulnerabil* este cea de „expus”. Putem pune cu ușurință semnul egalității între *vulnerabil* și *dezgolit*. Este riscant să fii dezbrăcată, fiindcă nu mai rămâne nimic ascuns și nimic protejat. În mod ideal, dragostea este un loc al siguranței, în care ești goală fără să îți fie rușine.

Cultura noastră face mult prea repede saltul de la „gol” la „sexual”. Aș vrea să vedem ce înseamnă să fim goale, fără să ne fie rușine, având inima dezvelită. Ne găsim în poziția cea mai puternică atunci când stăm deschise înaintea Dumnezeului nostru. Chiar dacă ni se pare paradoxal, este mult mai bine să stăm goale înaintea lui Dumnezeu decât să încercăm în zadar să ne acoperim firea omenească folosind zdrențele rușinii sau hainele neprihănirii proprii.

Isus a devenit vulnerabil de dragul nostru când S-a dezbrăcat pe Sine de natura Lui divină pentru a Se face ca noi, așa încât noi să putem deveni ca El. Isus a devenit vulnerabil ca să ne descopere dragostea lui Dumnezeu față de noi. Acesta este motivul pentru care putem iubi neînfricat, putem crede în mod uluitor și putem spera în mod revoltător.

Dacă vrei să iubești neînfricat, atunci mergi înainte și crede în mod uluitor. Ancorează-ți speranța în ape atât de adânci încât ceilalți să o găsească înfricoșătoare.

Credința, speranța și dragostea: acestea trei rămân. Ele conviețuiesc împletindu-se armonios laolaltă pentru a ne da tăria de care avem nevoie ca să rămânem în picioare. Cea mai mare dintre aceste trei forțe este dragostea. Fără ea, nu există credința adevărată și nici speranță.

Dumnezeu este dragoste. Dragostea este veșnică. Ea nu dă greș niciodată; nimic din ce este încredințat dragostei nu se pierde vreodată și tot ce se naște din dragoste nu poate pieri. Dar există anumite locuri în care dragostea nu poate crește; ea nu poate înflori în tovărășia rivalei ei, frica. Aceasta din urmă are capăt; de fapt, ea însăși este un capăt de drum înfundat. Frica este un duh rău care duce la chin și suferință. Frica ne dă sfaturi de pe scaunul ei așezat la umbra îndoielii, în vreme ce dragostea își extrage

**Opusul fricii nu
este credința, nici
măcar curajul...
ci dragostea.**

înțelepciunea din lumina credinței. Dacă urmezi prea multă vreme sau prea îndeaproape sfaturile fricii... vei da greș.

Cu mulți ani în urmă, când scriam prima mea carte, am avut revelația faptului că opusul fricii nu este credința și nici măcar curajul... ci dragostea. Ar fi trebuit să îmi amintesc lecțiile copilăriei, care spuneau că dragostea l-a făcut curajos pe Leul cel Fricos din *Vrăjitorul din Oz*. Ideea aceasta a prins cu adevărat contur când am inserat în pasajul din 1 Corinteni 13 attributele opuse fricii:

Frica este nerăbdătoare și lipsită de bunătate, în timp ce invidiază și se laudă; este arogantă și necioplită. Frica ține morțiș să i se facă pe plac; este irascibilă și plină de resentimente; se bucură de rău mai degrabă decât de adevăr. Frica nu acoperă nimic, nu crede nimic, nu speră nimic, nu suferă nimic. Frica se va sfârși.

Roadele și motivațiile fricii sunt opuse căilor dragostei. Orice lucru bun pe care l-am făcut vreodată, orice lecție de viață pe care am învățat-o a presupus să trec dincolo de vâlul fricii.

Sunt unii oameni căutători de adrenalină care iubesc fiorul pericolului. Ei sunt curajoși, însă numai cei ce iubesc sunt neînfricați.

Dumnezeu este dragoste. Dragostea este neînfricată. Dumnezeu este neînfricat. Noi suntem ale lui Dumnezeu. Noi putem iubi neînfricat. Suntem în postura de a iubi fără frică atunci când primim dragostea neînfricată a lui Dumnezeu pentru noi. Cei care iubesc neînfricat... trăiesc neînfricat.

Poate că această progresie pare evidentă, dar sunt mulți cei care se poartă ca și cum Dumnezeu ar fi fost luat prin surprindere. Suntem cuprinși de teamă sau furie în urma a ceea ce auzim și vedem, iar apoi ne închipuim că răspunsul Lui față de cruzime, ticăloșie sau calamitate îl oglindește pe al nostru, însă nu este așa.

Dragostea desăvârșită

În absența motivației dragostei, cei curajoși nu fac decât să își etaleze bravada. Faptele lor caută mai mult să îi impresioneze pe alții decât să le manifeste dragostea. Nu este suficient *să ne arătăm* curajoase, căci fapta cea mai curajoasă pe care o poate face vreun om este de a se pune de-a curmezișul răului de dragul altuia. Aceasta înseamnă că vor fi momente în care ne jertfim viața în loc să ne ridicăm la luptă.

Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi. (Ioan 15:13)

Traducerea The Message sună astfel:

Aceasta este cea mai bună cale de a iubi: jertfește-ți viața de dragul prietenilor tăi.

O astfel de faptă nu este făcută pentru a impresiona, ci e săvârșită de dragul altora. Pasajul din 1 Corinteni 13:3 cântărește în felul următor curajul și sacrificiul lipsite de dragoste:

Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.

Un jurământ al sărăciei sau un act de martiraj *lipsite de dragoste* nu sunt nimic mai mult decât o jertfă religioasă.

Isus a fost iubit profund de Tatăl Lui și El a ales să iubească la fel de profund cum L-a iubit Tatăl. Dragostea I-a dat tăria să îndure pe baza credinței, iar noi suntem viziunea nădejzii Lui.

Isus m-a iubit în ciuda trecutului meu. El nu S-a temut că voi face greșeli în viitor. A știut că voi face. Deși noi toate *facem greșeli*, aceasta nu înseamnă că tu ești o greșeală. În cazul în care crezi că ești o greșeală... greșești.

Cu toate că eu păcătuiesc, aceasta nu înseamnă că eu sunt un păcat. Indiferent ce simt eu în privința aceasta, Isus m-a făcut neprihănită. Răspunsul cel mai neînfricat și mai plin de iubire pe care îl pot da față de speranța Lui privitoare la mine este să onorez credința Lui printr-o viață de ascultare.

Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.
(2 Corinteni 5:21)

Isus a promis că este răspunsul care întrece cu mult orice problemă a noastră. Îți poți folosi tot timpul și energia concentrându-te asupra păcatului tău și atunci nu va trece mult până nu vei mai vedea nimic altceva în fața ochilor. Vei fi copleșită de păcătoșenia ta, iar când devine prea mult, îți vei întoarce privirea spre păcătoșenia altora. Nu sunt surprinsă când aflu că un lider care este dur cu ceilalți oameni este și mai dur cu el însuși. Atunci când privesc la mine, văd neajunsuri; când privesc la Cristos, imperfecțiunile mele se pierd în strălucirea Lui. Îmi place nespus mai mult perspectiva pe care mi-o oferă El.

Când îți întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie și nu ți se umple fața de rușine. (Psalmul 34:5)

Isus nu îngăduie păcatelor noastre și umbrelor să Îi învăluie și să Îi întunece dragostea. Când ne simțim vulnerabile, este momentul potrivit pentru a ne ridica privirea cu speranță, nu pentru a ne-o feri, acoperite de rușine. Dragostea Lui desăvârșită se împotrivește tuturor fricilor noastre. De ce aș îngădui ca temerile mele imperfecte să se împotrivească iubirii Lui desăvârșite? Chiar dacă nu înțeleg motivul în ecuația aceasta, am învățat că pot avea încredere în Cel ce stă în spatele ei, fiindcă dragostea lui Dumnezeu este fără rival. El Și-a îndreptat dragostea spre mine; de aceea, și eu aleg să îmi îndrept speranța spre El. Îngăduie-mi să modific puțin

Psalmul 91, ca să putem vedea în el mesajul lui Dumnezeu pentru fiicele Lui.

Fiindcă ea Mă iubește, zice Domnul, de aceea o voi izbăvi; o voi ocroti, căci cunoaște Numele Meu. (v.14)

Dacă stăm să ne gândim mai bine... cum ar putea dragostea să ne pună în pericol când ea nu poate da greș? Dragostea are puterea de a vindeca toate rănilile pe care ni le face viața.

Sunt multe feluri de a iubi neînfricat.

Iubirea plină de îndrăzneală îndreptată spre soțul nostru este doar una dintre sfere. Copiii și părinții ar trebui să fie iubiți cu neînfricare. Prietenii noastre ar trebui să fie hrănite cu dragoste, nu cu gelozie, spirit posesiv și frică. Poți iubi ceea ce faci și locul unde lucrezi. Poți iubi faptul că faci parte dintr-o organizație sau biserică. Poți iubi lectura și râsul. Indiferent unde găsești dragoste, mai devreme sau mai târziu vei întâlni și provocări, ba chiar și dezamăgiri.

Aceasta ne duce la pasul următor: iubirea vrăjmașilor. De ce ne-a cerut Isus una ca asta?

Fiindcă acesta este felul de dragoste care separă oile de capre. Noi ne deosebim de cei din jur când îi iubim pe semenii noștri care ne vor răul. Când tu *alegi* să îi iubești pe cei ce te leagă și te rănesc... ceva se schimbă. Chiar dacă împrejurările rămân aceleași, nu mai ești prinsă în capcană, ci ești liberă.

Țin minte că am citit cândva o poveste despre un sclav din timpul Războiului Civil care a ales să își ducă stăpânul rănit la medici, în loc să fugă și să îl abandoneze pe câmpul de luptă. Nu a fost o alegere ușoară, însă hotărârea lui a dat la iveală faptul că era deja un om cu adevărat liber. Fapta aceasta a eliberat un om cu mult timp înainte ca armata Unionistă să îi învingă pe rebeli.

Cineva poate declara libertatea cu privire la tine în toate zilele vieții tale, iar tu să alegi să rămâi legată sau poți alege să umbli ca un om liber, în timp ce oamenii își închipuie cu

nesăbuiță că ești proprietatea lor. Știu că, tehnic vorbind, s-ar putea ca sclavia să nu devină niciodată o realitate în viața ta, însă când oamenii trăiesc cu simțământul că le datorezi ceva, aceasta este o formă de îndatorare. Sunt unii care par liberi dar, cu toate acestea, trăiesc legați. Nu poți controla ce spun oamenii despre tine sau modul în care te percep, dar poți alege cum le răspunzi.

Dragostea alege. Frica reacționează.

Dragostea înseamnă libertate. Frica înseamnă robie.

Dragostea desăvârșită alungă frica.

Iubește oricum

Următorul citat al lui Kent M. Keith este atribuit deseori Maicii Teresa, fiindcă ea obișnuia să îl păstreze în preajmă ca să și-l amintească mereu. Sunt sigură că ați auzit porțiuni din el, dar iată aici textul în întregime:

Poruncile paradoxale

Oamenii sunt ilogici, nerezonabili și egoiști.

Iubește-i oricum.

Dacă faci binele, oamenii te vor acuza că ai motivații egoiste.

Fă binele oricum.

Dacă izbândești, vei câștiga prieteni falși și dușmani adevărați.

Izbândește oricum.

Binele pe care îl faci astăzi va fi uitat mâine.

Fă bine oricum.

Sinceritatea și franchețea te fac vulnerabil.

Fii sincer și franc oricum.

Oamenii cei mai mari, cu cele mai mărețe idei, pot fi împușcați de oamenii cei mai mărunți, cu mințile cele mai mărginite.

Gândește la nivel mare oricum.

Oamenii îi acceptă pe cei ce le sunt subordonați, dar îi urmează doar pe cei aflați deasupra lor.

Luptă pentru câțiva subordonați oricum.

Ceea ce construiești în ani întregi poate fi distrus peste noapte.

Construiește oricum.

Oamenii chiar au nevoie de ajutor, dar s-ar putea să te atace dacă îi ajuți.

Ajută oamenii oricum.

Dă lumii ce ai mai bun și te vei trezi lovit cu piciorul.

Dă lumii ce ai mai bun oricum.²

Oamenii te vor dezamăgi... iubește-i oricum. Regăsesc atât de multe din povestea relațiilor mele cu semenii în cuvintele lui Keith. Ai dezamăgit vreodată pe cineva? Eu da. Poate că oamenii aceia au clătinat din cap și s-au îndepărtat murmurând: „Lisa e o mare dezamăgire pentru mine.” Dușmanii și chiar prietenii te vor răni și te vor trăda. Știi ce trebuie să faci atunci... iubește-i oricum. Dacă vrei să clădești o viață fără rival, trebuie să o trăiești dincolo de raționamentele și capacitatea omenească.

Știu că la început s-ar putea ca aceasta să nu aibă logică, însă atunci când le lași oamenilor demnitatea de a învăța din greșelile lor, îi împuternicești să acționeze mai bine în viitor.

Odată ajunse aici, simt nevoia de a face următoarea precizare. Greșelile despre care vorbesc nu includ abuzul, trădarea sau acțiunile ilegale. Greșelile intră în categoria erorilor, a neînțelegerilor și a judecăților greșite. Acestea nu sunt fapte care însoțesc o intenție infamă legată de perversiune, cruzime sau răzbunare. Eu mă refer la căderile de care avem cu toții parte în timp ce ne îndreptăm în direcția cea bună.

Atât cel neprihănit, cât și cel netrebnic se împiedică, se clatină și cad. Singura diferență este aceea că dragostea îl constrânge pe cel neprihănit să se ridice. Cel rău rămâne jos

și caută deseori să îi tragă și pe alții lângă el, pe când cel neprihănit se ridică, îi ridică și pe alții, iar apoi își continuă drumul (Proverbe 24:16). Dragostea alege întotdeauna să se ridice.

Ci, credincioși adevărului, în dragoste [*spunând adevărul în dragoste*], să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Cristos. Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste. (Efeseni 4:15-16)

Trupul este zidit atunci când adevărul este spus în dragoste. Dragostea produce creștere în toate domeniile vieții. Cuvintele răutăcioase vatămă și întârzie creșterea. Însă dragostea este mai puternică decât ura și frica.

Abordarea dezamăgirii

Dezamăgirea este cultivată atunci când așteptările nu sunt împlinite. Dragostea *crede* ce e mai bun despre alții, ceea ce diferă substanțial de *a pretinde* ce e mai bun. Așteptările se pot traduce în cerințe, la fel cum dragostea crește și se traduce în speranță.

Eu am încredere în soțul meu, dar speranța mea ultimă este ancorată în Dumnezeu. Eu și soțul meu ne iubim unul pe altul, dar aceasta nu înseamnă că nu ne-am dezamăgit unul pe celălalt... din contră. Însă, în loc să trăim ca cetățeni ai dezamăgirii, alegem să lăsăm în urmă tristețile ei hotare. Mulțumim incidentului pentru aportul lui, ne ridicăm, învățăm ce putem din greșelile noastre și mergem mai departe. Am descoperit că abordarea aceasta este mai bună decât alegerea de a continua să gravităm în jurul dezamăgirilor noastre în timp ce arătăm la nesfârșit cu degetul spre greșelile celui alt, analizându-le la nesfârșit din alte și alte unghiuri.

Crede-mă, a fost o vreme în care noi (sau poate că numai eu) am crezut că aceasta era o idee bună. Credeam că, dacă examinam fiecare aspect al greșelii și dacă acopeream fiecare fațetă a ei cu suficientă rușine, ea nu se va mai repeta. (Am trecut prin această rutină nemiloasă atât în raport cu greșelile lui John, cât și cu ale mele.)

Abordarea aceasta nu a fost benefică, fiindcă logica mea era deficitară. Iată ce s-a întâmplat ca urmare: am ajuns atât de înțepeniți în tiparul nostru încât tot ce puteam vedea erau neajunsurile pe care le găseam cu atâta abilitate unul la celălalt. Am început să ne așteptăm la ce era mai rău de la celălalt în loc să credem ce e mai bun. Amândoi am descoperit în partenerul de viață ceea ce căutam.

Eu îmi iubesc toți copiii, dar aceasta nu înseamnă că în relațiile noastre nu s-au strecurat și dezamăgiri. Deși momentele de felul acesta au fost puține și au survenit la distanțe mari, iar cel mai adesea eu am fost cea care i-a dezamăgit, experiențele acestea fac parte din relațiile noastre. Am și prieteni pe care i-am dezamăgit.

Dezamăgirea nu înseamnă că dragostea ta a murit, ci doar că a venit vremea să programezi o întâlnire cu Duhul Sfânt și să primești niște sfaturi. Dragostea necesită implicare, iar implicarea adevărată presupune întrebări și vulnerabilitate.

Dar, în ultimă instanță, eu nu pot aștepta ca soțul meu, copiii sau prietenii să fie pentru mine ceea ce doar Isus poate fi. Dacă fac această greșală și fac din ei niște salvatori, ei nu pot decât să mă dezamăgească, fiindcă i-am așezat pe o poziție la nivelul căreia nu se pot ridica.

În cele din urmă, greșeala nu stă în neajunsurile lor, ci în așteptările mele greșite.

Atunci când aștepti ce e mai bun, iar ei fac mai puțin decât atât... ești dezamăgită. Când crezi ce e mai bun, iar ei fac mai puțin, înțelegi că povestea lor nu a ajuns încă la capăt.

Atunci când îți vine să judeci și să le-o retezi oamenilor alături de care Dumnezeu te-a chemat să zidești, dai frâu

liber unui mecanism de apărare. Într-adevăr, sunt unii oameni de care te îndepărtezi pentru că nu sunteți pe aceeași lungime de undă. Sunt și alții care s-ar putea să îți întoarcă ei spatele. Însă de cele mai multe ori oamenii se îndepărtează pentru că nu vor să se facă iarăși vulnerabili odată ce au fost deja răniți.

Dumnezeu crede întotdeauna lucruri mai bune despre mine decât cred eu însămi. El nu mă lasă în seama trecutului meu, fiindcă El îmi ține în mâini viitorul. Dumnezeu mă scoate din culcușul lașității și fricii mele, pentru a aduce la lumină ce este mai bun în mine. Pavel a avut de dus unele dintre aceste lupte legate de așteptări în relația cu biserica din Corint:

Recunosc, am unele temeri că, atunci când voi veni, voi mă veți dezamăgi pe mine și eu vă voi dezamăgi pe voi, iar că din pricina frustrării pe care o vom resimți unii în raport cu ceilalți, totul se va năruî, dând naștere la certuri, gelozie, spirite încinse, părtinire, cuvinte pline de mânie, zvonuri răutăcioase, îngâmfare, tulburare. (2 Corinteni 12:20, The Message)

Haide să nu ne mai așteptăm la dezamăgire, căci ceea ce invităm, aceea va veni. Când pretindem mereu mai mult și când refuzăm să apreciem pe cineva până când se ridică la nivelul cerut, vom ajunge cufundate în izolare și furie, după cum renegarea unui vis ne lasă pradă deznădejdiei. Haide să credem cu privire la alții ceea ce am vrea să creadă ei cu privire la noi... și anume că ce e mai bun urmează să vină. Să credem că erorile lor sunt doar pași greșiți. Erorile tale nu au dreptul să îți hotărască destinația.

Îți poți deschide inima înaintea lui Isus sau îți poți detesta în continuare trecutul. Numai tu poți hotărî ce vei face.

Îi îndepărtăm fără milă pe ceilalți când nu am avut noi înșine o revelație a milei.

Calea fricii

Frica este costisitoare. Ea te va jefui lăsându-te fără nimic. Îți va răpi tăria, visurile, relațiile, resursele financiare, credința și speranța. Frica vrea să întineze sau să îți ia tot ce dragostea ar dăruia fără plată. Frica nu se ivește doar din când în când pe scenă; ea atacă neconținut și alege fără greș momentul oportun.

Frica nu îți va respecta momentele de odihnă... ea îți va invada somnul, tulburându-ți visele.

Frica este o forță, o antiteză spirituală a puterii, dragostei și minții sănătoase care vin de la Duhul Sfânt. Frica vine să te paralizeze, așa cum Duhul lui Dumnezeu vine să îți aducă eliberare.

Frica nu îți va răpi doar oportunitățile de a crește, ci ea vrea totodată să îți fure perspectiva privitoare la viitor. Atât dragostea, cât și frica au un plan pentru viața ta. Una îți vrea binele, iar cealaltă îți dorește răul.

Calea dragostei

În contrast cu frica, dragostea este generozitatea întrupată. Ea caută să îți restaureze relațiile, visurile și speranța. Fiecare dintre noi are acces la această cale a dragostei, făgăduită de Dumnezeu. Însă este greșit să ne închipuim că noile promisiuni ale dragostei se vor plia pe materialul vechi al fricii. Dumnezeu tânjește să pună laolaltă noul cu ceea ce este *înnoit*.

Nici nu pun oamenii vin nou în burdufuri vechi; altfel, burdufurile pleznesc, vinul se varsă și burdufurile se prăpădesc; ci vinul nou îl pun în burdufuri noi și se păstrează amândouă. (Matei 9:17)

Înăuntrul tău există ceva *nou* ce frica vrea să stăvilească. Nu o lăsa. Dragostea celor neînfricați necesită un recipient cu totul nou. Odată ce ai acceptat vinul cel nou al dragostei,

începi să vezi totul în mod diferit. Ceea ce altădată priveai ca pe o corvoadă, vei considera acum drept o oportunitate de slujire. Vei începe să cauți efectiv căi de a fi generoasă, în loc să alegi o viață în care să strângi doar pentru tine. Dragostea caută să îndepărteze frica.

O femeie neînfrică

Anul trecut, o prietenă apropiată mi-a trimis de ziua mea o felicitare care mi-a plăcut atât de mult încât am fixat-o pe rama oglinzii. Pe partea din față era desenată o tânără îmbrăcată în pantaloni cușuți din bucăți colorate din materiale diferite, iar textul spunea:

„Nu contează doar îmbrăcămintea, ci atitudinea.” Cu alte cuvinte, nu contează ce porți, ci felul în care o faci. Dragostea se poartă cel mai bine cu îndrăzneală. Dragostea este ceva ce modelezi.

Îți voi spune un adevăr convingător: nu este nimic mai atrăgător decât o femeie neînfrică.

Nu o femeie nepăsătoare, ci una neînfrică. Fiicele neînfricate ale lui Dumnezeu poartă veșmântul promisiunilor Lui, luminate de credință. Este omenesc să privim *la* noi însene și ni se cere să ne examinăm în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Însă nu ne facem nicio favoare atunci când ne privim *cu desconsiderare* pe noi însene.

Frica ne măsoară în funcție de inabilitățile noastre; dragostea explorează cu neînfricare abilitatea lui Dumnezeu.

Frica respinge; dragostea atrage.

Ce înseamnă să fii atrăgătoare?

Crede-mă, nu e ceva ce se rezumă doar la felul în care arăți. Și accidente de mașină atrag multă atenție. Pentru a înțelege mai bine ideea, haide să vedem care este rădăcina cuvântului *a atrage*, care înseamnă „a face să se apropie sau

**Nu este nimic
mai atrăgător
decât o femeie
neînfrică.**

să se lipească”. Termenul mai înseamnă „a trage spre sine, ca forța unui magnet”, „a suscita interes și emoție”.

Viața ta este un magnet fie pentru blesteme, fie pentru binecuvântări. De aceea, întreabă-te pe tine însăși:

De ce anume te temi?

Ce te provoacă dragostea să înfrunți?

Pe cine refuzi să ierți, așteptând mai întâi să se schimbe?

Ai împletit o adevărată plasă încâlcită a declarațiilor care exprimă frica?

A sosit vremea să schimbi situația. Începerea acestui proces este la fel de ușoară precum repetarea declarațiilor cerului pentru viața ta, care sunt de o minunăție fără rival. Pentru a te ajuta să începi, am scris o rugăciune pentru tine, inspirată din cuvintele adresate de Pavel lui Timotei.

Fiica mea preaiubită, mă rog pentru o revărsare mai mare a harului, dragostei și bunăstării divine în viața ta, din partea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, și a Domnului nostru Isus Cristos! Îți scriu ca să te încurajez să înflăcărezi focul darului spiritual pe care l-ai primit de la Dumnezeu. Căci Domnul nu îți va da niciodată un duh de frică și lașitate, ci Duhul Sfânt îți dă putere, dragoste și o judecată sănătoasă! De aceea, nu te rușina de mărturisirea Domnului nostru... ci învinge fiecare rău prin revelarea puterii lui Dumnezeu. El ne-a dat viața învierii și ne-a atras la Sine prin chemarea Lui sfântă pentru viața noastră. Iar aceasta nu este datorită vreunui bine făcut de noi, ci ca urmare a plăcerii Lui divine și a harului minunat care a confirmat unirea noastră cu Isus, unsul Domnului, înainte să fi început timpul! (adaptare după 2 Timotei 1:2, 6-9)

Hotărăște să rostește aceste cuvinte ca pe voia lui Dumnezeu pentru viața ta. Vrei să te rogi împreună cu mine?

Tată ceresc,

Primesc revărsarea harului, dragostei și bunăstării Tale în viața mea. Vreau să înflăcărez darul spiritual pe care mi l-ai dat. Doamne, știu că nu mi-ai dat un duh de frică, așa că mă lepăd de povețele temerii. Tată, Îți mulțumesc pentru că îmi redai ceea ce mi-a răpit acest hoț.

Tu mi-ai dat Duhul Sfânt, care îmi oferă putere, autoritate, dragoste și o minte sănătoasă, cu o judecată bună. Aleg astăzi să iubesc. Nu mi-e rușine de Evanghelie, nu voi da înapoi copleșită de frică și voi iubi cu neînfricare.

Întrebări de discutat

1. Care sunt câteva dintre modurile în care ai putea iubi cu mai multă neînfricare?
2. Există în căsnicia ta o problemă pe care ai etichetat-o drept problema soțului tău, nu „a voastră”?
3. Există domenii în care lipsa vulnerabilității a fost înțeleasă drept lipsă de iubire? Ce pași poți face pentru a schimba situația?
4. Care sunt domeniile vieții tale în care ai pus semnul egal între a *face* o greșală și a *fi* o greșală?
5. Există un loc în care ai căzut și te temi să te ridici? Vorbește deschis despre aceasta cu o prietenă sau o persoană iubită.
6. Rezumă diferența dintre o femeie neînfrică și o femeie nepăsătoare.

FÂNTÂNI ADÂNCI

Încercările ne învață cine suntem; ele sapă glia și ne
ajută să vedem din ce suntem făcuți.

Charles Spurgeon

Voi porni de la prezumția că dorești să fii o fică a
lui Dumnezeu plină de profunzime. Dacă dorești
profunzimea, e nevoie să începi să sapi.

Sunt de acord cu spusele lui Charles Spurgeon: încercările sunt,
într-adevăr, o revelație. Cel puțin ale mele sunt. Ele au menirea
de a deveni dascălii noștri, dar în cele din urmă depinde de noi
să alegem ce fel de învățăcei vrem să fim. Sunt multe zile în care
primesc nota 5, adică una slabă, dar de trecere. Când se întâmplă
așa ceva, de obicei optez pentru o reluare. Adevărul este că, deși nu
îmi trăiesc viața perfect, vreau să o trăiesc bine. Eu am puterea de
a alege dacă testele și încercările vor servi drept mesageri sau dacă
voi rămâne doar răvășită în urma lor.

Noi avem *puțin* control sau chiar *deloc* asupra a ceea ce ni
se întâmplă sau cu privire la ce se spune despre noi, dar suntem
departe de a fi neajutorate când vine vorba despre propriile acțiuni.
Noi avem puterea de a alege, ceea ce ne conferă un control deplin

asupra reacției noastre. Și, în timp ce îl cităm pe Spurgeon, haide să mergem mai departe și să analizăm puțin mai profund ceea ce sugera el că ar trebui să fie răspunsul nostru în fața încercărilor.

„Am învățat să sărut valul care m-a izbit de stâncă.”

Acesta este un răspuns neconvențional, neașteptat față de lucrurile care ne iau pe nepregătite. Am privit-o de curând pe Sophia, nepoțica mea, jucându-se în valuri. Savura din plin plăcerea de a sări drept în ele. Indiferent de câte ori o răsturnau valurile și ajungea sub apă... pentru ea totul era un joc. Se ridica râzând, își ștergea ochii și se pregătea să întâmpine următorul val.

Spurgeon nu se referă la un țărm stâncos, ci la stânca reprezentată de Cristos. Fiecare zi este o nouă oportunitate de a hotărî cum vom răspunde valurilor vieții. Dacă intrăm în defensivă, atunci orice chestiune care iese la lumină va rămâne o problemă. Dacă ne smerim, atunci încercarea îngăduie Duhului Sfânt să ne sporească profunzimea și, în consecință, capacitatea de a ajunge la evlavie. Provocările vieții arată *din ce suntem făcuți*, fără a submina *cine suntem*. Identitatea noastră își are temeiul „în Cristos”, pe baza a ceea ce a făcut El, nu noi. Încercările ne ajută să devenim mai asemănători lui Cristos și, prin urmare, de nezdruccinat. Cristos este stânca proverbială care este mai mare decât mine. El este însăși esența noastră, stânca pe care ne găsim odihna în fiecare noapte și pe care ne trezim în fiecare dimineață. Numai Isus este constanta și coloana noastră vertebrală.

Pregătirea pământului

Haideți să trecem de la mare la uscat. Eu locuiesc într-o regiune frumoasă, uneori verde, dar deseori aridă a statului Colorado, astfel că mi-e ușor să mă gândesc la viața mea folosind imaginea pământului. La noi pământul este tare, fiindcă are de înfruntat condiții extreme. Dar, cu toate că

pământul din grădina mea este tare, vreau ca inima să-mi fie sensibilă. Când sunt *peste măsură* de supărată din pricina unei ofense care mi-a fost adusă, fie că este vorba despre una mărunță sau despre una care mi se pare mare, nu pot să nu observ că pământul inimii mele a fost răscolit. Printre bulgării desprinși de la locul lor văd niște larve distrugătoare care caută să își croiască loc înapoi, unde erau ferite de ochii mei. Văd urmele săpăturilor făcute de ele sub scoarță. Observ că, fără să îmi dau eu seama, ele începuseră să roadă din rădăcinile căsniciei mele și încetiniseră creșterea florilor prietenii mele. Când se întâmplă aceasta (și se întâmplă mai des decât aș vrea), conversația mea cu Tatăl sună cam așa:

„O, nu! E îngrozitor! Cum s-a întâmplat una ca asta? Tată ceresc, ai văzut? Ai auzit ce am spus sau am gândit?” El îmi răspunde: „Lisa, cele petrecute sunt o revelație pentru tine, nu pentru Mine. Aceste larve se aflau deja de ceva vreme în pământul tău. Întrebarea care se ridică acum este dacă vrei să le păstrezi și să îți pui în pericol recoltele viitoare.”

La o inspecție mai atentă, nu pot să nu observ semințele care urmează să încolțească și care au nevoie de timp. Ele sunt promisiunile profunde ale lui Dumnezeu care nu s-au împlinit încă în viața și în familia mea. Încep să mă întreb dacă vor crește vreodată. Tatăl meu îmi explică răbdător:

„Acest soi de pacoste se înmulțește rapid. Alegerea îți aparține întotdeauna: poți împrăștia peste ele țărâna scuzelor, acoperindu-le iarăși activitatea, însă atunci ele vor rămâne acolo. Dacă vrei să scapi de ele, trebuie să renunți la ele cu vorba și cu fapta, și să îmi îngădui mie să le îndepărtez de acolo.”

Înțelegând cât de vătămătoare sunt de fapt, mă lepăd de ele și mărturisesc problema existenței larvelor sordide ale invidiei, îndoielii și fricii de oameni.

„Foarte bine! Acum, că tot am ajuns aici, vezi acele buruieni? Haide să le smulgem și pe ele. Va fi mai ușor acum, când pământul e răscolit, iar apoi haide să mergem mai departe și să semănăm sămânța Cuvântului Meu în locul lor.”

Așteaptă o clipă... lupta devine acum reală. Larvele nevăzute sunt una, dar îndepărtarea fiecărui fir de buruienă care se vede, în timp ce aștept împlinirea promisiunii, e cu totul alta. Mă opresc contemplând cu nesăbuiță ideea de a lăsa câteva buruieni la locul lor încă puțină vreme. Ce ar fi să le las acolo până când răsare noua semănătură? Fără ele aş arăta ca o întindere stearpă de țărână. Mă împotrivesc sfatului primit, spunând:

„Dar, Doamne, pământul meu va arăta atunci gol și sterp.”

„Lisa, vrei să *arăți* roditoare sau să *fii* roditoare?”

Aceasta este și întrebarea generației de astăzi. Este mai important felul în care arătăm decât ceea ce suntem? Dacă ne mulțumim doar cu a părea roditori, s-ar prea putea să compromitem anotimpurile viitoare ale creșterii. Ceea ce este semănat în ascuns va fi scos într-o zi la lumină, în văzul tuturor. Oftez cu năduf

„Ok; acum smulge-le.”

„Gata. Am terminat.”

Iată-mă cu pământul inimii mele gol, dar fără a mă simți rușinată, fiindcă știu că promisiunile Lui vor crește acum nestingerite adânc, înăuntrul meu. Încercările și necazurile curăță terenul și îndepărtează ceea ce întârzie creșterea viitoare. Asemenea întâlniri ajută la rafinarea și pregătirea noastră pentru potențialul viitor. Sunt multe alte cuvinte cu care l-am putea înlocui pe cel de *încercări*. Puteți pune în locul lui unul dintre următoarele: *interviuri*, *greutăți*, *evaluări*, *durere și suferință*, *experimente*, *examinări* sau pur și simplu *teste*.

Punctele noastre tari și slabe ies la iveală odată cu disconfortul produs de aceste experiențe. În mod colectiv sau individual, aceste încercări dificile au ca efect deștelenirea pământul uscat și sterp al sufletului nostru, pregătindu-l pentru ceva nou și pentru anotimpul următor. În absența acestei lucrări de prelucrarea a pământului, o mare parte a apei Cuvântului lui Dumnezeu nu va putea fi absorbită în viața noastră. Inima ne va semăna cu un pământ întărit ca piatra din pricina secetei, astfel că nu mai poate pătrunde în el apa. Dacă pământul uscat nu este pregătit, apa ploilor se va scurge și vom avea parte de secetă în mijlocul belșugului.

Încercările au totodată menirea de a ne învăța cine este Dumnezeu.

A fost o vreme în care ți-aș fi spus că, dacă trăiești potrivit cu Cuvântul lui Dumnezeu, nu ți se poate întâmpla nimic rău. Eram tânără, nesăbuită și îndoctrinată cu o învățătură care nu avea să reziste în fața testului timpului. Eu o credeam profundă, când, de fapt, ea m-a pregătit doar pentru o viață superficială.

Toate lucrurile de care avem nevoie în ce privește viața și evlavia se găsesc într-adevăr în Cuvântul lui Dumnezeu, însă încercările vieții ne fac să ne plecăm pe genunchi, pentru ca acest adevăr să poată fi înrădăcinat în și prin viața noastră. Când ne aflăm în postura aceasta, nu mai citim Cuvântul lui Dumnezeu ca pe niște sugestii pentru a ne trăi viața adoptând cele mai bune practici, ci ca pe înseși cuvintele vieții.

Excavează-mi viața

Am avut parte de o etapă confuză în viața mea, mai cu seamă din pricina faptului că am preferat să joc teatru și să îngrop problemele. Eram tânără, mântuită de curând și căsătorită de puțină vreme, iar răscolirea pământului inimii mele nu începuse încă. Scoarța lui de-abia dacă fusese puțin zgâriată. Țin minte când s-a schimbat totul. Eram cufundată

într-o închinare și rugăciune profundă. În mod ridicol îmi închipuiam că, fiindcă ședeam în biserică pe primul rând și devenisem de curând soție de păstor, puține lucruri aveau nevoie de îndreptare în viața mea. Plină de încredere, L-am invitat pe Dumnezeu să îmi *excaveze* viața. Nu au trecut nici douăzeci și patru de ore până am ajuns să regret cuvintele rostite.

„Drag Tată ceresc, am spus să excavezi? Îmi pot retrage cuvintele? Le-am ales în mod neinspirat într-un moment plin de pasiune. Ce voiam de fapt să Te rog era să Te ocupi de partea peisagistică a vieții mele și să îi adaugi accesoriile necesare.”

El nu a acceptat să îmi retrag cuvintele. Termenul *excavare* fusese ales în urma călăuzirii Duhului Sfânt. Aidoma multor creștini, trăiam o viață cu năzuințe adânci și rugăciuni superficiale. Înaintea acestui moment periculos petrecut în închinare, în urma timpului meu de rugăciune mă simțeam goală. Cuvintele pe care le șopteam nu erau un catalizator în viața mea, fiindcă încă mă rugam mai degrabă din simțul datoriei decât împinsă de consacrarea mea față de Domnul. Mă rugam așa cum îi auzisem rugându-se pe alții. Da, mi se spusese că rugăciunea însemna pur și simplu să stau de vorbă cu Dumnezeu, dar nu puteam să nu mă văd cu ochii minții în sala tronului, înconjurată de făpturi angelice care trăgeau cu urechea și îmi găseau ridicele cuvintele sărăcăcioase.

Din pricina acestei concepții, nu știam cum să îmi îmbrac rugăciunile în cuvinte care să poată struni furtuna disperării pure care vuia înăuntrul meu. Nu știam nici ce puteam face cu foamea deznădăjduită și dureroasă după ceva mai mult. De atunci am învățat că Dumnezeu folosește încercările pentru a-mi adânci rugăciunile. Înainte să Îi dau voie lui Dumnezeu să îmi „excaveze” viața (cuvânt care mă face și acum să bat în retragere), nu știam cum să Îl las pe El să Își facă mai profund lucrarea în mine. Orice greutate sau încercare era

îndată legată! În loc să iau cu asalt încercarea, mă legam pe mine însămi de vechile obiceiuri, rămânând astfel captivă. Dacă încercările persistau, fugeam. Dacă nici fuga nu ajuta, atunci mă ascundeam, sperând că ele vor dispărea cumva de la sine.

Greutățile din viața mea îmi provocaseră teama și furia. Eram aspră cu alții și chiar mai aspră cu mine. Draga mea, în cursul câtorva decenii am aflat că Spurgeon avea dreptate. Privind lucrurile dintr-o perspectivă temperată acum de vreme, pot vedea că Scriptura ne spune *ai cui* suntem și că răspunsul nostru în fața încercărilor arată fără doar și poate *din ce* suntem făcuți. Încercările au puterea de a ne transforma din ceea ce suntem în *ceea ce tânjim să fim*. Însă, undeva, pe drum, am cules ideea mincinoasă că am putea deveni eroi fără să intrăm vreodată în luptă.

Fântâni adânci

Îmi place când urmează să întâlnesc o persoană descrisă de alții drept „o fântână adâncă”. Aceasta înseamnă că profunzimea ei întrece cu mult ceea ce se observă la suprafață. Fântânile adânci sunt misterioase și au povești de istorisit, iar mie îmi plac poveștile. Oamenii descriși astfel au trecut prin experiențe care au tulburat și au contaminat alte fântâni, în vreme ce apa lor a rămas neîntinată. Fântânile adânci devin ape răcoroase în timp ce aduc altora împrăștiere. O „fântână adâncă” presupune o capacitate mai mare de a oglindi imaginea celui ce se apropie de ea. Când stai de vorbă cu „o fântână adâncă”, s-ar putea să descoperi mai multe despre tine însăși decât despre ea.

Cunosc niște femei pe care le pot numi „fântâni adânci”. Ele sunt întotdeauna genul de persoane pe care vreau să le cunosc mai bine. Când mă aflu în preajma lor, la început mă simt sfioasă, fiindcă încă am atât de multe întrebări. Prefer mai degrabă să ascult decât să vorbesc atunci când mă aflu în

apropierea unei „fântâni adânci”. Întotdeauna sunt mult mai multe de auzit decât cuvintele rostite efectiv. Îmi doresc să fiu o „fântână adâncă”, dar sunt încă momente și domenii în viața mea în care seamănă mai degrabă cu o băltoacă.

Uneori, cunoașterea unor „fântâni adânci” îmi dă de lucru în legătură cu inima mea. Ele nu sunt cu adevărat interesate de cărțile pe care le-am scris sau de conferințele la care am fost invitată să vorbesc. Cele mai multe dintre ele au făcut deja toate aceste lucruri. Ele îmi sondează inima mai adânc. Nu vor să afle cum dăruiesc altora, ci cum aleg să îmi umplu propria inimă. Îmi pun întrebări despre soțul meu, despre copii, despre nepoți și despre inima mea. Ele știu unde să ciocănească ușurel și unde să sondeze. Înainte să îmi dau seama ce au făcut, ele trec peste toate barierele cu care m-am înconjurat pentru propria-mi siguranță și le spun tot (practică de care soțul meu nu este prea încântat). Nu mărturisesc totul sub amenințarea represaliilor, ci ca urmare a bunătății cu care mă înconjoară.

În timp ce am întâlnit asemenea „fântâni adânci”, am descoperit câteva lucruri. Pentru a deveni o astfel de fântână trebuie să mă implic în mod sănătos în domeniile vieții. Profunzimea nu poate fi cumpărată, ci trebuie căutată. Ea vine când suntem suficient de curajoase pentru a fi sincere. În acest sens, profunzimea seamănă mai degrabă cu un mușchi dezvoltat prin întrebuințarea constantă.

Fântâni ale dorințelor

De curând, John și eu am fost abordați de o agenție de casting. O companie din domeniul divertismentului era pe cale să pregătească un spectacol televizat care urma să vorbească dintr-o perspectivă mai spirituală despre unele dintre subiectele profunde cu care ne confruntăm astăzi în lumea noastră. Nu era prima dată când eram abordați pentru un asemenea show. După câteva oferte venite din partea

altor agenți interesați de un reality show, mi-am dat seama că nu voiam să fiu parte a spectacolului. Am spus membrilor echipei noastre că nu mi se părea un pas potrivit. Însă ultimii agenți i-au asigurat că de data aceasta showul era diferit. Producătorii voiau un vehicul prin care să le amintească telespectatorilor despre zilele în care oamenii apelau la biserica lor locală atunci când aveau nevoie de răspunsuri. Fără nicio tragere de inimă, am consimțit să explorăm mai îndeaproape ideea.

John era într-un oraș, iar eu în altul, dar am fost de acord să stăm de vorbă cu agenții în cadrul unei discuții telefonice în grup. Ne-au pus o serie de întrebări la care le-am răspuns direct și sincer. Eu una nu m-am așteptat să mai fim sunați după aceea, dar am fost. Ne-au spus că le-a plăcut energia noastră și că erau interesați să trecem la nivelul următor al procesului interviului. Acesta necesita o convorbire de o oră pe Skype. Ne-au trimis o listă cu întrebări la care sperau că vom putea răspunde în cursul interviului. Prima suna în felul următor:

Fiica mea de șaisprezece ani întreține relații sexuale cu prietenul ei care e mai mare decât ea și mai experimentat sexual. Pentru ea, este primul partener. Ca mamă, ar trebui să o duc la niște analize sau doar să îi dau anticoncepționale? Ce ar trebui să fac?

Din punctul meu de vedere, întrebarea era foarte simplă. Fiica era minoră și trăia în casa părinților ei. Eram foarte sigură pe răspunsul meu.

Am explicat că Biblia ne îndeamnă să fugim de curvie, nu să o înlesnim. Am recomandat familiei să aibă o discuție cu tânăra, explicându-i de ce ea și tânărul acela nu ar trebui să se mai întâlnească...

Înainte să dezvolt conceptul, agenta m-a întrerupt. Mi-a explicat următoarele: (a) cei doi aveau să își continue relațiile sexuale; (b) nu doreau să ne audă citând din Biblie. Ei voiau

doar niște sfătuitori spirituali. Mi-a mai spus că agenția formulase întrebările și că aceasta era una dintre ele. Sora ei era tânăra cu pricina și mama ei era cea care voia să știe ce să facă. În momentul acela am înțeles că nu era nevoie să continuăm interviul.

Agenția știa că învățătura noastră se baza pe Scriptură, dar nu voia să le transmitem oamenilor ce spune Biblia. Voiau să le dăm răspunsuri profunde și spirituale, dar nu biblice. Există oare așa ceva? Poate fi găsită înțelepciunea adevărată în afara sfatului lui Dumnezeu? M-am întrebat dacă nu cumva ar fi considerat admisibil să le citez mai degrabă un guru New Age. Ceea ce doreau agenții de la noi erau niște ape de suprafață al căror sunet părea însă a fi adânc, adică un fel de fântână a dorințelor.

Ei voiau să evite conflictul. Nu doreau ca noi să ofensăm pe cineva spunând că o faptă anume ar putea fi greșită, ci așteptau să binecuvântăm răul și să îl numim bun. Concepția lor era următoarea: „lucrurile sunt așa cum sunt”, așa că spuneți ce e nevoie pentru a le face să pară bune. Alegeți compromisul, dar faceți-l în același timp să sune îndeajuns de asemănător cu adevărul. În același timp, nu voiau să ne exprimăm pe față convingerile creștine, ci ne încurajau să le păstrăm ascunse. Pentru ei, aceasta însemna că Dumnezeu este grozav, dar că Biblia și Isus nu trebuiau să fie incluși în ecuație.

Cu alte cuvinte, sunt sigură că le-ar fi plăcut să mă audă dând un răspuns de felul acesta: „Da, fii o mamă iubitoare și du-ți îndată fiica la niște analize pentru a depista eventualele boli cu transmitere pe cale sexuală. Dar în timp ce ești acolo, cere să i se prescrie și niște anticoncepționale pe care să le ia pe termen lung, pentru a nu rămâne însărcinată. Apoi, data viitoare când prietenul ei vine la voi acasă, tu și soțul tău îi puteți spune cât de mult vă prețuiți fiica. Spuneți-i că respectați faptul că el e mai mare decât ea și cu mai multă experiență sexuală. Întrebați-l dacă ar dori să accepte un

pachet de prezervative ca dar din partea familiei voastre. În felul acesta ai face tot ce îți stă în putință pentru a te asigura că nu contractează de la el vreo boală cu transmitere pe cale sexuală.”

Observați cât de grotesc este sfatul acesta? Înțeleg însă contextul. Producătorii nu voiau să audă adevărul biblic, ci doreau un soi de fântână a dorințelor. De fapt, ei ne spuneau mie și lui John: „Vă vom arunca vreo câțiva bănuți, iar în schimb voi le veți îndeplini oamenilor dorințele. Binecuvântați-le păcatul și faceți-i să se simtă bine în starea în care se află.”

Mă tem că mult prea mulți creștini se mulțumesc să li se facă urări de bine în loc să asculte ce au nevoie pentru a deveni o „fântână adâncă”. Sunt mult prea multe femei care tânjesc după profunzime, dar trăiesc o viață superficială. Ele știu că sfatul lumesc pe care îl urmează este doar un ecou gol al propriului glas, dar își închipuie că nu există ceva mai mult... așa că se mulțumesc cu o fântână a dorințelor goale. Când meditează la viața lor...

Își doresc să nu fi spus una sau alta.

Își doresc să nu fi făcut una sau alta.

Își doresc să nu se fi căsătorit cu soțul lor.

Își doresc să fi mers la școală.

Își doresc să fi avut mai mulți prieteni.

Își doresc să fi arătat și ele ca altă femeie.

Își doresc să nu fi făcut anumite cumpărături.

Își doresc să se fi rugat mai mult.

Își doresc să fi citit mai mult Biblia.

Își doresc să fi fost mai disciplinate.

Își doresc să fi fost mai răbdătoare.

Dacă simplul fapt că ne dorim ceva ar transforma acel lucru în realitate, atunci am fi toate geniale, frumoase, puternice și curajoase. Walt Disney spunea: „Un vis este o dorință care prinde contur în inima ta atunci când aceasta doarme dusă.” Cred că așa este, însă visul și dorința devin realitate doar când faci ceva cu visul după ce te-ai trezit din somn. Dorința pune în mișcare *visul*, iar noi punem în mișcare *acțiunea*. Nu ajunge să îți dorești ca toate să meargă bine... trebuie să acționezi bine. În felul acesta se dezvoltă profunzimea.

Pericolele amăgirii

Nimeni să nu se înșele [pe sine însuși]. Dacă cineva dintre voi se crede *înțelept în felul veacului acestuia*, să se facă nebun ca să ajungă înțelept. Căci *înțelepciunea lumii acesteia este nebunie* înaintea lui Dumnezeu. De aceea este scris: „El prinde pe cei înțelepți în viclenia lor.” Și iarăși: „Domnul cunoaște gândurile celor înțelepți. Știe că sunt deșarte.” (1 Corinteni 3:18-20)

Știu că textul folosește pronumele masculin, dar suntem conștiente cu toate că o femeie se poate amăgi la fel de ușor. Dar de ce ar vrea cineva, fie bărbat, fie femeie, să se inducă pe sine în eroare și să se păcălească singur? Răspunsul este că nimeni nu vrea cu bună știință să fie amăgit. După cum spune mereu soțul meu: „Problema amăgirii stă în faptul că ea e amăgitoare.”

Amăgirea face ca lucrurile, oamenii, circumstanțele și sfaturile să pară altfel decât sunt în realitate. Amăgirea poate face ca supunerea față de Dumnezeu să pară robie legalistă. Amăgirea poate face ca glasul unui dușman al sufletului tău să sune ca al unui prieten. Amăgirea poate merge atât de departe încât să facă *răul* să pară *bun* și *binele* să pară *rău*. Puterea amăgirii stă în aceea că tulbură apele până acolo încât sunt atât de întunecate încât nu mai ești sigură ce să crezi. Dumnezeu

a știut că vom ajunge în situația aceasta, așa că ne-a dat un standard care să nu varieze odată cu trecerea timpului și cu schimbarea culturii sau sentimentelor omenești. Standardul nostru este Cuvântul lui Dumnezeu, iar oamenii evlavioși sunt purtătorii acestui standard.

Alegerea ne aparține: ne dorim înțelepciunea acestui veac sau înțelepciunea nepieritoare? Ori de câte ori creaturile și-au închipuit că sunt mai istețe decât Creatorul lor, nu au făcut decât să se cufunde în amăgire. Cuvântul lui Dumnezeu este singurul care are puterea de a limpezi apele pe care le-au tulburat împrejurările. Fără sfatul Scripturii, vei cădea în capcana greșelii de a numi nesăbuiința înțelepciune.

Când se întâmplă aceasta, te paște riscul de a ajunge la convingeri greșite și de a-ți închipui că necinstea și viclenia sunt totuna cu deschiderea și sinceritatea. Nu uita că înțelepciunea șarpelui este învăluită în subtilitate și viclenie. Subtilitatea își convinge adeptii făcând aluzie la ceva în timp ce urmărește să atingă un cu totul alt scop. Șarpele s-a deghizat într-un aliat care le oferea lui Adam și Evei informații din interior. Pretinzând că era un prieten sincer căruia îi păsa de ei, le-a dat de înțeles că amândoi vor deveni mai asemănători lui Dumnezeu odată ce erau luminați și ajungeau să cunoască binele și răul. Le-a promis că se vor ridica la acest nivel fără a se supune înțelepciunii lui Dumnezeu. Adam și Eva nu au vrut să fie amăgiți; ei au vrut ceea ce le promisese șarpele. Au ales să creadă că Dumnezeu îi mințise, în loc să respingă neadevărul pe care li l-a spus șarpele. Acesta le-a făgăduit că vor fi mai asemănători lui Dumnezeu, când ei au devenit de fapt păcătoși, îndepărtându-se de chipul Creatorului. Scriptura ne avertizează:

**Ne dorim
înțelepciunea
acestui veac sau
înțelepciunea
nepieritoare?**

Chiar dacă toți ceilalți sunt mincinoși, Dumnezeu rămâne adevărat. (Romani 3:4, NLT)

Calea pentru a lăsa în urmă amăgirea este cea a pocăinței, atunci când numim înțelepciunea noastră nebunie și când ne smerim înaintea Celui veșnic înțelept. Pocăința intervine când întoarcem spatele minciunii și ne prindem strâns de adevăr. Ecoul promisiunilor subtile ale Satanei se face auzit pretutindeni și astăzi pe pământ. Odinioară, sugestiile șarpelui au părut mai bune, mai blânde și mai cuprinzătoare decât porunca lui Dumnezeu. La urma urmei, care dintre următoarele ți se pare că sună mai bine? Mănâncă și mori sau mănâncă și dobândește înțelepciunea? Șarpele folosește împotriva noastră mândria și nebunia noastră omenească. Cine nu vrea să creadă că e mai înțelept decât este de fapt? De aceea, vrăjmașul alege să ne flateze. Adevărul este că, în afara lui Cristos, nu există înțelepciune adevărată. În afara Lui nu găsim alte resurse pe lângă cunoașterea limitată de perspectiva noastră temporală, pământească.

Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor. (1 Timotei 4:1)

Duhul înșelător ne va spune întotdeauna că putem găsi iluminare în afara Cuvântului lui Dumnezeu, că trăim într-o epocă nouă și că Dumnezeu nu mai ține la ceea ce a spus cândva. Aceste duhuri repetă ca un ecou cuvintele șarpelui: nu-I da ascultare lui Dumnezeu; fii tu propriul tău dumnezeu. Multor oameni le scapă faptul acesta, crezând că amăgirea este un fenomen izolat, în plasa căruia cad cei care au de-a face în mod vădit cu vrăjitoria și cu închinarea adusă Satanei. Însă cel mai adesea duhurile înșelătoare și demonii fac aluzie la un lucru în vreme ce ei urmăresc cu totul altul. Dacă ești creștină, ei nu îți pot lua sufletul, așa că vor face tot ce le stă în putință pentru a te dezbrăca de autoritatea ta și pentru

a-ți contamina fântâna. O parte atât de mare din ceea ce este de fapt păcătos în lumea aceasta a devenit obișnuit în epoca noastră. Pavel ne avertizează apăsător astfel:

Ferește-te de basmele lumești și băbești. *Caută să fii evlavios*. Căci deprinderea trupească este de puțin folos, pe când *evlavia este folositoare în orice privință*, întrucât ea are *făgăduința vieții de acum și a celei viitoare*. (1 Timotei 4:7-8)

Nu face greșeala de a-ți închipui că aceste basme sunt copilărești sau inofensive, doar pentru că au fost descrise drept ridicole și caraghioase. Ele nu sunt nici copilărești, nici inofensive. Ele nu sunt povești de adormit copiii sau fabule împletite cu fantezii, menite să ne transmită un adevăr, ci sunt învățături ale demonilor trimiși să ne ucidă, să fure și să ne nimicească.

Nu există învățătură adevărată în afara perimetrului sfatului lui Dumnezeu.

Isus nu Se oprește niciodată la *ceea ce vrem noi să auzim*; El merge mai departe, în profunzime, și ne spune *ceea ce avem nevoie să auzim*.

Scoaterea apei din fântâna noastră

Înăuntrul fiecăreia dintre noi este o fântână cât se poate de reală. Este vorba despre sufletul nostru, despre locul din care ne adăpăm. Ieremia îl numește rezervor:

Căci poporul Meu a săvârșit două rele: M-a părăsit pe Mine, izvorul apelor vii, și și-a săpat rezervoare crăpate, care nu pot ține apa! (Ieremia 2:13, NLT)

Fântâna sufletului nostru poate avea doar un strop de apă sau poate fi foarte adâncă; nivelul apei poate crește sau poate scădea în funcție de capacitatea noastră. Nu contează cât de adâncă este o fântână... dacă rezervorul este crăpat, nu

va ține apa. În timp, o fântână poate fi adâncită, întărită și consolidată. Aidoma unei fântâni, sufletul nostru este un vas sau un rezervor. În el ne ținem cele mai adânci năzuințe, frici și dorințe.

Uneori apa din fântâna sufletului meu pare stătută. Alteori o pot simți curgând, însă apa este întotdeauna acolo, fie că fântâna este goală, pe jumătate plină sau gata să dea pe dinafară. În lumea antică, dușmanii umpleau fântânile cu țărână, fiindcă înțelegeau că apa era sursa vieții. Perioadele dificile din viață pot acționa la fel.

Când ne simțim fântâna astupată, o putem deschide îngăduind celor mai adânci tristeți și doruri ale sufletului nostru să prindă glas. Când mă simt năpădită de noroi și poate chiar meschină, uneori e nevoie doar de un cântec pentru a-mi umple fântâna și a-mi reîmprospăta sufletul. Rezervorul nostru se umple când râdem și petrecem timp cu familia și cu prieteni evlavioși. Citirea Cuvântului lui Dumnezeu, ținerea unui jurnal și rugăciunea mă înprospătează ca un pahar cu apă scoasă dintr-o fântână răcoroasă într-o zi de arșiță.

Femeile și trecutul lor

Noi toate avem un trecut. Al unora este mai colorat decât al altora. Unele dintre noi au un trecut bun, altele au unul îngrozitor. Ceea ce contează nu este dacă trecutul a fost crud sau bun cu tine; pericolul mai mare stă în încercarea de a-l trăi după ce a trecut. Noi nu am fost create pentru a trăi în umbra slavei sau a rușinii, ci în lumina prezentului, în vreme ce privim spre un viitor de o strălucire crescândă. Aceasta este calea neprihănirii.

Am învățat că natura umană tinde să privească înapoi și să discute despre trecut, în timp ce Dumnezeu privește înainte și ne declară viitorul. Este bine să auzim povestea vieții semenilor noștri, dar pentru a merge înainte este mai important să le cunoaștem visurile.

Călătorind mult și vorbind la diferite evenimente, am avut privilegiul să declar speranță în viața a mii de femei. Aș vrea să fi putut vedea și tu lumina înțelegerii strălucind pe chipurile lor când declar cu îndrăzneală:

Atacurile din viața ta au mai mult de-a face cu ceea ce ai putea fi în viitor decât cu ce ai fost în trecut.

Dintr-o dată, ele înțeleg că povestea vieții lor nu s-a încheiat. Își dau seama că viața lor conține un element strategic și că dușmanul a făcut din ele ținta lui în mod metodic și deliberat. În momentul acela, ele realizează ceea ce trebuie să știi și tu. *Trecutul* nu e niciodată esențial, ci *viitorul*. Da, alegerile tale au consecințe. Înțeleg lucrul acesta. Însă indiferent ce ai făcut, Dumnezeu a pășit deja înaintea ta și a croit o cale acolo unde nu pare să existe una.

Tu privești în urmă și îți închipui că acțiunile tale au închis singura ușă de care aveai parte. Ia ghicește ceva! Aceasta este o minciună. Ușa este într-adevăr închisă, dar dacă te întorci vei vedea o altă care te așteaptă. Poate că arată diferit sau presupune un drum mai greu, însă dacă lucrezi împreună cu Dumnezeu, El te va ajuta întotdeauna să ajungi unde trebuie să fii. El îți va pune întotdeauna la dispoziție uneltele de care ai nevoie pentru a da naștere unei fântâni adânci și consolidate din care să se poată bea.

Problema este că prea multe dintre noi stau lângă o fântână a dorințelor crăpată, cu un strop de apă în ea, și plâng. Spunem: „Îmi doresc să nu fi făcut lucrul acela! Am stricat totul!”

Imposibil! Tu, frumoasa mea prietenă, nu ai atâta putere. Faptul că ești o femeie care are un trecut nu înseamnă că nu poți avea un viitor și nici nu dă oamenilor dreptul de a-ți controla viitorul. Dumnezeu este acela care controlează viitorul tău. Sfântul Augustin ne arată cum putem începe să ne adâncim fântâna:

Vrei să te ridici? Începe coborând. Faci planuri cu privire la un turn care va străpunge norii? Pune mai întâi temelia umilinței.

Isus tânjește să ne întâlnească atunci când ne aflăm în starea cea mai de jos și nu o singură dată, ci de multe ori. Mult prea adesea noi înțelegem nevoia de a-L întâlni în acel moment inițial al mântuirii, doar pentru a trăi apoi cu impresia că El ne-a lăsat apoi să clădim singure de atunci încolo. Nimic nu este mai departe de adevăr. Noi Îl întâlnim întâi ca Domn al mântuirii, iar apoi în repetate rânduri, cu umilință, ca pe Cel care ne restaurează sufletul și acoperă crăpăturile rezervorului inimii noastre.

Înecarea în ape puțin adânci

Când făceam cursurile pentru salvamari, am învățat că în fiecare an mulți dintre cei care se îneacă își sfârșesc viața la un pas de locul unde ar fi fost în siguranță. Grupele de vârstă care prezintă cel mai ridicat grad de risc sunt reprezentate de cei foarte mici (de la cinci ani în jos), de cei tineri și nesăbuiți (băieți între douăzeci și douăzeci și cinci de ani) și de persoanele mai înaintate în vârstă (peste șaiszeci de ani). Interesant este faptul că aproape jumătate dintre victimele înecului mor la o distanță de maxim doi metri de locul unde ar fi fost în siguranță. Îi cuprinde panica și nu își mai dau seama cum să se folosească de locul în care se află. Acesta este motivul pentru care un mare număr dintre victime se îneacă în ape puțin adânci. Dacă ar avea prezență de spirit, și-ar înfige picioarele în nisip și ar sta acolo până la venirea ajutorului sau ar putea folosi fundul apei pentru a se împinge deasupra cu vârful picioarelor ori ar putea chiar ieși singuri din apă pe uscat. Nu întotdeauna adâncimea e cea care ucide, ci panica de care sunt cuprinși oamenii când se întâmplă

ceva neașteptat, chiar dacă se află în ape puțin adânci. Cei nesăbuiți nu iau în seamă apa și se cred invincibili.

Haide să nu facem parte dintr-o generație de femei care se îneacă în ape puțin adânci; haide să Îi îngăduim Duhului Sfânt să sape mai adânc.

Cum să trăim bine

Când viața aceasta pământească se sfârșește, cu toții sperăm să auzim cuvintele: „Bine, rob bun.” Cuvântul *bine* descrie *felul* în care facem orice ni se cere. În contextul vieții și al iubirii omenești nu există calificativul: „*Perfect*, rob bun”, ci numai oameni imperfecti care trăiesc *bine*. Cuvântul *bine* este un dar pentru fiecare dintre noi. Este un termen care înseamnă sănătos și solid. El descrie oameni care eșuează și cad, dar care se ridică de fiecare dată după aceea. Întotdeauna trebuie să ne ridicăm cu o dată în plus față de numărul căderilor.

Aceasta este atitudinea pe care trebuie să o adoptăm dacă vrem să dezvoltăm o profunzime care ne va ajuta să rămânem în picioare. Ascultă cum redă traducerea The Passion textul din Proverbe 24:16:

Cei ce Îl iubesc pe Dumnezeu pot avea parte de adversități
și se pot împiedica de șapte ori,
dar ei vor continua să se ridice
mereu și mereu.

Adversitatea este universitatea vieții. Costul fiecărui curs luat se poate măsura în funcție de ceea ce ai nevoie pentru a te ridica *încă o dată*. Poate fi greu și chiar costisitor să te ridici, să te privești în oglindă și să recunoști că ai dat greș. Dar pentru cel păcătos, împiedicarea este fatală.

Dar cei răi se prăbușesc după o singură nenorocire și nu se mai pot ridica vreodată.

Țin minte că am urmărit viața a doi lideri străluciți și înzestrați care s-au împiedicat și au căzut în moduri asemănătoare, dar care au răspuns foarte diferit procesului restaurării.

Un păstor s-a supus programului pe care comitetul și echipa de restaurare i l-a propus. Acest plan cerea multe de la acel lider, de la soția și familia lui. Au renunțat la tot și s-au mutat dintr-un oraș în care erau înconjurați de prieteni și în care locuiseră de atâta vreme, lăsând în urmă biserica pe care o plantaseră. S-au alăturat altei biserici care urma să îi ajute să parcurgă procesul vindecării. S-au rupt de tot ce le era familiar, crezând că aceasta era abordarea cea mai bună pentru vindecarea tuturor.

Sunt convinsă că au fost momente în care au simțit că li s-a cerut să facă prea mult sau că nu au fost tratați corect. Știu că au fost răniți de disprețul celor pe care îi crezuseră prieteni. Acolo unde sunt implicați oameni, este întotdeauna loc pentru greșeli. Dar ei nu au lăsat ofensa să le tulbure inima și au ales să trăiască fiecare zi privind înainte, nu în urmă.

John a luat cândva masa cu acest lider în timp ce traversa în tăcere acea perioadă de odihnă, slujire, învățare și vindecare. Timpul a trecut, iar el și familia lui au continuat să meargă înainte. Cuplul acesta este sănătos, căsnicia lor e teafără și copiii le merge bine. Ei sunt în strânsă legătură cu o organizație mare care plantează biserici în America. Această legătură le oferă o platformă pentru a împărtăși deschis lecțiile de viață învățate, pentru a-i ajuta pe alți lideri să se vindece și pentru a-i feri pe alții să se împiedice la fel ca ei. Mi-au fost dragi și înainte, însă acum respectul meu pentru ei a sporit. Sunt mulțumitoare pentru faptul că nu au rămas doborâți la pământ, ci s-au ridicat mereu și mereu. A fost greu, dar și-au văzut de drum.

Celălalt lider și soția lui au ales o abordare foarte diferită. Țin minte că, atunci când problema ieșise de curând la iveală, John a avut un schimb de mesaje cu acest lider, încurajându-l

să nu se dea bătut, indiferent ce urma. Liderul acela a fost de acord, însă când au venit provocările, a renunțat. El și soția lui au hotărât să abandoneze procesul. Li s-a părut că ceea ce le-au cerut ceilalți lideri nu era rezonabil și că nu fuseseră tratați corect. În anumite privințe, se poate să fi fost așa... numai Isus știe.

Tragedia stă în aceea că ofensa suferită i-a tras înapoi în mlaștina în care căzuseră deja. Au devenit experți pe tema felului necorespunzător în care fuseseră tratați. Din păcate, am pierdut astfel beneficiul a ceea ce au învățat ei în cursul călătoriei lor.

O cădere te mai scoate din joc atunci când alegi să îți privești poticnirea ca pe o condamnare pe viață, nu ca pe o lecție de viață. Faptul că ai eșuat nu înseamnă că tu însăși ești un eșec. Atât timp cât ești în viață, *vei avea* de dat piept cu împrejurări adverse. Nu te gândești că unii oameni sunt scutiți de ele; adevărul este doar că unii îndură necazurile cu mai multă eleganță decât alții. Am văzut destule în viață pentru a ști că ele nu pot fi ocolite. Oamenii te vor răni sau dezamăgi; unii o fac intenționat, iar alții fără să-și dea seama. Viața te va răni sau, în cel mai bun caz, va fi uneori incomodă. Toți oamenii au parte de adversități la un moment dat și într-un domeniu sau altul. Iată un adevăr frumos: sunt multe lucruri care, la vremea lor, au fost atât de dureroase încât am crezut că nu le voi uita niciodată; cu toate acestea, pe cele mai multe de-abia dacă mi le mai amintesc acum. De ce? Fiindcă m-am ridicat și mi-am văzut de drum. În timp ce mergeam înainte, mi-au ieșit în cale alte dificultăți. Am trecut prin atât de multe, încât tocmai lucrurile de sub care am crezut la treizeci de ani că nu mă voi mai putea ridica niciodată m-au făcut licențiată în materie de viață la cei cincizeci și ceva de ani cât am acum.

Fiecare dată când ne împiedicăm este încă o ocazie de a învăța. Începem să recunoaștem obstacolele și pericolele. Ne asigurăm că ne-am legat șireturile. Citim Cuvântul, pentru ca drumul să fie luminat înaintea pașilor noștri. De fiecare

dată când ne ridicăm, capacitatea noastră sporește. Fântânile noastre devin mai adânci, făcând mai mult loc pentru apele vii ale Duhului Sfânt.

Un sfârșit care dovedește credincioșia

**În ultimă instanță
nu contează ritmul,
ci modul în care ne
sfârșim cursa.**

În limba engleză avem același cuvânt pentru *bine* și pentru *fântână*. Al doilea sens al termenului vorbește despre o sursă de apă, cum ar fi un izvor. Atunci când viața și tăria noastră au drept sursă fântâna apelor vii, noi devenim la rândul nostru o sursă de înprospătare pentru alții. Fântânile adânci de apă vie știu că sursa lor este inepuizabilă. Când oamenii privesc la noi, nu văd doar niște monede de aramă împrăștiate pe fundul unei ape de un cot, ci credincioșia de nepătruns a lui Dumnezeu.

Expresia: „Bine, rob bun” se leagă de ideea *finalizării*, a *ducerii cu bine la capăt* a alergării. Biblia abundă în istorisiri și pilde despre oameni care au sfârșit bine sau rău. Îl întâlnim pe paginile ei pe Noe, un om al cărui mare proiect de construire a corabiei a durat ani întregi; îl găsim în Scriptură pe Samson, care în ciuda unei gafe colosale și-a încheiat viața cu o manifestare spectaculoasă a puterii divine. Îl întâlnim apoi pe Petru, a cărui lepădare de Isus, și pe Pavel, a cărui prigonire îndreptată împotriva lui Cristos au pregătit drumul pentru puterea care urma să se arate în lucrarea lor. Spre deosebire de ei, a fost un om care a început să construiască fără să își facă mai întâi socotelile. A pornit bine, dar apoi a ajuns de râsul celor din jur pentru că nu a dus până la capăt lucrarea (Luca 14:27-29). Găsim în Scriptură și pilda slujitorului căruia i s-a încredințat un talant, pe care a hotărât să îl îngroape până la întoarcerea stăpânului său. Monedele nu cresc în pământ, așa că atunci când a săpat să le

scoată, avea la fel de multe ca la început. Fiindcă a încheiat așa cum și începuse, a fost numit rob rău și a ajuns să fie scos afară, privind de acolo ce se petrecea înăuntru (Matei 25:14-30).

Toate aceste relatări ne spun că, în ultimă instanță, ceea ce contează nu este ritmul în care înaintăm, ci modul în care ne sfârșim *cursa*. Ascultarea permanentă, statornică, plină de credincioșie va câștiga întotdeauna în raport cu izbucnirile ocazionale și inconsecvente de activitate și entuziasm. Chiar dacă ne mai împiedicăm pe drum și dacă mai cădem, atunci când ne ridicăm și pornim iarăși în direcția cea bună, Dumnezeu ne va ajuta să ajungem acasă.

Pentru a călători bine prin viața aceasta trebuie să săpăm fântâni adânci, întărite, care necesită angajamentul de a *sfârși* cu credincioșie ce am început. Oricine poate avea o fântână a dorințelor, însă noi vrem să săpăm fântâni *adânci*, rezervoare de apă care sunt întărite cu Cuvântul lui Dumnezeu și înnoite cu izvoarele revigorante ale Duhului Sfânt. Astfel putem găsi marea răsplată divină, cea a unei vieți și a unei promisiuni fără rival.

Întrebări de discutat

1. Care este un domeniu din viața ta în care Dumnezeu „excavează” în prezent?
2. Cum ai descrie o femeie care este o „fântână adâncă”?
3. Poate fi un om spiritual fără a fi biblic?
4. Ce umple fântâna sufletului tău? Ce anume o golește?
5. Cum poți acționa în mod mai deliberat pentru a-ți îngriji fântâna?

O FIICĂ FĂRĂ RIVAL

Tiranul moare și domnia lui se sfârșește; martirul moare
și domnia lui începe.

Søren Kierkegaard

Femeia aceasta l-a sfidat pe cel mai puternic și mai depravat cârmuitor al lumii; a prezentat cu îndrăzneală Evanghelia, într-o manieră considerată incomparabilă; a fost bătută, ispitită și torturată în toate modurile cu putință, dar a rămas, cu toate acestea, credincioasă Evangheliei, prietenilor ei și Domnului; a fost întemnițată, dar influența ei nu a putut fi oprită; nu avea un soț lângă ea, dar era departe de a fi singură; a fost numărată printre apostoli, iar istoricii care studiază mai cu seamă Biserica primară spun că lucrarea ei a fost aproape neîntrecută în semne și minuni.

Poate că te întrebi de ce nu o cunoști.

Înțeleg de ce. Nici eu nu am întâlnit-o decât de curând. Ea este doar una dintre multele femei care pot fi considerate mame ale unor biserici, femei al căror nume a fost îngropat de nisipurile timpului. În cursul vieții mele am auzit șoaapte despre isprăvile ei.

Am vrut să o întâlnesc. Nu m-am mulțumit ca povestea ei să rămână un zvon, așa că am căutat resurse despre istoria Bisericii ca să dau de ea. În demersul meu, am luat legătura cu cercetători ai Scripturii, am căutat informații pe internet și am cumpărat cărți. Odată ce i-am descoperit numele, am reușit să pun laolaltă piesele de puzzle pentru a putea face cunoștință cu ea. După ce am aflat mai multe despre această femeie, m-am gândit că ar fi foarte bine să o întâlnești și tu.

Numele ei este Photina; uneori i se spunea și Photini. Numele ei, care este de origine greacă, înseamnă „cea iluminată”. Era numele pe care l-a adoptat când a fost botezată în credința creștină. Cum a făcut cu fiecare dintre noi, Isus i-a inundat lumea cu revelația luminii. Fiind o credincioasă devotată lui Cristos, s-a numărat printre cei strânși laolaltă în camera de sus. Când Duhul Sfânt a venit cu putere peste cei adunați acolo, ea era de față; o limbă ca de foc s-a oprit deasupra ei, ea a fost umplută cu Duhul Sfânt și a început să vorbească în altă limbă. În ziua Cincizecimii, Photina a primit însărcinarea de a predica Evanghelia până la marginile pământului.

Curajoasa noastră soră a lăsat în urmă tot ce reprezenta limitele și confortul vieții pe care o cunoscuse, călătorind până în ținutul îndepărtat al Africii. Nu a mers singură, ci și-a dus cu ea cea mai mare parte a familiei. Întâlnirea ei cu Cristos a produs o transformare atât de convingătoare în viața ei, încât atât cei doi fii ai săi, cât și toate cele cinci surori ale ei s-au convertit. Photina, fiul ei Iosif și surorile ei au călătorit până la capetele cele mai îndepărtate ale pământului, așa cum a poruncit Isus în Fapte 1:8.

În Africa, au trudit toți cu credincioșie, răspândind Evanghelia lui Cristos în Cartagina și bucurându-se de roade uluitoare. Când a ajuns la ei vestea că Nero, împăratul care nu era tocmai în toate mințile, îi aresta și îi persecuta pe creștinii din imperiu, Photina a căutat sfatul Domnului. Isus i S-a arătat într-un vis și i-a spus să meargă la Roma să îl confrunte. Așa că, în loc să fugă pentru ca mâna împăratului să nu îi poată

ajunge, ei s-au îndreptat direct spre ochiul furtunii. Photina, fiul și surorile ei au pornit îndată cu corabia spre Roma, în tovărășia unui grup însemnat de creștini cartaginezi.

Au fost avertizați că vor avea de suportat consecințele dacă alegeau să își trăiască în mod deschis credința creștină și au fost îndemnați să își practice în ascuns închinarea. Iată un fragment din discuția purtată între fiul ei, Victor, care slujea ca ofițer în armata romană, și un funcționar imperial pe nume Sebastian.

„Victor, știu că tu, mama și fratele tău sunteți ucenici ai lui Cristos. Te sfătuiesc ca prieten să te supui voinței împăratului. Dacă ne dai informații despre orice creștini, vei primi averea lor. Le voi scrie mamei și fratelui tău, spunându-le să nu Îl predice pe Cristos în public; să își practice credința în ascuns.” Victor i-a răspuns: „Eu vreau să fiu un predicator al creștinismului, la fel ca mama mea și fratele meu.” Sebastian i-a zis: „O, Victor, știm cu toții ce nenorociri te așteaptă pe tine, pe mama și pe fratele tău.”¹

Câte dintre noi și-ar mai practica fățiș credința dacă ar ști că această hotărâre ar însemna nenorocirea sigură? Mai târziu, fiul ei, Victor, s-a alăturat mamei, fratelui și mătușilor lui. Mai jos este redat un fragment din același document citat anterior, care surprinde câte ceva din ce s-a întâmplat cu ocazia primei audiențe în fața împăratului Nero.

Sosirea Photinei și activitatea ei au stârnit curiozitatea în capitală. „Cine este femeia aceasta?” se întrebau ei. „Ea a venit aici cu o mulțime de ucenici și Îl predică pe Cristos cu mare îndrăzneală.” Soldaților li s-a poruncit să o ducă înaintea împăratului, dar ea le-a luat-o înainte. Împreună cu fiul ei, Iosif, și cu prietenii ei creștini s-a dus la Nero înainte să o poată ei aresta. Când i-a văzut împăratul, i-a întrebat de ce veniseră. Photini i-a răspuns: „Am venit să îți predicăm ca să crezi în Cristos.” Cărmuitorul pe jumătate nebun al Imperiului Roman nu o înspăimânta. Ea voia să îl convertească!²

În mod deloc surprinzător, Nero nu a fost nici pe departe deschis la mesajul lor. A poruncit ca aceia care pretindeau a fi în mâinile lui Cristos să fie loviți peste mâini cu vergele de fier. Gărzile i-au luat pe Photina și pe toți cei ce o însoțeau și i-au dus să îi bată pentru nerușinarea lor.

În următoarele trei ceasuri, au fost loviți cu brutalitate peste mâini cu vergele de fier, dar creștinii nu au simțit nicio durere și cântau psalmi în timp ce chinatorii lor se trudeau de zor. Niciunul dintre ucenicii lui Cristos nu a rămas cu vreo urmă pe mâini.

Când Nero a descoperit că bătaia nu avusese niciun efect asupra lor, i-a înțenit și a pus la cale un plan pentru a o convinge pe Photina și pe surorile ei să se lepede de credință. De data aceasta avea de gând să le abată de pe cale, ademenindu-le cu bunătatea pe care urma să le-o arate. A poruncit să fie duse șase tronuri în sala cea mare pentru ospete, iar înaintea lor să fie puse pentru cele șase surori toate soiurile de bogății pe care le cunoștea Roma. Nu s-a dat înapoi de la nicio cheltuială pentru a pregăti o adevărată colecție de lucruri atrăgătoare pentru orice femeie. Pe lângă aur și argint, înaintea fiecărui tron erau puse bijuterii și veșminte magnifice. Bogățiile acestea, împreună cu o viață de huzur, plină de frumusețe, puteau fi ale lor dacă renunțau la credința creștină și dacă aduceau sacrificii zeilor romani. Pentru a le convinge să primească, împăratul a însărcinat-o pe fiica lui, Domnina, să stea de vorbă cu ele, ca mijlocitor al lui.

Când Domnina a intrat în încăpere, a salutat-o cu căldură pe Photina, menționând și numele lui Cristos. Photina a luat-o drept credincioasă și, după ce a îmbrățișat-o, a împărtășit deschis dragostea transformatoare și frumusețea Mântuitorului cu cea pe care o credea soră în credință. Domnina și-a văzut planurile ruinate și, în loc să combată spusele Photinei, s-a convertit la creștinism, dar nu singură, ci împreună cu slavele ei, în timp ce ascultau predicarea plină de îndrăzneală a surorilor. Apoi Photina i-a cerut Domninei

și slujitoarelor ei să scoată toate bogățiile din încăpere și să le împartă săracilor pe care îi găseau pe străzile Romei. Domnina a fost botezată și a primit un nume nou.

Nero și-a ieșit din minți de furie. A poruncit ca Photina, surorile și fiii ei să fie azvârliți în foc. A cerut să fie zidit un cuptor, dar când credincioșii au fost aruncați în el, flăcările nu i-au ars. Apoi, Nero a poruncit să fie uciși prin otrăvire. Când a venit cel ce aducea băutura otrăvită, Photina s-a oferit să fie prima din grupul ei care va bea, dar otrava nu a avut niciun efect asupra ei și a celorlalți creștini. Apoi, omul trimis de Nero cu otrava s-a convertit la creștinism. Credincioșii au rămas închiși pentru credința lor, iar în cursul următorilor trei ani au fost bătuți și supuși de orice formă de tortură care îi putea trece prin minte depravatului împărat.

Dar, cu cât îi năpăstua mai tare, cu atât ajungeau mai cunoscuți. Vestea despre credința și puterea lor s-a răspândit în capitala imperiului și, în timpul detenției lor, însăși temnița a devenit o casă de închinare. Cetățenii romani veneau mereu la celulele credincioșilor ca aceștia să se roage pentru ei și să le vestească Evanghelia. Timp de trei ani, mesajul lui Cristos a continuat să se infiltreze pretutindeni în Roma, pornind chiar dintre zidurile închisorii, și mulți au crezut.

Nero a trimis să îi fie adus un fost slujitor al lui pe care îl condamnase la închisoare, iar omul i-a spus tot ce se întâmpla. Nero a poruncit îndată decapitarea tuturor creștinilor pe care îi ținea închiși. Singura excepție a fost Photina. Spera că îi va frânge hotărârea prin suferință și izolare, așa că a cerut ca ea să fie scoasă din temniță și coborâtă într-o fântână seacă, adâncă, întunecoasă. Unele relatări consemnează că întâi a fost biciuită cu cruzime. Împăratul a lăsat-o săptămâni întregi să stea în ceea ce părea probabil un mormânt deschis. Photina a avut de înfruntat singurătatea amară. În acele zile întunecate, Photina a plâns, dar nu din pricina pierderii celor dragi. Știa că ei fuseseră eliberați din orice închisoare pământească și că avuseseră parte de o primire cerească. Era mâhnită fiindcă ei

nu îi fusese dat privilegiul de a fi martirizată alături de fiii și surorile ei, fiind astfel lipsită de cununa martirilor. Din câte am citit, se pare că perioada aceasta a fost cea mai dificilă pentru ea.

În toate relatările istorice pe care le-am găsit este menționat episodul acesta din fântână. În una dintre ele se spune că Photina a murit acolo, în adâncul fântânii seci, dar nu din pricina disperării, ci de bunăvoie. Aidoma lui Ștefan, Și-a văzut Mântuitorul într-un vis și I-a încredințat Lui sufletul ei. Alte consemnări scrise spun că a fost scoasă din fântână după o bună bucată de vreme și, în urma unui vis în care i S-a arătat Isus, ea a lăsat în urmă viața aceasta în timp ce se afla în temniță. Oricum au stat lucrurile, viața acestei femei a fost o fântână adâncă plină cu apă vie, din care s-au adăpat și înviorat nenumărați alții.

Martiri ai zilelor noastre

Photina nu a lăsat în urmă admiratori sau fani, ci martori ai lui Cristos și martiri. Femeia aceasta a avut ceva ce îmi doresc și eu. A avut ceva de care s-ar putea să avem cu toții nevoie în zilele care ne stau în față: o hotărâre de nezdruccinat. Prezența la biserică sporește când lumea este binevoitoare față de creștini. Însă ucenicii consacrați se nasc în perioadele pline de greutate. Renumitul istoric catolic Christopher Henry Dawson explică următoarele:

Biserica a crescut în umbra bâtelor și securilor călăilor, și fiecare creștin a trăit pândit de primejdia torturii fizice și a morții. Gândul la martiraj a colorat întreaga perspectivă a creștinismului timpuriu. Însă acesta nu era doar o teamă, ci și un ideal și o speranță. Căci martirul era creștinul complet, el reprezenta eroul noii societăți și conflictul cu cea veche; până și creștinii care dădeau greș în momentul încercării, așa-numiții *lapsi* [creștinii apostatați din timpul persecuțiilor împăratului Decius, *n. trad.*], îi priveau pe martiri ca pe salvatorii și protectorii lor.³

Noi trăim într-o vreme care abundă în ticăloșie perversă și violență. De fiecare dată când mă gândesc că situația nu se poate înrăutăți și mai tare... descopăr că se poate. Creștinii sunt încă martirizați și astăzi, iar în loc să își exprime revolta, răspunsul lumii noastre trădează indiferența. Deși mi se frânge inima văzând ce se întâmplă, nu sunt cătuși de puțin surprinsă. De curând, în țara noastră, mai mulți elevi creștini au fost martirizați pentru credința lor în timp ce atacatorul i-a împușcat unul după altul pe cei care L-au mărturisit pe Cristos; aceștia au fost împușcați în cap, iar ceilalți în picior. În loc să numească evenimentul „infracțiune motivată de ură”, canalele de știri l-au transformat în pretext de a aduce în dezbatere subiectul controlului armelor.

Dacă Biblia a fost interpretată corect, atunci ajutorul și izbăvirea nu vor veni din partea liderilor lumii acesteia. Dar aceasta nu înseamnă că noi rămânem tăcute în fața întinericului, așa cum nu a rămas nici Photina. Noi trebuie să fim o revelație vie a celor spuse în 1 Ioan 4:4:

Voi, copilașilor, sunteți din Dumnezeu; și i-ați biruit, pentru că Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume.

Creștinii din alte țări sunt decapitați, iar filmările acestor atrocități sunt date publicității ca un avertisment global adresat tuturor celor care îndrăznesc să se numească *oameni ai crucii*. Având în vedere etichetarea aceasta, nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva făptașii își amintesc cine suntem, în vreme ce noi am uitat.

Nu cu mult timp în urmă, un militant musulman a dat buzna în sala unde avea loc o întâlnire a creștinilor, la un colegiu din Kenya, și i-a ucis pe toți cei care se strânseseră la rugăciunea de dimineață. Apoi militanții i-au scos pe studenți din dormitoare și i-au interogat cu privire la credință, cu armele îndreptate asupra lor. Și de data aceasta, cei care au avut curajul să se declare creștini au fost împușcați. Au murit aproape o sută cincizeci de tineri și mulți alții au fost răniți.

Organizația aflată în spatele atacului s-a lăudat pe rețelele de socializare că acesta era numai începutul și a continuat asigurându-i pe *oamenii crucii* că vor urma și alte asemenea episoade.⁴

A venit vremea să ne pregătim să suferim pentru Cristos. Este mai bine să avem inima gata să dea un răspuns și să fim pregătite să suferim decât să fim luate prin surprindere și să ne lepădăm de Cristos. Trebuie să avem aceeași perspectivă ca și a ucenicilor din Fapte 5:41-42:

Ei au plecat dinaintea Soborului și *s-au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocoriți pentru Numele Lui*. Și în fiecare zi, în Templu și acasă, nu încetau să învețe pe oameni și să vestească Evanghelia lui Isus Cristos.

Ai întâlnit vreodată pe cineva care a fost bătut pentru credința sa în Cristos? Ai stat vreodată de vorbă cu cineva care s-a bucurat că a fost găsit vrednic să fie batjocorit pentru *Numele Lui*? Eu da. Acești sfinți au o viață de o puritate strălucitoare, nu fiindcă au fost bătuți, ci pentru că L-au întâlnit pe Isus în părtășia suferințelor Lui. Ei sunt încoronați cu un har pe care eu nu l-am cunoscut încă. Cei pe care i-am întâlnit trudes pe câmpuri ale Evangheliei unde credința în Cristos le pune viața în pericol. Acești oameni sunt în primejdie aproape zi de zi. Deseori, aceștia sunt frații mei și surorile mele care lucrează la traducerea cărților noastre. Adevărul este că, ceea ce eu scriu bucurându-mă de siguranță, ei traduc sub amenințarea pericolului. De cele mai multe ori nici nu mă simt vrednică să lucrez alături de ei. Însăși viața lor îmi amintește de cuvintele lui Pavel din 1 Corinteni:

Și de ce suntem noi în primejdie în orice clipă? În fiecare zi eu sunt în primejdie de moarte; atât este de adevărat lucrul acesta, fraților, cât este de adevărat că am cu ce să mă laud cu voi în Cristos Isus, Domnul nostru. (1 Corinteni 15:30-31)

Slăbiciunea occidentală

Pot fi sinceră cu tine? Adevărul este că îmi e teamă pentru biserica occidentală. Din nefericire, în zilele noastre avem multe șanse să întâlnim în biserică oameni care dezonoarează Numele lui Cristos. Uneori, mă dezgustă apatia și egoismul prezente în propria-mi viață.

Am stat de curând de vorbă, împreună cu John, cu mai mulți păstori care ne spuneau că își avertizează mereu congregația, alcătuită din oameni care declară că L-au primit pe Isus Cristos ca Domn, cu privire la capcanele imoralității sexuale. Răspunsul credincioșilor stă în priviri lipsite de expresie și justificări neconvingătoare. Cupluri care locuiesc împreună spun: „Avem de gând să ne căsătorim într-o zi; de ce este greșit să trăim împreună și să avem acum relații sexuale?”

Un alt slujitor ne-a împărtășit întristarea lui pricinuită de vestea că un lider creștin proeminent avea de gând să divorțeze, deși nu avea niciun temei biblic pentru pasul acesta. Ne-a spus că liderul cu pricina înțelegea că divorțul urma să îl scoată din circuitul vorbitorilor pentru aproximativ un an, după care urma să se întoarcă în branșă. Din păcate, s-ar putea să fie așa. Frica de oameni nu ne mai împiedică să păcătuim. Numai frica de Domnul ne va face să ne îndepărtăm de ceea ce este rău.

După un moment deosebit de mișcător în cadrul unui serviciu divin, în care Duhul Sfânt a însărcinat sute de femei să își ia crucea și să Îl urmeze pe Isus, liderul s-a ridicat și le-a spus tuturor femeilor să nu se simtă presate în vreun fel; Dumnezeu nu avea nevoie ca ele să facă ceva, ci doar să *fie* ceva. Chiar așa să fie oare?

Sunt nespus de recunoscătoare pentru faptul că Isus nu S-a mărginit la *a fi* Fiul lui Dumnezeu, ci a fost gata să Se dezbrace de natura și de privilegiile Lui divine pentru *a face* lucrarea unui slujitor de dragul nostru. Privesc la Biserica de

astăzi și o văd atât de cufundată și de prinsă în mrejele lumii încât mă sperie.

Femeia cu un trecut întunecat

Povestea Photinei nu a avut un început la fel de luminos ca finalul. A fost o vreme în care și ea era cufundată atât de adânc într-o viață de păcat, încât semenii o priveau ca pe o proscrisă acoperită de rușine. Era o femeie cu un trecut întunecat care trăia sub jurisdicția unei legi care îi răpea orice speranță legată de viitor.

Scriptura ne deschide o fereastră spre contextul în care trăia. Când o întâlnim prima oară, este o femeie fără nume, divorțată și marginalizată. Viața ei era răvășită pe atât de multe planuri încât nimeni nu și-ar fi putut închipui că femeia aceasta putea deveni o lucrătoare în slujba Domnului. Înțelegând acest fapt, ea a împărtășit mai întâi Evanghelia sub formă de întrebări și sugestii. Poate că, aidoma prietenei noastre, și tu te-ai simțit judecată de alții în așa măsură încât declarațiile tale au rămas niște aluzii și întrebări.

Iartă-i.

Oamenii care te leagă de trecutul tău... au încă nevoie de experiența revelării îndurării lui Dumnezeu și a puterii nașterii din nou.

Poate că tu însăși te îndoiești de tine. Trecutul meu a ridicat pentru mine o mulțime de întrebări. Și totuși, locurile cele mai murdare și mai întunecoase din viața mea au avut mai apoi parte de răscumpărare și transformare pentru a deveni fântânile mele cele mai adânci. Deși este adevărat că începătorii nu ar trebui promovați prea devreme ca lideri, fiecare creștin ar trebui să fie încurajat să devină un martor al puterii mântuitoare a lui Cristos. Dar harul prețios al lui Isus nu ar trebui să fie niciodată folosit în mod abuziv drept pretext pentru a continua să păcătuim (Romani 6:1-2). În schimb, harul Lui ar trebui să ne dea ghes să ne schimbăm, să

trăim o viață transformată, tot mai neprihănită, și să primim nume noi.

Înainte să ia numele de „cea iluminată”, Photina a fost cunoscută doar pe baza apelativului ei etnic. O întâlnim când tragem cu urechea la discuția pe care a purtat-o între patru ochi cu Isus. Ea este prietena noastră, femeia samariteană. Cât de uimitor este faptul că femeia care înainte avusese *cinci* soți avea să lucreze într-o zi alături de cele *cinci* surori ale ei! Îmi place faptul acesta, fiindcă în Biblie numărul cinci simbolizează harul. În ce o privește, femeia aceasta a avut parte de har după har!

Mi-a plăcut întotdeauna mult femeia aceasta. Ani de zile am văzut în ea o femeie cu o mare capacitate. Ea era o fântână adâncă a cărei viață semăna însă cu o fântână aproape seacă. Dificultățile de care avusese parte și realitatea alegerilor ei săpaseră un hău adânc, întunecat și *uscat* înăuntrul ei. Vrajmașul sufletului ei voia ca ea să trăiască pentru totdeauna zdrobită, însingurată, cu visurile îngropate.

Când citesc discuția purtată de Isus cu această femeie în Ioan 4, mă includ și pe mine în scena aceea. Îmi închipui că ucenicii și-au spus că Îl puteau lăsa în siguranță pe Isus, care era obosit de drum, să rămână singur lângă fântână. Nu era încă ora la care păstorii își aduceau turmele să le adape, iar femeile din împrejurimi scosese deja în prima parte a zilei apă pentru nevoile gospodăriei lor. Îmi place felul în care este redată prima parte a interacțiunii lui Isus cu femeia în traducerea The Passion:

Obosit după călătoria lungă, El S-a așezat lângă fântâna lui Iacov. Și-a trimis ucenicii în sat să cumpere mâncare, fiindcă era deja după-masă. Curând a venit o femeie samariteană să scoată apă. Isus i-a zis: „Dă-mi să beau niște apă.” (Ioan 4:6-8)

Isus e ostenit după lungul drum străbătut și obosit de farisei. Îl văd șezând lângă străvechea fântână a lui Iacov. Soarele necruțător din Orient dogorește cu putere, dar El simte aerul

răcoros care se ridică din fântână. Isus privește în adâncul ei și meditează la istoria fântânii în timp ce re trăiește în gând evenimentele zilei. Lucrarea lor în Iudeea se sfârșise brusc, iar drumul fusese lung și colbuit. El pusese capăt botezurilor când aflase că liderii religioși le transformaseră într-un soi de competiție a cifrelor între ucenicii Lui și ai lui Ioan (Ioan 1).

De ce nu reușeau să vadă lucrurile așa cum erau cu adevărat? El și Ioan lucrau împreună, colaborând. Într-adevăr, mulțimile veneau la ei. Foamea lor era atât de mare după atâția ani de uscăciune. Acum lucrarea profetică și promisiunea pregăteau poporul. Viețile erau restaurate prin pocăință și prin apele botezului.

Ceea ce se petrecea era atât de sfânt, de plin de speranță, iar fariseii încercaseră să transforme totul într-un circ. Așa că Isus a lăsat în urmă apele Iordanului, îndreptându-Se spre această câmpie stearpă.

Își închide ochii preț de câteva clipe, ferindu-i de praf și de soarele orbitor. Se va odihni și va aștepta lângă străvechea fântână până la întoarcerea ucenicilor. Lasă să scape un oftat greu. Dintr-o dată, în inima Lui prinde contur un simțământ al așteptării, iar Duhul Sfânt Îi șoptește: „Eu am un scop aici, în această câmpie stearpă a samaritenilor.” Isus aude un cuvânt: cel de *recoltă*. Își deschide ochii și vede o fică însingurată a Samariei care vine să scoată apă.

Ea poartă un vas mare, de felul celor folosite de celelalte femei când vin să scoată apă la asfințitul soarelui. Vasul îi e gol, așa cum este și inima ei. Această fică coborâse atât de jos încât acum se ferea chiar și de tovărășia femeilor. Cercetătorii Scripturii sugerează că femeia a ales să vină în arșița zilei, când avea cele mai puține șanse să întâlnească oameni la fântână.

Isus o privește. Observă că, atunci când Îl vede, femeia își ferește grăbită privirea. După îmbrăcămintea Lui, ea știe că e evreu, iar evreii nu au legături cu samaritenii, ci îi

disprețuiesc. Femeia aceasta a avut parte de destule necazuri și nu mai vrea altele.

În gardă, se apropie din cealaltă parte a fântânii, unde își pleacă vasul și se pregătește să scoată apă. Isus o strigă. Tresărind, ea își ridică ochii și se oprește. În glasul și tonul Lui este ceva ce o captivează. Cerința Lui de a-I da niște apă sună mai degrabă a invitație decât a pretenție. Nesigură, ea zice:

De ce ar cere un bărbat evreu unei femei samaritene să îi dea de băut? Evreii nici măcar nu beau dintr-un pahar folosit de un samaritean! (Ioan 4:9, TPT)

Închipuie-ți, dacă poți, o prejudecată atât de puternică încât să consideri că până și folosirea aceluiași pahar cu apă te-ar întina. Pe lângă faptul că e samariteană, mai este și femeie. Dar Isus nu Se teme să bea din vasul ei... El e pregătit să bea în locul ei cupa mâniei care i se cuvenea femeii. El nu vrea nici să o folosească, așa cum făcuseră alți bărbați pe care i-a cunoscut ea. El dorește să i Se descopere. Poate că vrea alinarea unei discuții sau că a obosit să fie prezentat într-o lumină neadevărată de liderii religioși. Poate, ca mulți dintre noi, găsea mângâiere în despovărarea inimii în fața unei persoane străine.

Isus i-a răspuns: „Dacă ai cunoaște *cine sunt Eu și darul pe care Dumnezeu vrea să ți-l dea*, tu însăși Mi-ai cere să bei, iar Eu ți-aș da *apă vie*.” (v. 10, TPT)

Femeia rămâne uimită. Cine este acest om care îi vorbește despre un Dumnezeu care face daruri? Femeia dă ocol fântânii spre locul unde șade Isus, să vadă ce are la El care L-ar face în măsură să rostească asemenea cuvinte uluitoare. Poate vasul de la picioarele Lui? Femeia nu descoperă niciun obiect aflat în stăpânirea Lui care I-ar întări cuvintele, făcându-le demne de crezare. Promisiunea acestui bărbat se va dovedi goală, ca și vorbele tuturor celorlalți bărbați pe

care îi cunoscuse? Intrigată, Îi pune la îndoială capacitatea de a scoate această apă vie.

„Dar, domnule, nu ai nici măcar o găleată, iar fântâna aceasta este *foarte adâncă*. Unde găsești, așadar, această «*apă vie*»? (v.11, TPT)

Femeia socotește că o apă atât de înviorătoare trebuie să vină de undeva din adâncul fântânii. Nu cumva acest iudeu insultă fântâna lui Iacov? Această fântână e o moștenire bogată și e mai adâncă decât cele mai multe. Femeia își duce puțin mai departe ideea.

Chiar crezi că ești mai mare decât strămoșul nostru, Iacov, care a săpat această fântână și a băut din ea împreună cu copiii și vitele lui? (v.12, TPT)

Este interesant faptul că fântâna în discuție era a lui Iacov. Însuși numele *Iacov* înseamnă „cel ce strămută, înșală sau prinde de călcâi”. Când Dumnezeu a profetizat vrăjmășia dintre sămânța femeii și sămânța șarpelui, a spus că șarpele avea să atace călcâiul seminței ei. Mai târziu, Dumnezeu a schimbat numele lui Iacov în *Israel*, care înseamnă „prințul lui Dumnezeu”. Cât de fascinant este faptul că această femeie care fusese amăgită de atâtea ori și făcută să creadă că bărbații îi puteau împlini setea s-a trezit stând de vorbă cu Prințul Păcii la fântâna lui Iacov. Chiar dacă ea se înșela, Isus știa întocmai ce se petrecea.

Această conversație privește, în ultimă instanță, setea ei disperată, nu starea fântânii. Isus face ceea ce știe cel mai bine... îi ignoră întrebările și Se adresează direct celor mai adânci năzuințe ale ei.

Oricui bea din apa aceasta îi va fi iarăși sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu în veac nu-i va fi sete; *ba încă apa pe care i-o voi da Eu* se va preface în el într-un *izvor de apă care va țâșni* în viața veșnică. (Ioan 4:13-14)

În cuvântul *oricui*, Isus îi reunește pe toți cei ce tânjesc după mai mult decât poate oferi pământul acesta. El îi întrețese laolaltă pe iudei și samariteni, precum și pe toți cei ce au ajuns vreodată la fântâna aceasta, în trecut și în prezent. Orice fântână pământească slujește în cele din urmă la sublinierea setei noastre omenești disperate. Traducerea The Passion redă astfel textul din Ioan 4:13:

Dacă bei din fântâna lui Iacov, îți va fi sete iarăși și iarăși.

Când bei din fântânile vechi, însetezi mereu și mereu. În ultimă instanță, numai Dumnezeu ne poate potoli setea. Se întâmpla uneori ca aceste fântâni din vechime să înceteze a-și mai împlini menirea, fiindcă sursa lor era strâns legată de ceea ce se întâmpla în jur. Oricând se putea strecura un dușman care să otrăvească fântâna sau să o umple cu țărână, iar o secetă prelungă o putea face să sece.

Aidoma unei fântâni vechi, Legea putea fi otrăvită cu ușurință de reguli omenești sau îngropată în pământ de ritualuri și norme formulate de oameni. Samaritenii aveau numai la primele cinci cărți ale Torei și se închinau pe muntele lor. Ei trăiau respectând doar o umbră a Legii, dar iudeii au dovedit că nici măcar Legea păzită în întregime nu ne putea oferi viața după care tânjim. Aceste străvechi fântâni ale Legii și patriarhiei ne-au fost dați pentru a scoate în evidență nevoia noastră disperată după apa vie a Duhului Sfânt. Legea necesită un loc de închinare. Legea Îl așază pe Dumnezeu *dincolo* de orizontul la care putem noi ajunge. Închinarea înaintea lui Dumnezeu rămâne în acest context mai degrabă o ceremonie decât o sursă de viață. Sub Lege, prezența divină este sporadică, nu locuiește continuu în viața omului. Sub Lege, Dumnezeu poate fi văzut de la

**Orice fântână
pământească
slujește în cele din
urmă la sublinierea
setei noastre
omenești disperate.**

distanță, dar nu atins. Legea păstrează o dinamică a Muntelui Sinai, unde Îl putem privi pe Dumnezeu, fără a fi însă ținută de El în mâna Lui.

Când sanctuarul închinării noastre este *în jurul* nostru, nu *înăuntrul* nostru, riscăm să rămânem lăsate pe dinafară. Această întâlnire dintre femeia samariteană și Isus a încălcat multe dintre normele Legii. Femeia amintită încălcase ea însăși Legea și trăia cu un bărbat. Chiar și în vremea Bisericii noastre mai liberale, s-ar considera că o astfel de persoană „trăiește în păcat”. Cu toate acestea, Isus a văzut dincolo de exteriorul ei rușinos și a vorbit fără ocolișuri inimii ei frânte.

Legea îți cere întotdeauna mai mult decât poți da. Apa vie nu poate fi ținută într-un vas sau cântărită, fiindcă este lumină lichidă. Nu se poate spune același lucru despre apa moartă. Dacă vrei să bei mai mult decât o gură de apă la fântâna lui Iacov, ai nevoie de un vas. Ceea ce duci acasă este limitat la volumul vasului pe care îl porți. Apa moartă nu este ușoară (joc de cuvinte în limba engleză, în care același cuvânt înseamnă „lumină” și „ușor”, *n. trad.*), ci grea. Dacă folosim cantitatea zilnică recomandată, de doi litri de apă, putem socoti o greutate de două kilograme de persoană. Dacă scoți apă pentru gătit, curățenie, baie și pentru consumul unei familii de patru persoane, greutatea apei pe care o ai de dus ar putea trece cu ușurință de zece kilograme, fără a mai pune la socoteală greutatea vasului și distanța pe care o ai de parcurs. Apoi, ai avea de făcut acel drum din nou și din nou. Isus vorbește despre o sete continuă și de nepotolit. Ca o fiică a Orientului Mijlociu, crescută într-un ținut uscat și arid, femeia aceasta a cunoscut setea toată viața ei. Nu există fântână destul de adâncă sau apă destul de răcoroasă pentru a sătura nevoia ei disperată de dragoste, apreciere și tovarășie. Sufletul ei este deshidratat. Mereu și mereu a fost amăgită de ceea ce sperase că îi va potoli năzuințele și îi va împrăști sufletul. Dorurile ei sunt îndreptățite, dar, aidoma multora dintre noi, ea a continuat să caute ceva bun în locuri greșite.

Nu este greșit să dorești să fii iubită.

Nu este greșit să îți clădești viața alături de o persoană apropiată.

Nu este greșit să îți dorești o viață demnă.

Nu este greșit să îți dorești un scop în viață.

Nu este greșit să îți dorești prieteni.

Nu este greșit să îți dorești o viață de închinare.

Isus nu îi disprețuiește năzuințele și nu le va lua în derâdere nici pe ale tale. El îi validează setea când îi promite că i-o va potoli. Isus îi oferă viață fără sfârșit în locul uneia care sfârșește într-o fundătură. Din adâncurile și disperarea sufletului ei, femeia se apropie și stăruie:

Doamne, dă-mi această apă, ca să nu-mi mai fie sete și să nu mai vin până aici să scot. (Ioan 4:15)

În stăruința ei care-i trădează suferința, aud răsunând speranța. Recunosc propriul dor în al ei. „Isuse, Te rog, nu mă lăsa să mă întorc în acest loc care îmi amintește mereu de eșecurile mele.” Aidoma ei, nici eu nu am izbutit să păzesc legile tinereții mele. Femeia știa că nu putea câștiga și că nici nu merita ceea ce cerea; îl putea primi doar sub forma unui dar. Asemeni unei persoane care luptă cu dependența, nu mai avea niciun bănuț de cheltuit. Setea ei o înrobise.

Înainte ca Isus să îi poată da această apă vie, El trebuia să vadă dacă ea era gata să își golească inima. Era dispusă cu adevărat să lase totul în urmă? Astfel, El începe să îi vorbească despre fântâna cea nepotrivită, cu apă stătută, din care scosese ea apă de atâta vreme, fântână reprezentată de... bărbați.

„Du-te”, i-a zis Isus, „de cheamă pe bărbatul tău și vino aici.” (v.16)

Nu îți închipui că prin cerința aceasta Isus căuta o structură de autoritate prin care să îi poată vorbi și nici că în felul acesta îi atrăgea atenția neapărat asupra păcatului ei. Isus a întrebat în schimb despre soțul ei pentru a pune degetul pe rană. Curajoasa noastră soră I-a spus adevărul, deși știa foarte bine că acesta o putea face să piardă ocazia de a primi apa cea vie a rabinului.

„N-am bărbat.” (v.17)

Recunoașterea acestui fapt trebuie să fi apăsât ca o mare greutate asupra ei. Avea cinci căsnicii eșuate. Însă admiterea realității nu este însoțită de vreo urmă de învinovățire sau de justificări din partea ei; acesta era pur și simplu adevărul cel gol și urât. „Nu am soț.”

Isus i-a zis: „Bine ai zis că n-ai bărbat. Pentru că cinci bărbați ai avut; și acela pe care-l ai acum nu-ți este bărbat. Aici ai spus adevărul.” (v.17-18)

Isus poate lucra cu astfel de oameni care spun adevărul și cu mărturisirile lor pline de curaj. Femeia I-a spus care era realitatea ei prezentă, iar El a completat-o cu detaliile trecutului ei. Cinci bărbați o luaseră de soție doar pentru a o da la o parte. Uneori mă întreb de ce felul în care ne-a fost mereu prezentată această femeie pune atât de mare accent pe faptul că era o păcătoasă. Eu sunt nepoata unei femei care s-a căsătorit de patru ori cu trei bărbați. Ea nu a fost o victimă; acestea au fost alegerile și slăbiciunea ei. Dar se prea poate ca femeia din pasajul citat să nu fi fost în aceeași situație. Nu știm cu certitudine că ea era cea care greșise. Femeia aceasta trăia sub Lege, ceea ce însemna că un bărbat putea hotărî că mariajul cu soția lui fusese o greșeală, pentru ca apoi să o alunge cu ușurință, scriindu-i o carte de despărțire, adică un certificat de divorț, prin care arăta în ce consta dezamăgirea lui. Sub Lege, ar fi fost cu neputință ca ea să își fi schimbat soții din proprie inițiativă. Recăsătoria

ar fi necesitat acest certificat de divorț. Îți poți închipui... un eșec repetat de cinci ori? Femeia aceasta este acum atât de zdrobită încât este dispusă să trăiască alături de un bărbat cu care împarte doar patul, nu și numele. Viața ei e mistuită de dorințe care au refuzat să fie împlinite. Duhul ei e frânt, dar ea mai nădăjduiește încă. Ioan 4:19 continuă astfel:

„Doamne, I-a zis femeia, văd că ești proroc.”

Până de curând nu am înțeles greutatea recunoașterii acestui fapt. Ea pășea dincolo de granițele a tot ce cunoscuse până atunci, fiindcă samaritenii credeau că numai Moise fusese profet. Potrivit pasajului din Matei 10:41, acceptarea acestui fapt o pune în postura de a putea primi răsplata unui proroc: „Cine primește un proroc fiindcă este proroc va primi răsplata unui proroc” (traducerea liberă din limba engleză).

În ce constă această răsplată a unui proroc? Cred că darul acesta poate fi exprimat în multe moduri, însă niciunul nu este mai prețios decât o revelație și o înțelegere a adevărului celui viu. Profetii mai sunt numiți și văzători. Pretutindeni unde a mers, Isus a deschis ochii oamenilor pentru a putea înțelege. Atunci când femeia a ales să Îl primească pe Isus ca profet, ea a privit la viitorul ei și L-a întrebat pe Isus unde ar trebui să se închine. Îmi închipui că era sătulă și obosită de vechea ei viață și de căile ei vechi. Nu avea de unde să știe că venise o vreme nouă care urma să îi redefinească închinarea, arătându-i că aceasta avea de-a face mai degrabă cu o persoană decât cu un loc.

„Femeie”, i-a zis Isus, „crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim.”
(v.21)

În traducerea The Passion, textul aramaic ne ajută să înțelegem puțin mai bine versetul:

„Crede-Mă, dragă femeie, a venit vremea când nu te vei mai închina Tatălui pe un munte, nici la Ierusalim, ci în inima ta.”

Femeia Îl cinstește pe Isus ca profet, ceea ce El era cu adevărat, iar Cristos folosește în schimb pentru ea apelativul care arăta cum era ea în realitate: *dragă*. Acest cuvânt înseamnă „preaiubită și apreciată, prețioasă și neprețuită, valoroasă și plăcută.” Nu pot să nu mă întreb când fusese folosit ultima oară cu privire la ea un nume din care răzbătea afecțiunea. Isus îi vindeca inima zdrobită și duhul rănit prin cuvinte care făceau trimitere la destinul ei.

Îl aud chiar acum pe Isus invitând pe fiecare dintre fiecele Lui: „Crede-Mă, femeie valoroasă, prețuită și iubită, vremea ta a sosit...” Acum este vremea să crezi. Oprește-te puțin și ascultă. Ce a șoptit El sufletului tău?

Dumnezeul nostru nu este mai aproape de tine atunci când te afli pe un munte, într-un oraș sau într-o biserică. Nimeni nu te poate ține departe de prezența Lui. Din fericire, nicio greșală nu te poate despărți de ceea ce locuiește în tine. Isus așteaptă închinarea ta la fântâna inimii tale. Scriptura ne amintește că Dumnezeu nostru este la fel de aproape ca o șoptă:

Ce zice ea deci? „Cuvântul este aproape de tine: în gura ta și în inima ta.” (Romani 10:8)

Isus a împărtășit acest concept revoluționar unei femei care se afla în cel mai de jos punct al existenței ei. Cine mai auzise despre un Dumnezeu care nu avea limite pentru locul de închinare? Despre un Dumnezeu care era gata să vină să o întâlnească oriunde s-ar fi aflat ea? Închipuie-ți cât de minunată trebuie să fi fost această veste pentru ea. Femeia era o proscrisă în rândul comunității ei și o străină pentru iudei, însă Dumnezeu Își pregătise un loc pentru Sine înăuntrul sanctuarului din inima ei. După cum ea fusese deschisă și mărturisise cine era, Fiul lui Dumnezeu urma să fie la fel de direct și să i Se descopere. Alegerile făcute de femeia aceasta o împinseseră spre marginea societății. Isus o invită să se apropie. El îi explică mai departe:

Voi vă închinați la ce nu cunoașteți; noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci mântuirea vine de la iudei. *Dar vine ceasul și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.* Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh și în adevăr. (Ioan 4:22-24)

Isus face țândări tradițiile ei, zdrobindu-le cu adevărul. Dacă ceea ce spune acest rabin este adevărat, atunci *ea* se numără tocmai printre închinătorii pe care îi caută Tatăl: cei care tânjesc să se închine în duh și în adevăr.

Nouă ne scapă ironia situației, întrucât cunoaștem și acceptăm tot ce explica Isus ca fiind un adevăr de la sine înțeles, însă în vremea aceea conceptele rostite de El erau radicale. După toate probabilitățile, femeia nu mai auzise niciodată despre Dumnezeu Tatăl. Traducerea The Passion redă astfel pasajul din Ioan 4:22-23:

De acum înainte, închinarea înaintea Tatălui nu mai este o chestiune care ține de *locul corespunzător*, ci de *inima corespunzătoare*. Căci Dumnezeu este Duh, iar El *tânjește să aibă închinători sinceri care I se închină și Îl adoră pe tărâmul Duhului și în adevăr.*

Ea putea intra în legătură cu un Dumnezeu care tânjea după această apropiere. Cred că, în clipa aceea, în inima ei se dădea o luptă între speranța glorioasă și ceea ce ea cunoscuse până atunci ca o religie a oprimării. Femeia nu era sigură ce să creadă; în inima ei tremurau speranța, confuzia și mirarea, însă și-a făcut curaj și a împărtășit ceea ce știa:

„Știu”, I-a zis femeia, „că are să vină Mesia (căruia I se zice Cristos); când va veni El, are să ne spună toate lucrurile.”
(v.25)

Mă întreb dacă nu cumva Isus i-a găsit irezistibilă credința ca de copil. Nu a mai putut să îi ascundă nicio clipă vestea

bună despre adevăr. Mi-L închipui privind-o în ochi și în timp ce a rostit șoptit:

Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela. (v.26)

El a făcut întocmai ce se aștepta ea să facă Mesia... i-a spus toate lucrurile. Uneori, chiar fără să spunem nimic, Dumnezeu nostru aduce în discuție toate lucrurile. Nu te tulbura, inima mea. Cristos al nostru, unsul Domnului, răspunde adesea întrebărilor noastre despre închinare spunându-ne adevărul despre noi însene. Dintr-o singură lovitură, El dă în vileag tradițiile noastre nesăbuite și retează raționamentele noastre omeneste cu sabia adevărului Său. Cine nu și-ar lăsa vasul cu apă să-i cadă și nu ar fugi la auzul unor asemenea cuvinte? Acesta este Isus al nostru. El nu îl ocărăște pe cel apăsător deja de rușine, ci îl cheamă lângă Sine și îi împărtășește adevărurile nobile pe care fariseii (și uneori chiar ucenicii) refuzau să le asculte.

Momentele petrecute de femeie alături de Isus se sfârșesc. Ucenicii se întorc și sunt tulburați să descopere că El stătuse de vorbă cu o femeie care nu era vrednică decât de dispreț. Dar privirile lor nu mai au nicio importanță pentru ea. Odată ce ai fost primită de Dumnezeu... ce mai înseamnă pentru tine respingerea oamenilor? Este interesant de observat faptul că niciunul dintre ucenici nu i-a invitat pe samariteni să vină să Îl întâlnească pe Isus, însă aceasta nu era o problemă, fiindcă El Își trimisese deja mesagerul. Femeia era cea pe care o avusese de la bun început în minte pentru sarcina aceasta

Atunci femeia și-a lăsat găleata, s-a dus în cetate și a zis oamenilor: „Veniți de vedeți un om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este acesta Cristosul?” (v.28-30)

La o examinare mai atentă vom vedea că vorbele ei sunt înadins alese în felul acesta. Ea nu Îl numește pe Isus profet, nici nu pomeneste faptul că e iudeu, știind că și una, și alta îi puteau face pe oamenii din cetate să Îl respingă. Femeia

folosește propria-i mărturie pentru a le deschide drumul. Îmi place faptul că prietena noastră îi invită *să vină* și *să vadă*, în loc să le sugereze să vină și să asculte. A vedea poate însemna a crede, iar atunci când ți se deschid ochii, vrei ca toți ceilalți să ajungă să vadă.

Appreciez faptul că Isus a ales să descopere ceva atât de prețios și sfânt unei femei pe care alții o considerau întinată, vulgară, mânjită. Stând de vorbă despre tainele lui Dumnezeu cu o persoană pe care semenii o priveau ca pe cea mai de jos dintre cei de jos, El a deschis ușa larg pentru noi toți. Acesta este unul dintre motivele pentru care m-am oprit asupra istoriei ei în mai multe dintre cărțile mele. Întotdeauna văd interacțiunea dintre Isus și femeia aceasta dintr-un unghi diferit, dar niciodată cu o inimă indiferentă.

Timp de ani de zile mi-a plăcut mult această întâlnire între patru ochi care a făcut din proscrisa acoperită de rușine o persoană primită cu brațele deschise de Dumnezeu. O vreme mi-a plăcut și faptul că nu i se pomenește numele, lucru care îmi dădea posibilitatea de a-mi insera propriul nume în povestea ei; aceasta până când am ajuns să o cunosc sub numele de Photina, cea iluminată. Ea a început să evanghelizeze în aceeași zi Samaria, dar, după cum ai aflat deja, influența ei a trecut cu mult dincolo de hotarele ținutului ei.

Povestea acestei femei ar trebui să ne încurajeze pe fiecare dintre noi, cele care suntem fântâni adânci care se mulțumesc să trăiască o viață superficială. Ce altceva ar putea explica faptul că o femeie stigmatizată stătea de vorbă cu un profet despre închinare? Fântâna ei nu era doar adâncă... ci și seacă. Avusese cinci soți și doi fii, dar tânjirea ei stăruia încă. Femeia aceasta cu o capacitate uriașă se dăruise în întregime, până când ajunsese să o doară până în măduva oaselor.

Dintr-o dată, lucrurile s-au schimbat. Ea a recunoscut darul. Isus i-a lansat invitația, iar ea a cerut cu îndrăzneală apa vie. Acest minunat Mesia o cunoștea pe deplin și o iubea

fără rezerve. Astfel, la invitația Lui, această fiică fără rival a băut cu nesaț din apa Lui vie, după care a devenit Photina, o femeie care a împlinit slujba de evanghelist și apostol, pășind înaintea spre pericol cu o hotărâre de nezdruccinat.

Femeie apăsată de umbra trecutului tău, vei călca pe urmele pașilor ei?

Întrebări de discutat

1. Însetezi după mai mult din puterea lui Dumnezeu în viața ta?
2. În ce fel te-a influențat povestea Photinei?
3. Nu îți place faptul că ea a fost femeia de la fântână? Ce promisiune ascunde el pentru noi?
4. Există domenii din viața ta în care semeni cu o fântână adâncă, mulțumită să trăiască însă o viață superficială?

O VIAȚĂ FĂRĂ RIVAL

Nu ești niciodată prea bătrân pentru a-ți fixa un nou
țel sau a visa un nou vis.

C. S. Lewis

Aș vrea să îți împărtășesc o altă relatare străveche despre curaj și consacrare. Trăia cândva o tânără fecioară pe nume Thecla.¹ S-a întâmplat ca ea să îl audă fără să vrea pe Pavel predicând într-o casă din vecini. Tânăra ședea cocoțată pe fereastra ei, ascultând neclintită cuvântarea lui Pavel, care îi chema pe tineri și tinere să se închine lui Cristos, ducând o viață de castitate și virtute. Thecla era logodită, însă când a auzit cuvintele lui Pavel, a hotărât să renunțe la căsătoria aranjată și să își trăiască restul zilelor pentru slava lui Dumnezeu. Pavel nu știa nimic despre efectul pe care îl avusese predica lui asupra tinerei, însă hotărârea nu a fost bine primită de mama și logodnicul ei, care și-au folosit influența

pentru a ațâța o gloată înfuriată împotriva apostolului. Tulburarea localnicilor a făcut ca Pavel să ajungă în fața unuia dintre guvernatorii din Iconia, care a dat poruncă să fie arestat îndată.

Nespus de mâhnită, Thecla și-a folosit podoabele pentru a-i mitui pe paznici, ca să îl întâlnească pe Pavel și să audă de la el Evanghelia lui Isus. Când familia a găsit-o pe fata dispărută în celula lui Pavel, i-a dus pe amândoi în fața guvernatorului. Pavel a fost biciuit și alungat din cetate. Mama Theclei a renegat-o, iar tânăra a fost condamnată la moarte. Urma să fie legată de un stâlp și apoi să i se dea foc, pentru a sluji drept exemplu altor fiice cărora le-ar fi trecut prin gând să se răzvrătească astfel.

În timp ce Thecla se îndrepta spre locul execuției, Pavel s-a întâlnit cu alți creștini în catacombele din afara orașului și se rugau fierbinte. Tânăra a fost legată de stâlp, dar când torța a fost aprinsă, nu a reușit să îi dea foc. Apoi s-a stârnit o furtună neobișnuit de puternică, ropotul ploii a stins flăcările de la picioarele ei, iar Thecla a fost salvată de la moarte. Temându-se că acesta putea fi un semn din partea zeilor, cârmuitorii i-au dat drumul și au izgonit-o din oraș. Renegată de ai ei, Thecla s-a întâlnit cu alți creștini surghiuniți care hotărâseră să călătorească în tovărășia lui Pavel în Antiohia.

De îndată ce au intrat în oraș, un om cu multă influență și putere, pe nume Alexandru, a fost atras de frumusețea Theclei și a vrut să o cumpere de la Pavel. Când apostolul a refuzat, omul a încercat să o ia cu forța. Thecla s-a împotrivit cu tărie și, luptându-se cu el, i-a răsturnat cununa de lauri și l-a făcut de răs în public, poruncindu-i să nu se atingă de slujnica lui Dumnezeu.

Înfuriat peste măsură, Alexandru a târât-o în fața guvernatorului Antiohiei. În timpul disputei din fața acestuia, Thecla a recunoscut că îi sfâșiasse hainele lui Alexandru în timp ce încerca să scape. A fost condamnată iarăși la moarte.

Execuția urma să aibă loc a doua zi, când tânăra avea să fie sfâșiată și mâncată de fiare sălbatice.

Femeile din Antiohia au fost revoltate, socotind că judecata de care avusese Thecla parte era nedreaptă. O femeie romană de obârșie nobilă a ieșit în față și a cerut ca Theclei să i se îngăduie să rămână peste noapte în casa ei, nu în temniță, pentru a-i ocroti fecioria. În timpul acelei seri, femeia mai înaintată în vârstă și cea tânără au ajuns prietene apropiate.

A doua zi dimineța, nobila a plâns cu amar în timp ce Thecla era legată în lanțuri și dusă spre arenă, în spatele unei leoaice feroase. Prima fiară cu care urma să aibă de-a face era leoaica. Aceasta a venit gonind spre ea, dar în loc să o atace, s-a întors și s-a oprit la picioarele Theclei, gata să o apere.

Tânăra a fost atacată apoi de un urs, dar înainte ca acesta să poată ajunge la ea, l-a ucis leoaica. A urmat un leu, dar și acum leoaica a luptat pentru a o apăra pe Thecla. Încleștarea s-a sfârșit cu moartea ambelor fiare sălbatice, care s-au prăbușit fără suflare la picioarele ei. Cei ce conduceau jocurile au lovit cu biciul și au îmboldit restul animalelor spre pradă, însă unul câte unul au dat înapoi și au refuzat să atace. Peste mulțime s-a așternut liniștea în timp ce frica de Domnul reducea mulțimea zgomotoasă la tăcere. Thecla și-a ridicat glasul și s-a rugat cu îndrăzneală.

Guvernatorul s-a ridicat în picioare și a oprit jocurile. A cerut să i se spună cine era femeia aceasta și care era sursa puterii ei. Tânăra i-a răspuns: „Eu sunt slujnica Dumnezeului celui viu... Am crezut în Fiul Lui, în care El Își găsește plăcerea, căci numai El este calea de mântuire și esența vieții veșnice... iar oricine nu crede în El, nu va trăi...”

Guvernatorul a cerut să i se aducă fetei haine și a poruncit să i se dea drumul. Sute, dacă nu mii de oameni L-au primit pe Cristos în acea zi, iar analele Bisericii primare consemnează că femeile din Antiohia L-au lăudat pe Dumnezeu într-un glas, până când cetatea s-a zguduit de răsunetul vocilor lor.

Thecla a trăit după aceea o viață îndelungată și plină, predicând Evanghelia până la moartea ei, survenită după împlinirea vârstei de nouăzeci de ani.

Viața trăită cu o îndrăzneală impetuoasă

Ce a făcut ca această femeie pe nume Thecla să aibă atâta putere? Ea era goală și nu îi era rușine, datorită revelației lui Isus de care a avut parte ea însăși. Cu toate că era convertită de curând la creștinism, tânăra a devenit o ambasadoare convingătoare a noii ei credințe. Când și-a ridicat glasul să se roage, a dovedit curaj în fața morții. O fică plină de îndrăzneală căreia poate i s-ar refuza dreptul de a predica de la multe amvoane, îmbrăcată fiind, a câștigat o mulțime de oameni pentru Cristos în timp ce era goală și înconjurată de fiare sălbatice în arena plină de cruzime. Când citesc asemenea relatări, îmi place să cred că Eva zâmbește. (Sunt sigură că și Sara face la fel!) Căci lupta pierdută de Eva în mijlocul grădinii, unde se bucura de ocrotire și siguranță, a fost câștigată de multe ori de fiicele ei născute din nou, în arenele unde aveau de înfruntat vrăjmășia fățișă.

Mulțimea se strânsese să vadă execuția, dar a fost în schimb martoră unui eveniment care era reversul căderii. Fie ca viața noastră să ducă mai departe această moștenire. În timp ce declarăm în fiecare zi că mântuirea și tot ce e mai de preț pentru noi se găsesc numai în Cristos, noi ne sporim capacitatea de a fi umplute cu El și de a-I grăbi venirea.

Astăzi cunoaștem mai multe despre Biblie decât în orice altă vreme din istoria omenirii. Dar unde ne-a dus această cunoaștere? Informarea ne stă la dispoziție din belșug; ceea ce lipsește în mod vădit este transformarea. Mă tem că în multe moduri și pe multe fronturi intelectul și talentul au luat locul Cuvântului lui Dumnezeu și călăuzirii Duhului Sfânt.

Eu vreau mai mult. Simt în duhul meu că urmează o revărsare și un seceriș fără seamăn.

Lumea aceasta zdrobită are nevoie să vadă puterea lui Dumnezeu. Poate că este vremea ca rugăciunile noastre să fie un ecou al celor rostite de Biserica primară.

Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala și întinde-Ți mâna ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin Numele Robului Tău celui sfânt, Isus.” (Fapte 4:29-30)

Ce au pus în mișcare rugăciunile acestea?

După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală.” (Fapte 4:31)

A venit vremea ca mesajul lui Dumnezeu să fie proclamat cu îndrăzneală nestăvilită. În multe feluri, provocările cu care s-a confruntat Thecla nu erau diferite de ale noastre. Hotărârea ei de a urma o cale neașteptată și de a trăi o viață de consacrare a stârnit revolta celor din jur. Membrii familiei au încercat să îi pună piedici, autoritățile au vrut să îi îngrădească prin legi credința, bărbații au căutat să pună mâna pe ea cu forța și să înăbușe ceea ce au socotit a fi răzvrătire în purtarea ei. Dar, în tot acest răstimp, ea era cea cu adevărat liberă. Faptul că trăia sau murea nu schimba cu nimic ceea ce era ea: o slujnică a Dumnezeului celui Preaînalt.

O viață fără rival

Trăim într-o vreme în care totul este răscolit și clătinat în jurul nostru de furtună. Dacă știi cine ești și cui aparții... vei rămâne în picioare. Noi am ales o viață fără rival... o viață care poate fi zidită numai de Duhul Sfânt.

Dacă acesta este modul de viață pe care l-am ales, viața Duhului, haideti să ne asigurăm că nu facem din ea *doar o idee* pe care o păstrăm în mintea noastră sau un sentiment care își face loc în inimă, ci că o lăsăm să *își producă efectele*

în fiecare detaliu al vieții noastre. Aceasta înseamnă că nu ne vom compara pe noi înșine cu alții, de parcă unul dintre noi ar fi mai bun, iar celălalt mai rău. Avem lucruri mult mai interesante de făcut cu viața noastră. Fiecare dintre noi este un original. (Galateni 5:25-26, The Message)

Iată că am ajuns de unde am plecat.

Această expresie unică a ta, ca original, va duce la o viață trăită în concordanță cu îndrumarea Duhului Sfânt. Tu nu ai fost creată pentru a fi comparată... ci ai fost creată pentru Fiul lui Dumnezeu. Tatăl tău cere să scrie în cartea Lui detaliile

vieții tale cu mult înainte ca tu să fi tras în piept prima suflare. El ți-a scris cursul vieții cu litere vii. Nimeni altcineva nu poate trăi povestea ta. A venit vremea ca paginile ei să prindă viață. Dacă trăiești scenariul scris pentru alții, vei lăsa neîmplinit ceea ce Duhul a scris pentru tine. Fiecare dintre noi are un traseu și un destin specific. Îndrumarea Duhului Sfânt este esențială dacă vrei să trăiești o viață fără rival. Trăirea

**Tu nu ai fost
creată pentru a fi
comparată...
ci pentru Fiul
lui Dumnezeu.**

aceasta condusă de Duhul Sfânt nu este doar un concept sau o speranță romantică, ci o expresie a disciplinei spirituale și un act personal de închinare, o viață de consacrare, nu una stăpânită de amuzament. Cu fiecare act de ascultare din viața ta privată și din cea publică, Dumnezeu îți va descoperi mai multe detalii privitoare la scopul Lui pentru viața ta, iar glasul Lui va deveni tot mai deslușit pentru tine.

Viața ta și tot potențialul ei este ceva ce ți-a încredințat Dumnezeu. Ar fi păcat ca tot ce se găsește în tine să rămână ca o comoară nespusă și ca niște talanți îngropați sub noianul părerilor și așteptărilor unor străini. Tu nu te afli pe pământ ca să trăiești viața ca o spectatoare. Ai lucruri mult mai

importante și mai interesante de făcut cu viața ta. A venit vremea să afli adevărul acesta.

Viitorul tău începe acum.

Dintre toate momentele aflate pe axa timpului, nouă ne este dată clipa de față. Niciuneia dintre noi nu îi este promisă ziua de mâine, dar tu știi că momentul acesta este al tău. Iar puterea alegerilor tale poate răscumpăra toate celelalte momente.

În tine a fost sădită o poveste uluitoare care ascunde în ea o fângăduință. Cartea vieții tale poate rămâne închisă sau poți continua să dai paginile ei, una după alta. Ascultă mesajul adresat de Pavel galatenilor:

Cercetați cu băgare de seamă să vedeți cine sunteți și ce lucrare v-a fost încredințată, iar apoi așterneți-vă pe lucru. Nu vă lăsați impresionați de voi înșivă, nici nu vă comparați cu alții. Fiecare dintre voi trebuie să își asume responsabilitatea pentru a face în cel mai creativ și mai bun mod tot ce poate cu viața lui. (Galateni 6:4-5, The Message)

Este atât de greu să vezi cine ești dacă privești cu prea multă stăruință la ceea ce nu ești sau la ce sunt toți ceilalți. Tu trebuie să știi *cine ești* în această călătorie numită viață, dacă vrei să mergi înainte și să nu te prăbușești.

Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți. Răscumpărați vremea [folosiți cât mai bine cu putință timpul], căci zilele sunt rele. (Efeseni 5:15-16)

Dacă nu cauți cu tot dinadinsul să îți administrezi bine timpul, zilele se vor scurge una câte una în timp ce ești trasă într-o parte și în alta de solicitări și de lucruri care te distrag. Atunci când pui deoparte cartea aceasta, ia în mână un pix și o foaie. Analizează care sunt modurile înțelepte și cele neînțelepte în care îți folosești timpul. Trebuie să îți deschizi zilele ca o fereastră spre cer, ca să poți visa din nou.

Leagă-ți cu atenție scopurile de visuri. Fiică fără rival, care este, deci, visul tău? S-ar putea să spui că viața ta este plictisitoare și banală. Nu ți-am cerut să îmi spui „starea” pe care ai scrie-o pe o rețea de socializare. Care este pasiunea ta? Dacă ai pierdut-o, întoarce-te în prezența lui Dumnezeu până când o găsești iarăși. Limpezește-ți mintea și inima. Du-te la o plimbare, ascultă cântece de închinare și refă legătura cu fântâna sufletului tău.

Nu ești niciodată prea în vârstă, niciodată prea săracă, niciodată prea bogată, niciodată prea educată și niciodată prea lipsită de educație pentru a-ți stabili țeluri sau pentru a visa visuri. În același timp, nu ești niciodată prea tânără.

Sunt momente în care privesc peisajul femeilor lumii creștine de astăzi și sunt uluită văzând cât de multe dintre ele îmbrățișează atât de bine acest duo al vieții și lucrării. Sunt atât de multe femei frumoase, curajoase și evlavioase pe linia întâi a frontului, încât inima îmi e plină de speranță. Încep să mă întreb dacă nu aș putea să încetinesc urcușul și să cotesc mai degrabă într-o parte. De curând, în timp ce mă gândeam chiar la lucrurile acestea, am auzit glasul Duhului Sfânt corectându-mă: „Urcarea lor nu înseamnă că tu trebuie să te dai înapoi. Tu trebuie să croiești în continuare drumul înainte. Planul Meu nu este ca ele să te dea la o parte; lasă-le să te împingă mai sus.”

Poate că traiectoria mea spre „mai sus” va arăta altfel decât până acum, însă nu L-am auzit niciodată pe Dumnezeu spunând: „Privește în jos sau pleacă-ți ochii.” El îmi spune să mi-i ridic. Atunci când ficele Lui se adună în unitate, eu văd slava Lui.

Așadar, femeie preaiubită, îți voi împărtăși pasiunea mea. Ție. Mă rog să lucrez întotdeauna pentru ca Isus Cristos, Unsul lui Dumnezeu, să ia chip în tine. Tânjesec să te văd bine pregătită și înrădăcinată în El pentru a descoperi ceea ce ți-a fost încredințat de la bun început. Îmi doresc cu ardoare să te ajut în căutarea ta cea mai dragă, aceea de a-L cunoaște pe

El. În timp ce am scris cartea aceasta, mi-am dat seama că am abordat un subiect mult prea amplu, căci trăim într-o vreme înțesată cu rivali care se iau la întrecere pentru a ne câștiga atenția. Pavel a trăit într-o epocă diferită dar, cu toate acestea, biserica pe care o iubea se confrunta cu lupte asemănătoare.

Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat ca să vă înfățișez înaintea lui Cristos ca pe o fecioară curată. Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credințioșia care este față de Cristos. În adevăr, dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus, pe care noi nu l-am propovăduit, sau o altă Evanghelie, pe care n-ați primit-o, oh, cum îl mai îngăduiți de bine! (2 Corinteni 11:2-4)

Sau, după cum redă traducerea The Message pasajul:

Sunt atât de supărat fiindcă îmi pasă atât de mult de voi: aceasta este pasiunea lui Dumnezeu care arde în mine! I-am făgăduit lui Cristos mâna voastră, în căsătorie, înfățișându-vă ca pe o fecioară curată înaintea soțului ei. Iar acum mă tem că, întocmai cum șarpele a ademenit-o pe Eva cu vorbele lui dulci, și voi sunteți momiți să vă îndepărtați de curăția simplă a iubirii voastre pentru Cristos. Se pare că, dacă se ivește cineva și vă predică un alt Isus decât cel pe care vi l-am predicat noi, venind cu un alt spirit și alt mesaj, îl primiți foarte bine.

Ascultă-mi acum cuvintele cum le-ai asculta pe ale unei mame... ba nu, ca pe ale unei bunici: tu nu ai fost creată pentru compromisul comparației. Creatorul a întretesut în ADN-ul tău originalitatea Lui. Numai tu poți da expresie iubirii și slavei Lui în modul tău unic, iar roadele și răsplătirile pentru felul în care o faci te vor însoți în veșnicie.

Cununi veșnice

Am început cartea arătând cine ești tu și cine este Dumnezeu, iar acum încerc să închei ideea cu ceea ce ne-a fost dat. Pe lângă făgăduințele nespuse de mari și scumpe care ne fac părtași naturii divine a lui Dumnezeu, ne bucurăm și de podoaba autorității.

Mie îmi plac bijuteriile, dar nu orice bijuterii. Îmi plac acelea care au în spate o poveste. Verigheta mea reprezintă povestea căsniciei noastre. Am inele care mi-au fost dăruite la nașterea fiecăruia dintre fiii mei. Am un colier în formă de sabie, o brățară în formă de arc și o alta care simbolizează ce înseamnă să lupți ca o fată. Am alte bijuterii care mi-au fost dăruite de prieteni sau care sunt legate de etape sau schimbări importante din viața mea. Semnificația sau momentul în care am primit darul mă fac să hotărâsc dacă o bijuterie anume este o podoabă sau doar un accesoriu.

Îmi place povestea *Picioare de căprioară pe înălțimi*, scrisă de Hannah Hurnard. Am ajuns să o citesc pe la vreo douăzeci și cinci de ani, iar de atunci mi s-a lipit de inimă. Am citit-o copiilor mei când erau mici și încă o citesc pentru mine ori de câte ori e nevoie. În alegoria aceasta, o tânără a cărei inimă e plină de temeri pleacă de acasă într-o călătorie spre înălțimi, acolo unde dragostea desăvârșită alungă frica. Pe drum, dă peste multe cotituri și încercări. În fiecare loc, eroina zidește un altar și culege câte o piatră de aducere aminte pe care o poartă în desaga ei. La un moment dat, este atât de descurajată, iar făgăduința pare atât de departe încât îi vine să arunce toate pietrele de aducere aminte ca pe unele lipsite de valoare, care nu fac decât să îi amintească dezamăgirile trăite. Gândindu-se mai bine, le păstrează totuși, alegere care se dovedește a fi una bună, fiindcă mai târziu fiecare piatră este preschimbată într-o nestemată prinsă în cununa ei.

Cercetătorii Scripturii vorbesc despre cinci tipuri de cununi menționate în Biblie:² cununa neprihănirii, pe care o primim

când dăm păcatul și rușinea noastră în schimbul neprihănirii lui Cristos și când El ne încununează cu mântuirea Sa; mai este apoi cununa bucuriei, păstrată pentru cei care se închină lui Dumnezeu și care Îl laudă indiferent de împrejurările în care se găsesc; urmează apoi cununa slavei, pentru cei care așteaptă cu dor întoarcerea Lui glorioasă. Pe aceste pagini de la final aş vrea să mă opresc asupra ultimelor două.

Cununa nepieritoare

Cununa nepieritoare este cea despre care ni se vorbește în 1 Corinteni 9:24-27:

Nu știți că cei ce aleargă în locul de alergare, toți aleargă, dar numai unul capătă premiul? Alergați dar în așa fel ca să căpătați premiul! Toți cei ce se luptă la jocurile de obște se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună care se poate veșteji: noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veșteji. Eu, deci, alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat.

Cununa aceasta se câștigă în urma alergării în cursă, iar modul în care ne pregătim îl influențează pe cel în care alergăm. Antrenamentul nu este amuzant, dar nu e amuzant nici să fim descalificate sau să pierdem cursa. Duhul Sfânt este, în multe privințe, antrenorul nostru.

Nu Îl întristați pe Dumnezeu. Nu Îi frângeți inima. Duhul Lui cel Sfânt, care trăiește și respiră în voi, este partea cea mai intimă din viața voastră, făcându-vă să corespundeți pentru El. Nu priviți cu ușurătate un asemenea dar. (Efeseni 4:30, The Message)

Toate lucrurile sunt îngăduite, dar nu toate ne ajută pe calea evlaviei și a unei curse alergate bine. Dumnezeu știe de ce avem nevoie pe drum. Știe când trebuie să grăbim pasul sau să încetinim. El știe pe cine ar trebui să pregătim la rândul nostru și de cine trebuie să ne ferim. Noi suntem cele care au de câștigat când Îi urmăm instrucțiunile. Noi nu concurăm pentru ceea ce se veștejește și piere, ci suntem în cursa care ne duce spre veșnicie.

Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina, și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina, și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră. (Matei 6:19-21)

Când inima îți este în cer, îți vei găsi calea într-acolo. După cum am văzut deja, comoara aceasta este purtată în inima ta, iar păzitoarea ei este dragostea. Noi trăim într-o lume plină de cuvinte, idei, cărți, gânduri, legături sociale, frumusețe, creativitate și înțelepciune. Atât de multe dintre toate acestea sunt minunate. Însă există o forță de atracție periculoasă din partea lumii care va încerca să te tragă în jos cu greutatea ei, ca să nu poți alerga în cursa care îți stă înaintea. Iată ce avertisment găsim în Scriptură:

Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții nu sunt de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trec; dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac. (1 Ioan 2:15-17)

Sunt lucruri care ne înfășoară și ne țin prionite prin legătura lor cu căile acestui pământ.

Poftele lumii se împart în trei categorii:

1. Poftele firii sau dorința ca lucrurile să se întâmple așa cum vrei tu.
2. Poftele ochilor sau dorința de a avea tot ce vezi.
3. Mândria vieții sau dorința de a părea importantă.

Fiecare dintre noi se va lupta cu cel puțin unul dintre acești rivali, dacă nu cu toți, în diferite etape ale vieții. Sunt nenumărate moduri în care ei se pot manifesta în viața ta și fiecare dintre aceste dorințe care te împing de la spate poate arăta diferit în timp ce etapele vieții se succed una după alta. La începutul căsniciei noastre, când încă nu aveam copii, eram foarte egoistă. Cred că aş putea spune că voiam ca lucrurile să se facă după bunul meu plac și că îmi doream multe din ceea ce vedeam. Din fericire, nu aveam banii necesari pentru a-mi satisface pornirile greșite, dar aceasta nu însemna că nu vedeam lucruri și că nu le doream oricum. Apoi am adus pe lume trei copii în cinci ani și tot ce îmi doream era un pui de somn! Cât despre dorința de a părea importantă, pe măsură ce înaintez în vârstă sunt mai mult decât mulțumită să fiu importantă pentru familia mea, pentru prietenii mei și pentru fiecele care mi-au ieșit în cale.

Aceste pasiuni care ne îmboldesc de la spate sunt legate de o lume care se va prăbuși sub greutatea veșniciei. Începând de la rețelele de socializare și continuând cu muzica, reclamele și divertismentul, totul hrănește aceste dorințe. Niciodată în istoria omenirii nu am mai avut un acces atât de facil la oameni cu care nu avem nicio relație. Când oamenilor le este greu să dezvolte o relație cu alți oameni pe care îi văd (prietenii și membrii familiei lor), nu este surprinzător că li se pare o adevărată provocare să intre în legătură cu un Dumnezeu pe care nu Îl văd.

Dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac. (1 Ioan 2:17)

Pentru a ne desprinde de lumea aceasta, trebuie să renunțăm la voia noastră și să o acceptăm pe a lui Dumnezeu. În El găsim leacul pentru aceste legături periculoase.

Trebuie să Îl iubești pe Domnul, Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu toată pasiunea și energia ta, cu fiecare gând al tău. Și pe aproapele tău, ca pe tine însuși. (Luca 10:27, TPT)

Când dragostea de Dumnezeu umple din belșug inima ta, atracția acestui pământ slăbește. În timp ce meditez la Dumnezeu și Îl las să mă învăluie în iubirea Lui, încep să fiu mai puțin aspră cu mine. Când sunt mai puțin aspră cu mine, devin mai iubitoare față de ceilalți. Când atenția și dragostea mea se îndreaptă spre Dumnezeu, e mult mai puțin probabil să alerg după lucruri goale, fiindcă relațiile mele umplu golurile din viața mea.

Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu. (Iacov 4:4)

Uneori mă întreb dacă luăm în serios acest pasaj din Scriptură sau dacă ne închipuim că nu se mai aplică în această dispensație a harului. Este greu de crezut că cineva ar alege cu bună știință să se așeze în tabăra opusă Creatorului. Pavel stătea de vorbă cu un popor vinovat de preacurvie, care voia să trăiască atât sub Lege, cât și sub har, iar Iacov se adresa celor care aveau un legământ veșnic, dar care, aidoma soției lui Lot, erau prinși în legăturile lumii.

Este important să observăm că această alunecare începe cu simpla dorință de a ne împrieteni cu lumea. Ce subiect aduce Iacov în discuție aici? A avea prieteni în lumea aceasta sau chiar prieteni lumești nu este totuna cu a te împrieteni cu lumea. Noi suntem chemați să fim prieteni *pentru* lumea aceasta, dar nu prieteni *cu* lumea. În primul caz, este vorba despre modul în care ne raportăm la locuitorii acestei lumi; în al doilea, despre prietenia cu sistemul lumesc. Nu vei

avea niciodată autoritate asupra lucrului de care ești stăpânit. Noi suntem chemate să dovedim compasiune pentru lumea aceasta prin faptele noastre, nu să fim solidari cu ea. Aceasta înseamnă că îi îmbrăcăm pe cei goi din lumea aceasta, nu că ne dezbrăcăm alături de lume; că îi hrănim pe cei flămânzi din lumea noastră, nu că flămânzim după lume.

Noi suntem agenți ai vindecării care au fost chemați să stea lângă patul în care zace în suferință lumea aceasta, nu să se întindă în pat alături de ea.

Și la nivel individual, ne raportăm la semenii noștri ca niște ambasadoare ale altei Împărății, în care sunt onorate poruncile Împăratului nostru. Aceasta înseamnă că va veni ziua când relația aceasta va avea de întâmpinat provocări.

Pentru a câștiga această cunună, noi trebuie să abandonăm rivalitatea fricii și să acceptăm cu brațele deschise chemarea lui Dumnezeu de a-L iubi pe El, de a-i iubi pe alții și pe noi însene.

Cununa vieții

Urmează apoi cea din urmă cunună... cea a vieții. Se pare că aceasta ar putea fi numită și cununa martirilor. De cununa aceasta au avut parte mulți dintre eroii credinței enumerați în cartea Evrei, precum Ștefan, Petru și mulți alți ucenici ai lui Cristos al căror nume nu îl vom cunoaște niciodată de această parte a veșniciei. Ei se numără printre cei care *au dat totul*. Cununa aceasta se dobândește cu un preț fără egal.

Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții. Cine are urechi, să asculte ce zice bisericilor Duhul: „Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.” (Apocalipsa 2:10-11)

**Avem nevoie
de profunzime
pentru a
câștiga această
cunună.**

Îmi place felul în care este redat versetul 10 în versiunea The Message: „Am o cunună a vieții măsurată și pregătită pentru tine.” _

Trăim într-o vreme în care tot mai multe inimi cad pradă eșecului. Violența, boala, foametea și războiul aduc frica și moartea. Defăimarea, acuzațiile și persecuția dau naștere fricii de oameni. Este evident că Satana vrea să ne facă să ne simțim copleșite, așa încât să renunțăm la orice acțiune sau să ne determine să reacționăm. Asemeni lui Nero, cel rău vrea să ne atace pe de-o parte cu ajutorul spaimei și al cruzimii, iar pe de alta să ne atragă folosind bogățiile și pofta. Mai mult decât orice, vrăjmașul și-ar dori să ne vadă șezând lângă o fântână a dorințelor, aruncând monede în ea, pradă neliniștii. Însă avem nevoie de profunzime pentru a câștiga această cunună a vieții.

De curând au ajuns la mine în decursul unei singure zile trei vești cutremurătoare. Două dintre ele mi-au parvenit prin intermediul unei fiice spirituale. Ea și familia ei conduc o organizație consacrată luptei împotriva traficului de persoane din Israel. În primul link primit, am citit despre tragica sinucidere a o sută cincizeci de fete și femei tinere care fuseseră capturate de ISIS și folosite ca slave sexuale. De parcă ar fi fost nevoie să mai fie adăugată vreo insultă acestei situații cumplite, răpitorii lor au hrănit câinii cu trupurile lipsite de viață. Nevenindu-mi să cred, am citit relatarea de mai multe ori. Poate exista cu adevărat un rău atât de strigător la cer? Chiar în timp ce scriu aceste cuvinte, revăd în minte frânturi ale imaginilor cu câinii care sfășiau cu sălbăticie în bucăți trupurile acelor fete. Pe când tresăream de groază în fața imaginilor din mintea mea, mi-am amintit cuvintele din Apocalipsa 12:17:

Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Cristos.

Acest fel de purtare este mult prea crudă pentru niște oameni... este o mânie ca a balaurului. Ea se îndreaptă împotriva „Femeii” și „a copiilor ei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin cu fermitate mărturia lui Isus” (Apocalipsa 12:17, The Message). În ultimul deceniu am văzut această imagine devenind tot mai malefică și atingând proporții de neînchipuit.

Al doilea link pe care l-am deschis vorbea despre premiarea cu sclave sexuale a unor bărbați care memoraseră Coranul. Era amintit, de asemenea, faptul că violarea necredincioșilor era considerată un act de închinare. Din păcate, mă tem că, până la tipărirea acestei cărți, multe alte valuri de atrocități le vor fi îngropat pe acestea în urma lor.

A treia veste a ajuns la mine printr-un email primit din partea personalului organizației noastre. Avem un colaborator cheie care ne ajută să coordonăm distribuirea de resurse gratuite în țările unde persecuția sau sărăcia limitează accesul oamenilor la resurse creștine. Unul dintre curajoșii noștri prieteni din Orientul Mijlociu fusese ucis într-un bombardament de artilerie îndreptat împotriva creștinilor din Siria. În timp ce ne explica împrejurările în care acest om își pierduse viața, persoana noastră de contact scria: „Unii sunt chemați să dea mult; alții dau totul.”

Am rămas fără cuvinte. În timp ce mă îndreptam cu mașina spre o întâlnire pe care o aveam programată, am încercat să compun în gând o scrisoare pentru văduva lui. Simțeam că orice aș fi spus ar fi fost o insultă la adresa vieții lui și a circumstanțelor în care se găsea ea. „Îmi pare rău” suna superficial, iar „Mulțumesc” părea nelalocul lui. Eu i-aș fi scris un mesaj din perimetrul sigur al unei case care nu a cunoscut niciodată moartea unui martir. Eu aveam la îndemână muzică de închinare, cărți și Biblii, resurse creștine mai multe decât voi putea folosi într-o viață întreagă. Cămara îmi e plină cu mâncare, dulapul cu haine, iar deseară, când vor rămâne în grija mea nepoții, ei vor râde și se vor juca fără

să fie conștienți că există o asemenea durere în viața fraților și surorilor noastre.

M-am simțit rușinată. Am avut dintr-o dată senzația că viața mea era o cochilie izolată și goală, și că tot ce cunoșteam și aveam era la fel de fragil ca baloanele de săpun cu care se jucau nepoții mei. Îmi venea să sun pe cineva... o femeie mai înaintată în vârstă și mai înțeleaptă, care să înțeleagă pur și simplu prin ce treceam, deși nu puteam răspunde întrebărilor care vuiau înăuntrul meu.

Erau atâtea întrebări care începeau cu cuvintele: „De ce?” De ce eu am atât de mult când atâtea femei de peste ocean au fost așa de disperate încât au preferat mai degrabă să își ia viața decât să mai trăiască o clipă măcar? Unde era dreptatea? Voiam să procesez discrepanța suferinței pe care o simțeam și atunci mi-am dat seama că făceam comparații. Aveam dreptate să simt contrastul, dar comparația era inutilă. Nu exista un răspuns, ci doar un șarpe care a devenit balaur. Sub influența balaurilor, oamenii își fac lucruri teribile unii altora. Am înțeles atunci că îmi stătea în față o alegere. Puteam continua să pun întrebări pline de supărare sau puteam îngădui ca semnele de întrebare din viața mea să se transforme în semne de exclamare. Mi-am șters lacrimile și am hotărât că viața lor avea să fie de folos pentru a pune semnele de punctuație potrivite în a mea.

Aceste cazuri de persecuție nu sunt noi, ci se întâlnesc în fiecare epocă. Ajunsă la cincizeci și cinci de ani, trebuie să mă maturizez, devenind o femeie care nu se mai frământă cu întrebări al căror răspuns nu poate fi găsit de această parte a veșniciei. Vârsta singură nu poate găsi o logică în ceva lipsit de noimă. Ne aflăm pe un drum pe care se circulă cu repeziciune, iar evenimentele zilelor noastre fac eternitatea mult mai atrăgătoare. De aceea avem cu atât mai multe pricini să lucrăm bine cât timp putem. Evenimentele vor avea sens numai în veșnicie, însă aici și acum ne putem ruga știind că

suntem auzite când inima ne este eliberată de sub apăsarea competiției, a geloziei și a comparațiilor.

Voi ați fost chemați cu toții să călătoriți pe același drum și în aceeași direcție; de aceea, stați împreună, atât înăuntru, cât și afară. Aveți un Stăpân, o credință, un botez, un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care domnește peste toți, lucrează prin toți și este prezent în toți. Tot ce sunteți, gândiți și faceți stă sub semnul unității. Dar aceasta nu înseamnă că toți ar trebui să arătați, să vorbiți și să acționați la fel. Grație generozității lui Cristos, fiecăruia dintre noi i s-a dat propriul lui dar. (Efeseni 4:4-7, The Message)

Trăiește-ți viața!

Ne-a fost dat atât de mult! Perspectiva noastră unică este un dar. Ceea ce am văzut și am experimentat este un dar. Iar acum avem în față o alegere. Putem lăsa ca toate acestea să ne copleșească și să nu facem nimic, să le tratăm ca și cum ar fi niște lucruri obișnuite, prea puțin vrednice de luat în seamă, sau putem alege să trăim minunându-ne neconținut, cumpănind asupra forței momentului de față și pășind apoi înainte.

În ultimul deceniu am scris despre femeile-leoaice, despre fete înarmate cu săbii și cruci, despre ce înseamnă să lupți ca o fată și despre sărutări care le fac pe fete să plângă în loc să le hrănească sufletul. Iar acum scriu cu speranța că tot ce așteaptă înăuntruul tău va fi împlinit, fiindcă

Tu, fiică, ești chemată la o viață fără rival;

Ești iubită de un Tată fără rival;

Trăiești într-o vreme fără rival;

Ești chemată dintr-o națiune fără rival;

Slujești un Dumnezeu fără rival;

Ești răscumpărată printr-o jertfă fără rival;

Ți s-a încredințat un nume fără rival;

Ești împuternicită de Duhul Lui cel fără rival;

Cunoști o limbă fără rival;

Ți s-a încredințat o însărcinare fără rival;

Ești implicată într-un război fără rival;

Ești chemată să înalți rugăciuni fără rival.

Înaintea noastră stau oportunități fără rival, căci noi suntem pregătite pentru un seceriș fără rival și destinate pentru o veșnicie fără rival.

Haide să trăim, deci, o viață fără rival în ce privește frumusețea, puterea, virtutea și influența... în care unele dăruiesc mult, iar altele totul.

Stai în picioare înaintea lui Dumnezeu, radiind de speranță, credincioasă în slujire și iubitoare în tot ceea ce faci, căci tu, prietena și sora mea, ai un destin fără rival. Acum pornește cu curajul născut din dragoste și trăiește-ți destinul plină de îndrăzneală!

Întrebări de discutat

1. Ce mesaj ți-a transmis povestea Theclei?
2. Descrie diferența dintre a fi prietenă cu lumea sau a fi o prietenă pentru lume.
3. Care sunt domeniile din viața ta în care ar fi nevoie să schimbi punctuația?
4. Care este următorul pas pe care îl vei face pentru a începe să trăiești o viață fără rival?

Note

Capitolul 3: O promisiune fără rival

1. Deși adevăratul înțeles al lui *Selah* nu este cunoscut, mulți cred că are o trimitere liturgică. Biblia Amplificată traduce sela ca „faceți o pauză și gândiți-vă la aceasta”.

Capitolul 5: Când ești privită ca o rivală

1. A. L. Duckworth, C. Peterson, M. D. Matthews și D. R. Kelly, “Grit: Perseverance and Passion for Long-Term Goals,” *Journal of Personality and Social Psychology* 92, no. 6 (2007): 1087.
2. Malcom Gladwell, *David and Goliath: Underdogs, Misfits, and the Art of Battling Giants* (New York: Little, Brown and Co., 2013).

Capitolul 6: Gen fără rival

1. Mark Driscoll, *On Church Leadership* (Wheaton, IL: Crossway, 2008).
2. Ibid.
3. Kris Vallotton, *Fashioned to Reign* (Grand Rapids: Chosen, 2013), chap. 7.
4. Gilbert Bilezikian, *Beyond Sex Roles: What the Bible Says about a Woman's Place in Church and Family*, ediția a 3-a. (Grand Rapids: Baker, 2006).

Capitolul 7: Rivalitatea fricii și a dragostei

1. C. S. Lewis, *The Four Loves* (New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1960).
2. Kent M. Keith, *The Paradoxical Commandments* (Makawao, HI: Inner Ocean, 2001).

Capitolul 9: O fiică fără rival

1. <http://oca.org/saints/lives/2015/05/10/39-sunday-of-the-samaritan-woman>.
2. <http://www.pravoslavie.ru/english/print79178.htm>.
3. Christopher Henry Dawson, *Religion and World History: A Selection from the Works of Christopher Dawson* (Garden City, NJ: Image Books, 1975).
4. Faptele raportate în acest paragraf sunt selectate din următoarele articole: Robyn Dixon, "At Kenya College, Christian Students Foretold Massacre," *Los Angeles Times*, 5 aprilie 2015; "Gunmen Kill 147 at University in Kenya," *Chicago Tribune*, 3 aprilie 2015; "At Least 147 Killed in Islamic Terror Attack at Kenya University Targeting Christian Students," *KTLA.com*, 2 aprilie 2015.

Capitolul 10: O viață fără rival

1. Pentru mai multe despre viața lui Thecla, vezi aceste surse:
<http://www.pbs.org/wgbh/pages/frontline/shows/religion/maps/primary/thecla.html> (the account from the Apocryphal Acts);
http://www.antiochian.org/life_of_thekla;
<http://dce.oca.org/assets/templates/bulletin.cfm?mode=html&id=101>;
<http://www.newadvent.org/cathen/14564a.htm>.
2. Henry Clarence Thiessen, *Lectures in Systematic Theology* (Grand Rapids: Eerdmans, 1979), 389.

Lisa Bevere este o apreciată conferențiară de talie internațională, autoare de succes și gazdă a programului televizat The Messenger, difuzat în peste două sute de țări. Autoarea cărților *Trezirea leoaicei*, *Fete înarmate cu săbii* și *Adevărata valoare a unei femei* este invitată adesea în cadrul emisiunii Life Today și la conferințele Women of Faith, la cele organizate de Joyce Meyer și la Biserica Hillsong. Ea și soțul ei, John, au patru fii și locuiesc în Colorado.

Aflați mai multe la adresa LisaBevere.com.

FETE ÎNARMATE CU SĂBII

CUM SĂ-ȚI PORȚI CRUCEA CA UN EROU

Dacă a existat vreodată un timp pentru ca femeile să fie înarmate, acela este acum. La nivel mondial, femeile sunt ținta prejudecăților, a traficului sexual, a abuzurilor și chiar a gendercidelor. Lisa Bevere scrie că aceste atacuri spun mai multe despre cine ar putea fi femeile în viitor decât despre cine au fost în trecut. În *Fete înarmate cu săbii*, ea explică modul în care inamicul încearcă să dezarmeze femeile pe toate planurile. Este timpul ca femeile să devină eroinele pe care Dumnezeu le-a destinat să fie și să stea curajoase, înțelepte, iertate și biruitoare.

Alte resurse de la John și Lisa Bevere pot fi descărcate gratis la:

www.CloudLibrary.org

Materiale suplimentare, traduse în multe limbi, pot fi vizionate sau descărcate de pe Youtube.com & Yuku.com și alte platforme web care oferă conținut media.

„Fără rival este o carte care ia în mod unic atitudine în fața războiului neconținut care se poartă împotriva identității noastre în Cristos.”

—JOYCE MEYER,
învățătoare a Scripturii și autoare de succes

Există un motiv pentru care îi privim pe alții ca pe niște rivali și pentru care ne limităm singuri, oprindu-ne la nivelul comparațiilor și al competiției. Avem un dușman care ne ia cu asalt mintea, voința și emoțiile, în speranța că ne vom întoarce împotriva propriei persoane și unii împotriva altora. Este un ciclu care ne ține departe de legăturile strânse cu semenii, care dă naștere confuziei în ce privește identitatea noastră și care ne limitează scopul.

În cartea *Fără rival*, autoarea Lisa Bevere ne împărtășește modul în care revelația dragostei lui Dumnezeu dă la o parte aceste limite. Veți învăța cum să încetați să vă priviți unii pe alții ca pe niște rivali și cum să stabiliți acele legături profunde cu Creatorul după care tânjiți, legături care includ făgăduința adevăratei identități și intimități. Alături de învățătura biblică solidă și observațiile profetice bine-venite pentru zilele noastre, Lisa își folosește umorul și pasiunea pentru a vă provoca să:

- transformați rivalitatea pentru a scoată la lumină ce e mai bun în voi;
- încetați să vă feriți de conversații la care trebuie să luați parte;
- răspundeți argumentului care vă afirmă că femeile sunt nepotrivite, ușor de amăgit și lesne crezătoare;
- demolați rivalitatea de gen și să lucrați alături de bărbați.

E vremea să pășiți înainte și să trăiți o viață fără rival.

Lisa Bevere este o autoare plină de pasiune și amuzantă, care împletește adevărurile biblice profunde cu aplicațiile practice. Cărțile ei, dintre care amintim *Adevărata valoare a unei femei*, *Trezirea leoaicei* și *Fete înarmate cu săbii*, au ajuns în mâinile a milioane de oameni de pe glob. Lisa și soțul ei, John, sunt autori de succes și fondatorii organizației Messenger International.

Descoperă mai multe la **CloudLibrary.org**

Această carte este un dar din partea autorului. Nu este de vânzare.

Vrei mai mult?
Scanează aici.

